Agatha Christie

Agatha Christie

Pericol la End House

Lui Eden Philpotts căruia îi voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru încurajarea şi prietenia pe care mi le-a acordat cu mulţi ani în urmă.

CUPRINS:

Hotelul Majestic.
End House.
III. Accidente?
IV. Trebuie să fie ceva!
V. Domnul şi doamna Croft.
VI. O vizită la domnul Vyse.
VII. Tragedia.
VIII. Şalul fatal.
IX. De la A la J.
X. Secretul lui Nick.
XI. Motivul.
XII. Ellen.
XIII. Scrisori.
XIV. Misterul testamentului dispărut.
XV. Ciudatul comportament al Fredericăi.
XVI. Întrevederea cu domnul Whitfield.
XVII. Cutia cu ciocolată.
XVIII. Chipul de la fereastră.
XIX. Poirot regizează o piesă.
XX. J.
XXI. Persoana K.
XXII. Sfârşitul povestirii

Capitolul 1.
Hotelul Majestic.

Nici un oraş de la malul mării din sudul Angliei nu este, după părerea mea, atât de frumos ca St Loo. Pe drept cuvânt a fost numit „Regina staţiunilor” şi a rămas una din cele mai impresionante staţiuni de pe litoral. Coasta Cornwall-ului este pentru mine tot atât de fascinantă ca cea din sudul Franţei.

I-am spus asta şi prietenului meu, Hercule Poirot.

— Aşa scria şi în placheta cu meniuri de ieri, din vagonul restaurant, mon ami. Remarca dumitale nu e originală.

— Dar nu eşti de acord?

Zâmbea ca pentru sine şi nu-mi răspunse pe loc la întrebare. Am repetat-o.

— Mii de scuze, Hastings. Eram cu gândul aiurea. Mă gândeam la partea aceea de lume pe care tocmai ai menţionat-o.

— Sudul Franţei?

— Da. Mă gândeam la ultima iarnă petrecută acolo şi la evenimentele care au avut loc.

Mi-am adus aminte. În Blue Train fusese comisă o crimă, iar misterul – unul complicat şi aiuritor – fusese rezolvat de Poirot cu inegalabila lui agerime.

— Cât mi-aş fi dorit să fiu cu dumneata, am spus cu profund regret.

— Şi eu, spuse Poirot. Experienţa dumitale mi-ar fi fost de mare folos.

M-am uitat pieziş la el. O lungă obişnuinţă mă învăţase să n-am încredere în complimentele lui, dar acum părea complet serios. Şi, în definitiv, de ce nu? Am o lungă experienţă a metodelor pe care le foloseşte.

— Ceea ce mi-a lipsit în mod deosebit a fost inteligenţa dumitale vie, Hastings, a continuat el visător. Omul mai trebuie să se şi descarce din când în când. Valetul meu, Georges, un om admirabil cu care îmi permit uneori să discut câte o problemă, nu are nici un pic de imaginaţie.

Această remarcă mi s-a părut absolut nerelevantă.

— Spune-mi, Poirot, nu te-a tentat niciodată să-ţi reiei activitatea? Viaţa asta pasivă…

— Îmi convine de minune, prietene. Să stai la soare… Ce poate fi mai încântător? Să cobori de pe piedestal la zenitul carierei… Ce gest ar putea fi mai grandios? Despre mine se spune: „Iată-l pe Hercule Poirot!… Marele… Unicul!… N-a mai existat unul ca el, şi nu va exista vreodată!” Eh bien… Sunt mulţumit. Nu pretind mai mult. Sunt modest.

Personal, n-aş fi folosit cuvântul modest. Mi se părea că egocentrismul prietenului meu nu slăbise cu trecerea anilor. Poirot se lăsă pe speteaza scaunului răsucindu-şi mustaţa şi aproape dând pe afară de mulţumire de sine.

Stăteam pe una din terasele hotelului Majestic. Este cel mai mare hotel din St Loo şi este construit pe un promontoriu care domină marea. Grădinile hotelului se întindeau jos, sub noi, presărate din belşug cu palmieri. Marea era de un albastru intens şi încântător, cerul senin, iar soarele strălucea cu toată generozitatea cu care trebuia să strălucească un soare de august (lucru care în Anglia nu se întâmplă prea des). În aer se auzea un zumzet plăcut de albine… Locul şi atmosfera erau ideale.

Ajunseserăm doar cu o seară în urmă, iar aceasta era prima dimineaţă din săptămâna pe care ne propusesem s-o petrecem în St Loo. Dacă starea vremii avea să se menţină, ne aştepta o vacanţă perfectă.

Am ridicat ziarul de dimineaţă care îmi căzuse din mână şi mi-am reluat trecerea în revistă a ştirilor dimineţii. Situaţia politică părea nesatisfăcătoare, clar neinteresantă, existau probleme în China, un articol descria pe larg zvonurile despre o escrocherie de proporţii din Londra, dar, pe total, nu exista nici o ştire palpitantă.

— Curioasă treabă boala asta a papagalilor, am remarcat dând foaia.

— Foarte curioasă.

— Văd că la Leeds au mai fost două decese.

— Foarte trist.

— Am dat încă o pagină.

— Încă nici o veste despre pilotul ăla, Seton, şi zborul lui în jurul lumii. Foarte curajoşi tipii ăştia. Maşina aia amfibie a lui, Albatross, trebuie să fie o mare invenţie. Mare păcat dacă s-a prăpădit. Totuşi, n-au renunţat să mai spere. S-ar putea să fi aterizat în una din insulele din Pacific.

— Locuitorii insulei Solomon încă mai sunt canibali, nu-i aşa? Întrebă cu candoare Poirot.

— Trebuie că e un tip grozav. E genul acela de lucruri care te fac să simţi că, la urma urmei, e bine să fii englez.

— E o consolare pentru înfrângerea de la Wimbledon, spuse Poirot.

— N-am… N-am vrut să…, am început.

Prietenul meu îmi respinse cu graţie intenţia de scuză.

— Eu, rosti el apăsat, eu nu sunt amfibiu ca aparatul bietului căpitan Seton, dar sunt cosmopolit. Iar faţă de englezi am, după cum ştii, o mare admiraţie. Admir, de pildă, meticulozitatea cu care citesc ziarele.

Atenţia îmi fusese atrasă de ştirile politice.

— Se pare că ministrului de interne i se fac zile fripte, am remarcat chicotind.

— Sărmanul om! Într-adevăr, are probleme. Ah, da! Atât de multe încât cere ajutor de la cele mai improbabile surse.

M-am uitat lung la el.

Zâmbind uşor, Poirot îşi scoase din buzunar corespondenţa, prinsă corect cu o bandă subţire de cauciuc. Din ea alese o scrisoare pe care mi-o întinse.

— Trebuie că a ajuns în urma noastră, ieri, spuse el.

Am citit-o cu încântare şi emoţie.

— Dar, Poirot, este extrem de flatant! Am strigat.

— Crezi, prietene?

— Vorbeşte în termenii cei mai înflăcăraţi despre abilitatea dumitale.

— Şi are dreptate, spuse Poirot, plecându-şi cu modestie privirea.

— Te roagă să cercetezi dumneata problema aceasta… Apreciază că i-ai face o favoare personală.

— Chiar aşa. Nu e nevoie să-mi repeţi tot ce scrie, înţelegi, dragul meu Hastings, am citit şi eu scrisoarea.

— Ce păcat! Am strigat. Asta va pune capăt vacanţei noastre.

— Nu, nu, calmez vous… Nici nu se pune problema.

— Dar ministrul de interne spune că afacerea e urgentă.

— S-ar putea să aibă dreptate, după cum s-ar putea şi să n-aibă. Politicienii ăştia intră uşor în priză. Am constatat personal, în Chambre des Deputes din Paris…

— Da, aşa-i, dar n-ar trebui să ne pregătim de drum? Expresul de Londra a plecat… El pleacă la douăsprezece. Următorul…

— Calmează-te, Hastings, calmează-te, te implor! Mereu surescitare, mereu agitaţie. Nu plecăm azi la Londra… Nici măcar mâine.

— Dar convocarea asta…

— Nu mă priveşte pe mine. Eu nu aparţin poliţiei voastre, Hastings. Mi se cere să preiau un caz ca detectiv particular. Refuz.

— Refuzi?

— Absolut. Îi scriu foarte politicos, îmi exprim regretul, scuzele, îi explic că sunt complet dezolat… Dar, ce vrei? M-am retras… Sunt terminat.

— Nu eşti terminat! Am exclamat cu căldură.

— Acum vorbeşte bunul prieten… Câinele credincios. Şi ai şi dreptate. Celulele cenuşii funcţionează încă, ordinea, metoda, sunt la locul lor. Dar când m-am retras, prietene, m-am retras! S-a terminat! Eu nu sunt o primadonă care face fiţe. Eu spun cu toată generozitatea: iasă-i pe tineri să aibă o şansă. S-ar putea să facă ceva lăudabil. Mă îndoiesc, dar s-ar putea. În tot cazul, vor scoate-o suficient de bine la capăt cu această problemă, plictisitoare fără doar şi poate, a ministrului de interne.

— Dar, Poirot, complimentul!

— Eu sunt mai presus de complimente. Ministrul de interne, fiind un om cu judecată, îşi dă seama că dacă ar putea obţine serviciile mele succesul va fi asigurat. Dar, ce vrei? Are ghinion. Hercule Poirot şi-a rezolvat ultimul caz.

M-am uitat la el. În adâncul inimii îi deplângeam încăpăţânarea. Soluţionarea unui astfel de caz ca cel indicat în scrisoare ar fi dat un surplus de strălucire reputaţie sale mondiale. Cu toate acestea, nu puteam să nu admir atitudinea lui fermă.

Brusc, m-a fulgerat un gând şi am zâmbit.

— Mă întreb dacă nu ţi-e frică. O declaraţie atât de categorică va ispiti cu siguranţă zeii.

— E imposibil ca cineva să clintească decizia lui Hercule Poirot.

— Imposibil, Poirot?

— Ai dreptate, mon ami, n-ar trebui folosit un asemenea cuvânt. Eh, ma foi, nu spun că dacă un glonte s-ar înfige în peretele de. Lângă capul meu n-aş investiga problema! La urma urmei, oameni suntem!

Am zâmbit. O pietricică tocmai căzuse pe terasă, în spatele nostru, şi analogia dintre acest fapt şi cele spuse de Poirot îmi stârni imaginaţia. Poirot ridică pietricica şi continuă:

— Da… Oameni suntem. Eşti câinele adormit – foarte bine, dar câinele adormit poate fi stârnit. Aveţi voi, englezii, un proverb care spune asta.

— De fapt, dacă mâine dimineaţă găseşti un stilet înfipt lângă perna ta, anunţă-l pe criminalul care l-a pus acolo să se păzească!

Poirot dădu din cap cu un aer absent.

Spre surpriza mea, se ridică brusc şi coborî cele câteva trepte care dădeau de pe terasă în grădină. În acelaşi timp îşi făcu apariţia o fată care se grăbea spre noi.

N-am apucat decât să înregistrez impresia că era o fată foarte drăguţă când atenţia mi-a fost atrasă spre Poirot care, neuitându-se pe unde merge, se împiedicase de o rădăcină şi căzuse ca un bolovan. În momentul acela era

chiar în dreptul fetei, astfel că ea şi cu mine l-am ajutat să se ridice. Normal că atenţia îmi era la prietenul meu, dar, totodată, eram conştient de o prezenţă cu părul negru, un chip strengăresc şi nişte ochi mari, de un albastru închis.

— Mii de scuze, bâlbâi Poirot. Mademoiselle, eşti extrem de amabilă. Regret nespus… au! mă doare tare piciorul. Nu, nu, nu e nimic grav… Mi-am răsucit glezna, atâta tot. În câteva minute o să-mi treacă. Dar dacă m-ai putea ajuta, Hastings… Dacă dumneata şi mademoiselle m-aţi sprijini… Mi-e ruşine să i-o cer, deşi a fost atât de drăguţă.

Susţinându-l din ambele părţi, l-am ajutat să ajungă pe un scaun de pe terasă. Am propus să aduc un doctor, dar prietenul meu a refuzat cu îndârjire.

— N-am nimic, ţi-am spus. O gleznă răsucită, atâta tot. E o durere de moment care va trece repede. Făcu o grimasă. Să vezi, într-o clipită voi fi uitat de ea. Mademoiselle, îţi mulţumesc de mii de ori. Ai fost nespus de amabilă. Ia loc, te conjur.

Fata se aşeză.

— Pentru puţin, spuse ea. Dar aş dori să lăsaţi un doctor să vă vadă.

— Te asigur, mademoiselle, e o bagatelle! În plăcuta dumitale companie durerea a trecut deja.

Fata râse.

— Atunci e bine.

— Ce zici de un cocteil? Am propus. Tocmai e vremea.

— Păi… Fata ezită. Vă mulţumesc mult.

— Martini?

— Da, vă rog… Un Martini sec.

Am plecat. La întoarcere, după ce comandasem băuturile, i-am găsit pe Poirot şi pe fată prinşi într-o conversaţie animată.

— Închipuie-ţi, Hastings, spuse el, casa aceea de acolo… Cea din capăt, pe care noi am admirat-o atâta, aparţine domnişoarei.

— Zău? Am rostit, deşi nu-mi aminteam să-mi fi exprimat vreo admiraţie. De fapt, abia dacă remarcasem casa. Pare destul de stranie şi impunătoare aşa cum stă acolo singură, departe de tot ce-i în jur.

— I se spune End House, spuse fata. O iubesc… Dar e o casă dărăpănată. Puţin îi lipseşte să nu se prăbuşească.

— Dumneata eşti ultima reprezentantă a unei vechi familii, mademoiselle?

— Oh! Noi nu suntem deloc importanţi. Dar acolo a locuit timp de două sau trei sute de ani familia Buckley. Fratele meu a murit acum trei ani, aşa că eu sunt ultima din familie.

— Ce trist! Locuieşti singură acolo, mademoiselle?

— Oh! Sunt foarte mult plecată, iar când sunt acasă se perindă pe la mine o grămadă de oameni veseli.

— Aşa-i modern acum. Eu mi te imaginam într-o casă întunecoasă şi misterioasă, bântuită de un blestem de familie.

— Ce grozav! Trebuie că aveţi o imaginaţie foarte bogată. Nu, nu e bântuită. Sau dacă e, stafia îmi poartă noroc. Am scăpat de trei ori de la moarte în tot atâtea zile, aşa că trebuie că am o viaţă fermecată.

Poirot se ridică agitat.

— Ai scăpat de la moarte? Sună foarte interesant, mademoiselle.

— Oh, n-au fost cazuri palpitante. Doar nişte accidente, îşi feri iute capul din calea unei viespi. Blestematele astea de viespi! Trebuie să fie un cuib pe-aproape.

— Albinele şi viespile… Nu vă plac, mademoiselle, nu-i aşa? V-a înţepat vreuna, da?

— Nu… Dar nu pot să sufăr cum îţi vin drept în faţă.

— Albina din căciulă, spuse Poirot. E o zicală de-a voastră, englezească.

În acel moment sosiră cocteilurile. Ne-am luat paharele şi am făcut obişnuitele remarci stupide.

— Şi eu care sunt aşteptată în hotel tot la cocteiluri! Spuse domnişoara Buckley. Cred că lumea se întrebă ce mi s-o fi

întâmplat.

Poirot îşi drese glasul şi puse paharul jos.

— Ah! Ce bună ar fi fost o ceaşcă de ciocolată delicioasă, îngână el. Dar în Anglia nu se face. Totuşi, aveţi câteva obiceiuri încântătoare, aici în Anglia. Felul în care îşi pun şi îşi scot domnişoarele pălăriile… Atât de drăguţ… Atât de uşor…

Fata îl privi lung.

— Ce vreţi să spuneţi? De ce n-ar face-o?

— Întrebi asta pentru că eşti tânără… Atât de tânără, mademoiselle! Dar pentru mine normal mi se pare să ai o coafură înaltă şi rigidă… Aşa… Şi pălăria prinsă cu multe ace de păr… Là-là-là et là.

Execută patru împunsături şmechereşti în aer.

— Dar înspăimântător de incomod!

— Aşa aş zice şi eu, spuse Poirot. Nici o doamnă martirizată n-ar fi spus-o cu mai multă simţire. Când bătea vântul era nenorocire… Te-apuca migraine.

Domnişoare Buckley îşi scoase pălăria simplă cu boruri largi şi o aruncă lângă ea.

— Iar acum facem aşa, râse ea.

— Ceea ce e înţelept şi fermecător, spuse Poirot cu o mică plecăciune.

Am privit-o cu interes. Părul negru şi creţ îi dădea o înfăţişare de zână. De altfel, întreaga ei făptură avea ceva de zână. Faţa mică şi vioaie, în formă de panseluţă, ochii enormi, de un albastru intens, şi ceva… Ceva ca o obsesie înfrânată. Să fi fost un semn de nelinişte? Sub ochi se conturau umbre întunecate.

Terasa pe care ne aflam era o terasă puţin folosită. Cea principală, unde se aduna majoritatea lumii, era chiar după colţ, în locul în care stânca pica perpendicular pe mare.

De după acest colţ apăru acum un bărbat, un bărbat roşu la faţă, cu un cărucior pe roţi. Înfăţişărea lui avea ceva vesel şi lipsit de griji – înfăţişărea marinarului tipic.

— Nu ştiu unde s-a dus fata aia, spunea el cu un glas care ajungea lesne până la noi. Nick… Nick.

Domnişoara Buckley se ridică.

— Ştiam eu că or să se-nfurie. Attaboy… George… Sunt aici.

— Freddie e înnebunită să bea ceva. Vino, fată.

Îi aruncă o privire curioasă lui Poirot care trebuie să fi arătat altfel decât majoritatea prietenilor lui Nick.

Fata încercă o prezentare.

— Comandorul Challenger… Ăă…

Spre surprinderea mea, Poirot nu-i furniză numele pe care fata îl aştepta. În schimb, se ridică, se înclină foarte ceremonios, şi murmură:

— Din marina engleză. Am o mare consideraţie pentru marina engleză.

Acest gen de remarcă nu e unul pe care un englez să-l aclame cu însufleţire. Comandorul Challenger roşi, iar Nick Buckley preluă comanda situaţiei.

— Vino, George. Nu căsca gura. Hai să-i găsim pe Freddie şi pe Jim.

Îi zâmbi lui Poirot.

— Mulţumesc pentru cocteil. Sper că glezna vi se va face bine. Înclinându-şi uşor capul în direcţia mea, îşi strecură mâna după braţul lui George şi dispărură împreună după colţ.

— Aşadar, ăsta e unul din prietenii domnişoarei, murmură gânditor Poirot. Unul din grupul ei vesel. Ce poţi să-mi spui despre el? Dă-mi părerea dumitale expertă, Hastings. Este ceea ce ai numi un tip ca lumea?

Am stat o clipă să încerc să ghicesc ce înţelegea Poirot prin „tip ca lumea”, apoi am încuviinţat cu îndoială.

— Da… Pare în regulă, am spus. Atât cât îţi poţi da seama la prima vedere.

— Mă întreb…

Fata îşi uitase pălăria. Poirot o ridică şi o învârti pe deget cu un aer distrat.

— O avea pentru ea un tendress? Ce crezi, Hastings?

— Dragă Poirot! De unde să ştiu eu? Hai, dă-mi pălăria aia. Domnişoara o să aibă nevoie de ea. I-o voi duce eu.

Poirot nu-mi luă în seamă cererea. Continua să rotească încet pălăria pe deget.

— Pas encore. Ça m'amuse.

— Ei hai, Poirot!

— Da, prietene, am îmbătrânit şi am dat în mintea copiilor, nu? Exact aşa gândeam şi eu, dar nu mă încumetam s-o transpun În cuvinte. Poirot chicoti uşor, apoi, aplecându-se înainte, îşi puse un deget pe nară.

— Nu, nu-s chiar atât de imbecil precum crezi! Categoric că vom înapoia pălăria… Dar cu siguranţă… Dar mai târziu! O vom înapoia la End House, şi astfel vom avea ocazia s-o revedem pe fermecătoarea domnişoară Nick.

— Poirot, cred că te-ai îndrăgostit.

— E o fată drăguţă… eh?

— Păi… ai văzut şi singur. De ce mă întrebi pe mine?

— Pentru că, vai, nu pot judeca. În ziua de azi, pentru mine, tot ce e tânăr e frumos. Jeunesse… Jeuness. Asta-i tragedia vârstei mele. Dar dumneata… Apelez la dumneata! Fireşte, judecata dumitale nu e la zi, după ce ai trăit atâta în Argentina. Dumneata admiri siluetele de acum cinci ani, totuşi, în orice caz, eşti mai modern decât mine. Este drăguţă, nu-i aşa? Atrage sexele?

— Un sex e suficient, Poirot. Aş spune că răspunsul este hotărât afirmativ. De ce te interesează atât de mult domnişoara?

— Par eu interesat?

— Uită-te la ceea ce tocmai ai spus.

— E o neînţelegere la mijloc, mon ami. Poate că mă interesează domnişoara… Da… Dar mă interesează mai mult pălăria ei.

M-am uitat lung la el, dar părea absolut serios.

— Da, Hastings, chiar pălăria asta. Mi-o întinse. Vezi motivul interesului meu?

— E o pălărie drăguţă, am spus neîncrezător. Dar cât se poate de comună. O grămadă de fete au pălării ca asta.

— Nu ca asta.

M-am uitat mai atent.

— Vezi, Hastings?

— O pălărie absolut simplă. Linia corectă…

— Nu ţi-am cerut să-mi descrii pălăria. E clar că nu vezi. E aproape incredibil, bietul meu Hastings, cum îţi scapă întotdeauna ceva ce ar trebui să-ţi sară în ochi! Mă uimeşti de fiecare dată! Dar, uită-te, dragul meu imbecil… Nu-i nevoie să-ţi foloseşti celulele cenuşii… Foloseşte-ţi ochii. Uită-te…

Şi atunci am văzut în sfârşit ceea ce se străduia să-mi arate. Învârtea pălăria pe un deget, iar acel deget era înfipt într-o gaură din borul pălăriei. Când văzu că înţelesesem ce voise să spună, îşi trase degetul şi întinse pălăria spre mine.

Era o gaură mică, perfect rotundă. Nu i-am văzut scopul, dacă avea un scop.

— N-ai observat cum şi-a smucit mademoiselle capul când a trecut albina? Albina din căciulă… Gaura din pălărie.

— Dar gaura asta nu putea fi făcută de o albină.

— Exact, Hastings! Câtă agerime! O albină nu putea. Dar un glonte putea, mon cher!

— Un glonte?

— Mai oui! Un glonte ca acesta.

Întinse mâna, iar în palmă avea un mic obiect.

— Un glonte irosit, mon ami. Iată ce a lovit terasa puţin mai înainte când discutam. Un glonte ratat!

— Vrei să spui…

— Vreau să spun că doi centimetri au lipsit ca glontele să nu treacă prin pălărie ci prin cap. Acum înţelegi de ce mă interesează? Aveai dreptate, prietene, când mi-ai spus să nu folosesc cuvântul „imposibil”. Da… Oameni suntem! Ah; dar aşa-zisul criminal a făcut o greşeală gravă când a tras asupra victimei sale de la doar câţiva metri de Hercule Poirot! Pentru el asta e într-adevăr la mauvaise chance. Prin

urmare, acum înţelegi de ce trebuie să ne facem intrarea în End House şi să luăm legătura cu mademoiselle Nick? Trei scăpări de la moarte în trei zile. Aşa ne-a spus. Trebuie să acţionăm rapid, Hastings. Pericolul e pe-aproape.

Capitolul 2.
End House

— Poirot, mă gândeam…

— Un exerciţiu admirabil, prietene. Continuă-l.

Ne luam prânzul, stând faţă-n faţă la o masă mică de lângă fereastră.

— Împuşcătura asta trebuie să fi fost trasă de undeva foarte aproape de noi. Şi totuşi, n-am auzit-o.

— Şi crezi că în liniştea aceea tulburată doar de rostogolirea valurilor, trebuia s-o auzim?

— E ciudat.

— Nu, nu-i ciudat. Sunt anumite sunete cu care te obişnuieşti atât de repede încât abia dacă le mai remarci. Toată dimineaţa bărcile cu motor s-au vânzolit pe mare, prietene. La început te-ai plâns, dar curând nu le-ai mai băgat în seamă. Dar, ma foi, poţi să tragi cu pistolul şi să nu fii auzit, chiar şi numai când pe mare e o singură barcă din alea.

— Da, asta-i drept.

— Ah, voilà! Murmură Poirot. Mademoiselle şi prietenii ei. Se pare că vor prânzi aici! Prin urmare, va trebui să înapoiez pălăria. Nu contează. Afacerea e suficient de serioasă ca să justifice o vizită prin ea însăşi.

Se ridică de pe scaun, traversă grăbit încăperea şi întinse pălăria tocmai când domnişoara Buckley şi însoţitorii ei se aşezau la o masă.

Erau un grup de patru – Nick Buckley, comandorul Challenger, un alt bărbat şi încă o fată. De unde stăteam, îi vedeam foarte prost. Din când în când, marinarul râdea zgomotos. Părea un om simplu, plăcut şi îmi devenise deja simpatic.

În timpul mesei, prietenul meu fu tăcut şi distrat. Îşi fărâmiţa pâinea, scotea mici exclamaţii ca pentru sine, şi îndrepta totul pe masă. Am încercat să vorbesc, dar cum n-am primit nici o încurajare, am renunţat.

Poirot a continuat să stea la masă mult după ce îşi terminase desertul. Totuşi, imediat ce grupul celălalt a părăsit camera, s-a ridicat şi el. Tocmai se aşezau la o masă din holul hotelului când Poirot se îndreptă spre ei în cel mai milităros mod al lui şi i se adresă direct lui Nick.

— Mademoiselle, permite-mi să-ţi spun o vorbuliţă.

Fata se încruntă. I-am înţeles limpede sentimentele. Se temea că acest străin mic şi ciudat o să fie o pacoste. Nu puteam decât să simpatizez cu ea, ştiind cam cum trebuia să-i pară acest lucru. Destul de fără chef, fata făcu câţiva paşi într-o parte.

Aproape imediat am văzut cum peste chipul ei trece o expresie de uimire la auzul vorbelor rostite cu glas jos de Poirot.

În tot acest timp, mă simţeam destul de stânjenit. Challenger îmi sări cu tact în ajutor oferindu-mi o ţigară şi făcând câteva observaţii banale. Ne cântăriserăm unul pe celălalt şi eram înclinaţi să ne facem simpatici unul altuia, îmi închipuiam că eram mai pe gustul lui decât bărbatul cu care prânzise, şi pe care aveam acum ocazia să-l văd mai bine. Era un tânăr înalt, blond, destul de spilcuit, cu un nas cam cărnos şi un aspect plăcut supraexagerat. Avea un aer îngâmfat şi un fel de a vorbi tărăgănat şi plictisitor. Ceea ce mi-a displăcut în mod special la el era că avea ceva alunecos. Apoi m-am uitat la femeie. Stătea chiar peste drum de mine, într-un scaun mare, şi tocmai îşi scosese pălăria. Era un gen neobişnuit… O Madona uzată era cea mai bună descriere. Avea părul blond, aproape fără culoare, pieptănat cu cărare pe mijloc şi strâns drept peste urechi într-un coc la ceafă. Faţa îi era de un alb cadaveric şi trasă, totuşi, ciudat de atrăgătoare. Avea ochii de un cenuşiu

foarte luminos, cu pupilele mari, şi un ciudat aer de detaşare. Se uita drept la mine. Pe neaşteptate, vorbi.

— Ia loc până termină prietenul dumitale cu Nick.

Avea un glas afectat, leneş şi artificial… Totuşi, ciudat de atrăgător. Mi-a făcut impresia celei mai obosite femei pe care o întâlnisem vreodată. Obosită mental, nu fizic, de parcă ar fi constatat că totul în lume era pustiu şi fără valoare.

— Domnişoara Buckley a avut amabilitatea să-l ajute pe prietenul meu în dimineaţa asta când şi-a răsucit glezna, i-am explicat în timp ce dădeam curs invitaţiei ei.

— Da, ne-a spus Nick. Ochii ei mă măsurară cu detaşare. Acum glezna e bine, nu?

Am simţit cum mă înroşesc.

— A fost o luxaţie de moment, am explicat.

— Oh! Ei bine… Mă bucur să aud că Nick n-a inventat toată povestea. Este cea mai mare mincinoasă din câte au existat, să ştii. E uimitor… Ăsta-i aproape un dar.

Nu prea înţelegeam ce vroia să spună. Încurcătura mea părea s-o amuze.

— E una din cele mai vechi prietene ale mele, şi întotdeauna am considerat că loialitatea e o virtute atât de obositoare! Dumneata, nu? Mai ales la scoţieni. E ceva ca economisirea sau ţinerea sabatului. Dar Nick e o mincinoasă, nu-i aşa, Jim? Povestea aia grozavă despre frânele maşinii… Iar Jim spune că n-a fost absolut nimic.

Blondul rosti pe un ton moale, preţios:

— Cunosc câte ceva despre maşini.

Întoarse capul pe jumătate. Afară, printre celelalte maşini, se afla o maşină lungă, roşie. Părea mai lungă şi mai roşie decât ar fi putut fi o maşină. Caroseria strălucea. Era o super-maşină.

— E maşina dumitale? Am întrebat sub imperiul unui impuls de moment.

— Da.

Am simţit o dorinţă nebună să-i spun: „Păi, se putea altfel?!”

În acel moment Poirot apăru lângă noi. M-am ridicat. Mă luă de braţ, se înclină grăbit în faţa grupului, şi mă trase repede după el.

— S-a aranjat, prietene. Îi facem o vizită domnişoarei la End House la şase şi jumătate. La ora aceea se va fi întors de la plimbarea cu maşina. Da, da, în mod sigur se va fi întors… În siguranţă.

Avea chipul neliniştit şi glasul îngrijorat.

— Ce i-ai spus? Am întrebat.

— I-am cerut să-mi acorde o întrevedere, cât mai curând posibil. A fost puţin circumspectă… Normal. Crede… Parcă şi văd ce gânduri îi trec prin minte: „Cine e omuleţul ăsta? Să fie un director de film, mizerabil şi obraznic?” M-ar fi putut refuza dacă vroia… Dar e greu. Când te ia cineva din scurt şi nu-ţi dă timp să răsufli, accepţi uşor. A recunoscut că va fi acasă la şase jumate. Ça y est!

Am spus că, aşa stând lucrurile, totul părea în regulă, dar remarca mea trecu neobservată. Poirot era agitat ca o pisică ce nu-şi găseşte locul. Toată după amiaza bătu în lung şi-n lat camera noastră de zi, bombănind pentru sine şi aranjând şi îndreptând fără încetare obiectele ornamentale. Când am vrut să-i vorbesc, şi-a fluturat mâinile şi a scuturat din cap.

În cele din urmă am plecat de la hotel la şase.

— Pare incredibil, am spus în timp ce coboram treptele terasei. Să încerci să împuşti pe cineva în grădina unui hotel! Numai un nebun ar face asta.

— Nu sunt de acord cu dumneata. În anumite condiţii e o afacere foarte sigură. Să începem cu faptul că grădina e pustie. Oamenii care vin la hotel sunt ca o turmă de oi. Obiceiul e să se stea pe terasa care domină marea – ei bine, toată lumea stă pe terasă. Numai eu, care sunt un original, stau pe terasa ce dă spre grădină. Şi chiar şi aşa. N-am văzut nimic. Observi, vizibilitatea e împiedicată de copaci,

grupuri de palmieri, arbuşti înfloriţi. Oricine se putea ascunde şi rămâne neobservat, aşteptând-o pe mademoiselle să treacă pe aici. Iar ea tocmai pe aici a trecut. Dacă venea pe drum de la End House, ar fi ocolit prea mult. Mademoiselle Nick e genul care întârzie întotdeauna şi o ia pe scurtătură!

Oricum, riscul a fost uriaş. Ar fi putut fi văzut… Şi nu poţi face împuşcătura să pară un accident.

— Nu un accident, nu.

— Ce vrei să spui?

— Nimic… E doar o mică idee. S-ar putea să am dreptate, după cum s-ar putea şi să ri-am. Lăsând deocamdată asta la o parte, există ceea ce tocmai am menţionat – o condiţie esenţială.

— Care?

— Sunt convins că mi-o poţi spune dumneata, Hastings.

— N-aş vrea să te lipsesc de plăcerea de a fi deştept pe spezele mele!

— Oh, sarcasmul! Ironia! Ei bine, ceea ce sare în ochi e următorul lucru: motivul nu poate fi evident. Dacă era, vai, atunci într-adevăr riscul ar fi fost prea mare! Lumea ar fi spus: „Mă întreb dacă a fost Cutare. Unde se afla Cuţare când s-a tras?” Nu, criminalul – posibilul criminal, aş spune – nu poate fi evident. Şi tocmai de asta mă tem, Hastings! Da, în clipa de faţă mă tem. Îmi tot spun ca să mă liniştesc: „Sunt patru. Nu se poate întâmpla nimic când sunt împreună. Ar fi o nebunie!” Şi, cu toate astea, mi-e frică. „Accidentele” alea… Tare aş vrea să aud ce-a fost cu ele!

Se întoarse brusc.

— E încă devreme. O vom lua pe dincolo, pe şosea. Grădina nu are nimic să ne spună. Să inspectăm calea firească spre End House.

Drumul ne-a dus de la poarta hotelului pe un deal abrupt, la dreapta. În vârful lui se deschidea o uliţă mică, iar pe un perete era scris: „NUMAI SPRE END HOUSE”.

Am luat-o pe acolo, iar după vreo sută de metri uliţa cotea brusc şi se sfârşea în faţa unor porţi şubrede, cărora le-ar fi prins bine un strat de vopsea.

Dincolo de porţi, la dreapta, era căsuţa portarului. Această căsuţă contrasta izbitor cu porţile şi cu drumul invadat de iarbă. Grădiniţa din jurul ei era îngrijită şi cochetă, cercevelele ferestrelor erau proaspăt vopsite, iar la ferestre atârnau perdele strălucitor de curate.

Deasupra unui stat cu flori stătea aplecat un bărbat într-o jachetă uzată. La scârţâitul porţii, se îndreptă şi se uită la noi. Era un bărbat de vreo şaizeci de ani şi un metru optzeci cel puţin, cu un aspect plin de forţă şi faţa bătută de vânt. Era complet chel. Avea ochii de un albastru viu, zâmbitori. Părea blajin şi cumsecade.

— Bună ziua, ne salută când trecurăm pe lângă el.

I-am răspuns şi ne-am continuat drumul, simţind în spate privirea întrebătoare a ochilor lui albaştri.

— Mă întreb… Începu Poirot.

Lăsă fraza-n vânt, fără nici o explicaţie.

Casa propriu zis era mare şi cu un aspect cam sinistru. Era prinsă între copaci, crengile lor atingând acoperişul. Se vedea limpede că avea mare nevoie de reparaţii. Poirot o aprecie scurt din priviri înainte de a trage de mânerul care acţiona soneria, un mâner demodat pentru care, ca să-l pui în mişcare, îţi trebuia o putere herculeană, şi care o dată intrat în acţiune, nu se mai oprea din sunetul lui lugubru.

Uşa ne fu deschisă de o femeie de vârstă mijlocie, pe care aş fi descris-o: „decenta femeie în negru”. Foarte respectabilă, destul de Sumbră, absolut neinteresantă.

Domnişoara Buckley, ne spuse ea, nu se întorsese încă. Poirot îi spuse că aveam stabilită o întâlnire. Întâmpină oarece dificultăţi în a se face crezut, deoarece femeia era genul care nu avea încredere în străini. Chiar am fost mândru de mine, căci înfăţişarea mea a înclinat balanţa. Am fost lăsaţi să intrăm şi conduşi în salon, unde să aşteptăm întoarcerea domnişoarei Buckley.

Aici nu exista nici o notă sumbră. Camera dădea spre mare şi era plină de soare. În ea întâlneai un amestec contrastant de ultra-modern suprapus pe solidul stil victorian. Draperiile erau dintr-un brocart decolorat, dar husele erau noi şi vesele, iar pernele erau de-a dreptul frapante. Pe pereţi atârnau tablouri de familie.

Unele din ele, mi-am zis eu, arătau extrem de bine. Mai erau un gramofon, lângă care erau împrăştiate câteva discuri, un radio portabil, nici o carte, iar pe marginea divanului atârna un ziar desfăcut. Poirot îl ridică, apoi îl lăsă jos cu o grimasă. Era Weekly Herald and Directory din St Loo. Ceva îl făcu să-l ridice a doua oară, şi tocmai îşi arunca ochii pe un articol când uşa se deschise şi intră Nick Buckley.

— Adu gheaţa, Ellen, strigă ea peste umăr, apoi ni se adresă nouă. Ei bine, iată-mă… Am scăpat de ceilalţi. Mor de curiozitate. Sunt oare eroina îndelung căutată de cinematografie? Eraţi atât de solemn încât m-am gândit că nu poate fi altceva. Haideţi, faceţi-mi o ofertă grozavă.

— Vai, mademoiselle… Începu Poirot.

— Să nu-mi spuneţi că, dimpotrivă, pictaţi miniaturi şi mă rugaţi să vă cumpăr una! Dar nu, cu o aşa mustaţă şi stând la Majestic, care are cea mai scârboasă mâncare şi cele mai mari preţuri din Anglia… Nu, nu se poate.

Femeia care ne deschisese uşa intră cu gheaţă şi o tavă cu sticle. Nick prepară expert cocteilurile, continuând să vorbească. Cred că, în cele din urmă, tăcerea lui Poirot (atât de improprie lui) o impresionă. Se opri la mijlocul gestului umplerii paharelor şi rosti repede:

— Ei bine?

— Asta mi-aş dori şi eu să fie… Adică bine, mademoiselle, spuse Poirot şi îi luă paharul din mână. În sănătatea dumitale, mademoiselle… Să fii în continuare sănătoasă.

Fata nu era proastă. Semnificaţia tonului lui nu-i scăpă.

— E… vre-o problemă?

— Da, mademoiselle. Aceasta.

Întinse spre ea palma în care ţinea glontele. Fata îl luă încruntându-se a mirare.

— Ştii ce e ăsta?

— Fireşte că ştiu. E un glonte.

— Exact. Mademoiselle… Nu o viespe ţi-a trecut prin faţă azi dimineaţă, ci glontele ăsta.

— Vreţi să spuneţi… Vreun criminal tâmpit trăgea cu gloanţe în grădina hotelului?

— Aşa s-ar părea.

— Fir-aş a naibii! Spuse dintr-o bucată Nick. Chiar că se pare că am o soartă vrăjită. Asta-i o patra oară.

— Da, spuse Poirot. A patra oară. Mademoiselle, aş vrea să aud cum s-au petrecut celălalte trei… Accidente.

Fata îl privi lung.

— Aş vrea să fiu absolut sigur că au fost… Accidente, mademoiselle.

— Vai, fireşte! Ce altceva puteau fi?

— Mademoiselle, te rog să fii pregătită pentru un mare şoc. Ce-ai zice dacă cineva atentează la viaţa dumitale?

În loc de răspuns, fata izbucni în râs. Ideea părea s-o amuze enorm.

— Ce idee minunată! Dragul meu domn, cine naiba credeţi că ar atenta la viaţa mea? Eu nu sunt frumoasa şi tânăra moştenitoare de pe urma morţii căreia ar rămâne milioane. Mi-aş fi dorit să fi încercat cineva să mă omoare, ar fi fost ceva palpitant, dacă vreţi, dar mă tem că n-am nici o şansă!

— Vrei să-mi vorbeşti despre accidentele acelea, mademoiselle?

— Desigur… Nu-i nimic de ascuns. Au fost doar nişte întâmplări stupide. În primul rând, a fost vorba de un tablou greu atârnat deasupra patului meu. A căzut într-o noapte. A fost o pură întâmplare că s-a întâmplat să aud o uşă bălăbănindu-se undeva în casă, şi am coborât să văd care e şi s-o închid… Şi aşa am scăpat. Probabil mi-ar fi zdrobit capul. Asta a fost accidentul numărul 1.

Poirot nu zâmbi.

— Continuă, mademoiselle. Să trecem la numărul 2.

— Oh, ăsta-i chiar mai slăbuţ. Există o potecă îngustă care coboară stânca spre mare. Pe acolo mă duc eu să fac baie. E o piatră de pe care poţi să plonjezi. Un bolovan s-a dislocat cumva şi s-a rostogolit la vale puţin lipsind să mă nimerească. A treia oară a fost ceva total dificil. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu frânele maşinii, nu ştiu exact… Omul de la garaj mi-a explicat, dar n-am fost atentă. În tot cazul, dacă aş fi ieşit pe poartă şi aş fi coborât dealul, n-ar fi ţinut şi aş fi intrat ţintă în clădirea primăriei făcând prăpăd. Primăria ar fi fost uşor desfigurată, iar eu făcut zob. Dar datorită acelui ceva care mă însoţeşte întotdeauna, am dat înapoi şi am intrat doar într-o tufă de laur.

— Şi nu-mi poţi spune care a fost hiba?

— Puteţi întreba la Mott's Garage. Ei trebuie să ştie. Cred că a fost vorba de un flecuşteţ care n-a fost înşurubat. Mă întreb dacă nu cumva a fost băiatul lui Ellen (femeia care mă ajută la treburi şi care v-a deschis are un băieţel. Băieţilor le place să meşterească la maşini). Fireşte că Ellen jură că el nici nu s-a apropiat de maşină. În ciudă a celor ce spun cei de la garaj, eu cred că a fost o defecţiune.

— Unde e garajul dumitale, mademoiselle?

— După casă.

— Îl ţii încuiat?

Nick făcu ochii mari de mirare.

— Oh nu! Fireşte că nu.

— Oricine putea umbla neobservat la maşină?

— Păi… Da… Aşa cred. Dar e o prostie.

— Nu, mademoiselle. Nu e o prostie. Dumneata chiar nu înţelegi. Eşti în pericol… În mare pericol. Ţi-o spun eu. Eu! Ştii cine sunt eu?

— Nu, răspunse Nick cu suflarea tăiată.

— Eu sunt Hercule Poirot.

— Oh! Spuse Nick pe un ton destul de plat. Oh, da.

— Ai auzit de numele meu, aşa-i?

— Oh, da.

Se foi stânjenită. În ochi îi apăru o privire hărţuită. Poirot, o urmărea cu mare atenţie.

— Nu te simţi în largul dumitale. Asta înseamnă, presupun, că nu mi-ai citit cărţile.

— Păi… Nu. Nu pe toate. Dar, fireşte, numele îl cunosc.

— Mademoiselle, eşti o mică mincinoasă politicoasă. (Am tresărit, amintindu-mi cuvintele rostite în acea zi la Majestic Hotel). Te iert că n-ai auzit de mine – eşti doar o copilă. Faima trece atât de repede! Îţi va spune prietenul meu, aici de faţă.

Nick se uită la mine. Mi-am dres glasul, oarecum stânjenit.

— Monsieur Poirot este… Ăă. Era. Un mare detectiv, i-am explicat eu.

— Ah, prietene! Strigă Poirot. Asta-i tot ce ai găsit să spui? Mais dis donc! Spune-i lui mademoiselle că sunt un detectiv unic, neîntrecut, cel mai mare care a existat vreodată!

— Acum nu mai e nevoie, am spus cu răceală. Ai spus-o dumneata însuţi.

— Ah, da, dar e mai plăcut să te păstrezi modest. Omul n-ar trebui să-şi trâmbiţeze propriile-i merite.

— Nici să ţină un câine şi să latre el, îl aprobă Nick cu o simpatie mucalită. Apropo, cine-i câinele? Doctorul Watson, presupun?

— Numele meu e Hastings, am spus rece.

— Bătălia de la… 1066, spuse Nick. Cine a spus că nu-s şcolită? Ei bine, totul e prea, prea extraordinar! Credeţi că cineva chiar vrea să mă lichideze? Ar fi palpitant. Dar, desigur, lucrurile de genul ăsta nu se întâmplă în realitate. Numai în cărţi. Cred că monsieur Poirot este ca un chirurg care a inventat o operaţie, sau ca un doctor care a descoperit o boală necunoscută şi vrea ca toată lumea s-o aibă.

— Sacré tonnerre! Tună Poirot. Vrei să fii serioasă? Pe voi, tinerii din ziua de azi, nimic nu vă face să fiţi serioşi? N-ar fi fost deloc o glumă, mademoiselle, dacă ai fi fost un cadavru

drăguţ, zăcând în grădina hotelului cu o găurică frumuşică în cap, nu în pălărie. Atunci n-ai mai fi râs, aşa-i?

— Un râs nepământean, auzit la o şedinţă de spiritism, spuse Nick. Dar, serios, monsieur Poirot… E foarte drăguţ din partea dumneavoastră… Dar toată treaba trebuie să fi fost un accident.

— Eşti ca dracu de încăpăţânată.

— De aici îmi vine şi numele. Toată lumea vorbea despre bunicul meu că-şi vânduse sufletul diavolului. Toţi de pe aici îi spuneau bătrânul Nick. Era un bătrân răutăcios… Dar foarte amuzant. Îl adoram. Îl însoţeam peste tot şi aşa am ajuns să ni se spună bătrânul Nick şi tânăra Nick. Numele meu adevărat e Magdala.

— E un nume neobişnuit.

— Da, e un fel de nume de familie. În familia Buckley au existat o mulţime de Magdale. Una e acolo.

Arătă din cap un tablou de pe perete.

— Ah! Exclamă Poirot. Apoi, uitându-se la un tablou care atârna desupra poliţei căminului, spuse:

— E bunicul dumitale, mademoiselle!

— Da, un tablou destul de frapant, nu-i aşa? Jim Lazarus s-a oferit să-l cumpere, dar nu l-aş vinde. Am o afecţiune deosebită pentru bătrânul Nick.

— Ah! Poirot rămase tăcut câteva clipe apoi spuse repede: Revenons à nos moutons. Ascultă, mademoiselle. Te implor să fii serioasă. Eşti în pericol. Azi, cineva a tras în dumneata cu un pistol Mauser…

— Un pistol Mauser?

O clipă, fata fu şocată.

— Da, de ce? Cunoşti pe cineva care are un pistol Mauser?

Fata zâmbi.

— Eu personal am unul.

— Dumneata?

— Da… A fost al tatei. L-a adus cu el din război. De atunci zace aici. L-am văzut mai zilele trecute în sertarul acela.

Arătă spre un birou demodat. Apoi, ca străfulgerată de o idee, se duse spre el şi trase sertarul. Se întoarse prostită. Glasul ei avea o notă nouă.

— Oh! Rosti ea. A… a dispărut.

Capitolul 3.
Accidente?

Din acel moment, conversaţia capătă o nuanţă diferită. Până acum, Poirot şi fata fuseseră cumva în conflict. Îi separa o groază de ani. Pentru ea, faima şi reputaţia lui nu însemnau nimic… Ea făcea parte din generaţia care cunoştea doar marile nume ale momentului imediat. Prin urmare, avertizările lui n-o impresionau. El era pentru ea doar un străin în vârstă destul de comic, cu o minte amuzant de melodramatică.

Iar această atitudine îl nedumirea pe Poirot. În primul rând, vanitatea lui suferea. Deviza lui constantă era că întreaga lume îl cunoştea pe Hercule Poirot. Iată că era cineva care se abătea de la regulă. N-am putut să nu-mi spun că aşa-i trebuia… Numai că pentru problema în cauză nu era ceva prea folositor.

Oricum, o dată cu constatarea dispariţiei pistolului, afacerea luă o nouă turnură. Nick încetă s-o mai trateze ca pe-o glumă nu cine ştie ce amuzantă. Încă mai trata problema cu uşurinţă pentru că îi era în obicei să trateze totul cu uşurinţă, dar purtarea ei avea o altfel de notă.

Se întoarse şi se aşează pe braţul unui fotoliu, îngândurată.

— E ciudat, spuse ea.

Poirot se răsuci spre mine.

— Îţi aminteşti, Hastings, mica idee de care vorbeam? Ei bine, e corectă! Să presupunem că mademoiselle ar fi fost descoperită zăcând împuşcată în grădina hotelului. S-ar fi putut să nu fie găsită decât după câteva ore… Puţină, lume trece pe acolo. Iar lângă mâna ei – tocmai căzut din ea – propriul sau pistol. Fără îndoială că buna madame Ellen l-ar fi identificat. Ar fi existat, nu mă îndoiesc, aluzii la griji sau insomnii…

Nick se foi stânjenită.

— Asta-i drept. Am fost îngrijorată de moarte. Toată lumea mi-a spus că sunt nervoasă. Da… cu toţii ar fi spus asta…

— Şi ar fi dat verdictul de sinucidere. Pe pistol s-ar fi găsit doar amprentele lui mademoiselle, ale nimănui altcineva… Da, ar fi fost foarte simplu şi convingător.

— Grozav de amuzant! Spuse Nick, dar m-am bucurat să observ că nu era „grozav de amuzată”.

Poirot îi luă cuvintele în sensul în care fuseseră rostite.

— N'est ce pas? Dar, înţelegi, mademoiselle, trebuie să se termine cu asta. Patru eşcuri, da, dar a cincea oară s-ar putea să fie o reuşită.

— Aduceţi dricul, murmură Nick.

— Dar noi suntem aici, prietenul meu şi cu mine, tocmai ca să zădărnicim asta!

L-am fost recunoscător pentru acel „noi”. Uneori, Poirot avea obiceiul să-mi ignore existenţa.

— Da, am intervenit eu. Nu trebuie să te alarmezi, domnişoară Buckley. Noi te vom apăra.

— Nemaipomenit de drăguţ din partea dumneavoastră, spuse Nick. Toată treaba mi se pare de-a dreptul fantastică. Ce palpitant!

Încă îşi mai păstra aerul detaşat, dar ochii arătau îngrijoraţi.

— Iar primul lucru pe care îl aveam de făcut este să avem o discuţie, spuse Poirot.

Se aşează şi îi zâmbi prietenos.

— Pentru început, mademoiselle, o întrebare convenţională… Dar… ai duşmani?

Nick clătină din cap aproape cu regret.

— Mă tem că nu, spuse ea parcă scuzându-se.

— Bon. Eliminăm, deci, posibilitatea asta. Iar acum punem o întrebare din filme, din romanele poliţiste: Cine profită de pe urma morţii dumitale, mademoiselle?

— Nu-mi imaginez. Tocmai de asta toată afacerea mi se pare o prostie. Fireşte, este hardughia asta veche, dar e

complet ipotecată, acoperişul stă să cadă şi nu-mi închipui că poate exista o mină de cărbuni sau ceva la fel de ispititor ascuns în stâncă.

— E ipotecată… Hein?

— Da. A trebuit s-o ipotechez. Vedeţi, au fost două înmormântări. Aproape una după alta. Mai întâi a murit bunicul, chiar acum şase ani, iar pe urmă fratele meu. Asta a pus capac situaţiei financiare.

— Dar tatăl dumitale?

— Era invalid de război, apoi a făcut o pneumonie şi a murit în 1919. Mama a murit când eram de-o şchioapă. Am crescut aici, cu bunicul. El şi tata nu se înţelegeau (nici nu mă mir), aşa că tata a găsit de cuviinţă să mă laşe în grija bunicului şi să plece să vânture lumea de unul singur. Nici Gerald, fratele meu, nu se înţelegea cu bunicul. Probabil că nici eu, să fi fost băiat, nu m-aş fi înţeles cu el. M-a salvat faptul că eram fată. Bunicul spunea că eram o aşchie din trunchiul lui şi că-i moştenisem firea. Râse. Cred că era o secătură în toată legea. Dar fantastic de norocos. Se spunea pe aici că tot ce atingea se prefăcea în aur. Era un jucător pasionat, şi a pierdut tot. După ce a murit, n-a rămas mai nimic de pe urma lui, în afară de casă şi teren. Când a murit, eu aveam şaisprezece ani iar Gerald douăzeci şi doi. Gerald a murit într-un accident de maşină acum trei ani şi totul mi-a revenit mie.

— Iar după dumneata, mademoiselle? Care e ruda dumitale cea mai apropiată?

— Vărul meu, Charles. Charles Vyse. E avocat aici, în oraş. E foarte bun şi valoros, dar foarte plicticos. Îmi dă sfaturi bune şi încercă să-mi restrângă gesturile extravagante.

— El se ocupă de afacerile dumitale, nu?

— Păi… Da, dacă vreţi s-o luaţi aşa. N-am multe afaceri care să ceară să te ocupi de ele. El mi-a aranjat ipotecarea şi m-a convins să închiriez căsuţa portarului.

— Ah!

— Căsuţa. Tocmai vroiam să te întreb de ea. E închiriată?

— Da… Unor australieni. Îi cheamă Croft. Sunt foarte inimoşi, să ştiţi. Pur şi simplu te sufocă. Întotdeauna vin şi aduc crenguţe de ţelină, mazăre timpurie şi lucruri de genul ăsta. Sunt şocaţi de cum las eu grădina în voia soartei. Sunt aproape o pacoste, zău, cel puţin el. Te-ar ţine de vorbă toată ziua. Ea e infirmă, săracă, şi zace tot timpul în pat. În tot cazul plătesc chiria şi ăsta-i mare lucru.

— De când sunt aici?

— Oh, cam de şase luni.

— Înţeleg. Apropo, vărul dumitale din partea cui e – a mamei sau a tatălui dumitale?

— A mamei. Mama era Amy Vyse.

— Bien! Şi în afară de vărul acesta, mai ai vreo rudă?

— Nişte veri de departe în Yorkshire. Sunt cu toţi Buckley.

— Nimeni altcineva?

— Nu.

— Asta înseamnă singurătate.

Nick îl privi lung.

— Singurătatea? Ce idee nostimă! Nu prea stau pe aici, să ştiţi. De obicei sunt la Londra. De regulă, rudele sunt un dezastru. Mereu se agită şi se bagă peste tine. E mult mai amuzant să fii singur, de capul tău.

— Dumneata eşti modernă, mademoiselle. Şi-acum, personalul casei.

— Ce preţios sună! Ellen e personalul. Şi bărbatul ei, care e un fel de grădinar… Unul nu prea bun. Le plătesc îngrozitor de puţin pentru că îi las să ţină copilul aici. Ellen îmi face menajul când sunt aici, iar când dau o petrecere mai aducem pe cineva care să ne ajute cu ce poate. Luni, de exemplu, dau o petrecere. Ştiţi, e săptămâna regatei.

— Luni… Iar azi e sâmbătă. Da. Da. Şi-acum, mademoiselle, prietenii dumitale… Cei cu care ai prânzit azi, de pildă.

— Păi, Freddie Rice – blonda – e practic cea mai bună prietenă a mea. A avut o viaţă mizerabilă. S-a măritat cu o bestie – un om care bea şi se droga şi era sub orice critică.

A trebuit să-l părăsească acum un an sau doi. De atunci se învârte de colo-colo. Tare aş vrea să obţină divorţul şi să se mărite cu Jim Lazarus.

— Lazarus? Negustorul de artă din Bond Street?

— Da. Jim e singur la părinţi. Înoată în bani, fireşte. I-aţi văzut maşina? Desigur, e evreu, dar un evreu nemaipomenit de cumsecade. Şi îi este devotat lui Freddie. Sunt aproape peste tot împreună. În timpul weekend-ului stau la Majestic, iar luni vin la mine.

— Şi soţul doamnei Rice?

— Mizerabilul? Oh, a lăsat baltă totul. Nimeni nu ştie pe unde e. Asta o încurcă îngrozitor pe Freddie. Nu poţi divorţa de un om când nu ştii unde e.

— Evidemment!

— Biata Freddie, spuse gânditoare Nick. A avut ghinion cu carul. Treaba a fost stabilită o dată. L-a prins şi i-a spus cum stă treaba, iar el a spus că e perfect de acord, dar că pur şi simplu n-are bani să ducă o femeie la hotel. Aşa că ea a sfârşit prin a scoate banii… Iar el i-a luat şi a dispărut cu ei şi de atunci nu s-a mai auzit de el. Curată meschinărie. Eu numesc treaba asta procedeu de cocotă masculină.

— Doamne Sfinte! Am exclamat.

— Prietenul meu Hastings e şocat, remarcă Poirot. Dumneata trebuie să fii mai atentă, mademoiselle. El e depăşit, mă înţelegi. Tocmai s-a întors din acele spaţii largi şi limpezi, etc, şi-i mai trebuie încă până să se obişnuiască cu limbajul din ziua de azi.

— Nu-i nimic şocant în treaba asta, spuse Nick făcând ochii mari. Adică, toată lumea ştie, nu-i aşa, că există astfel de oameni. În tot cazul, i-a jucat, o festă murdară. Sărmana Freddie, la vremea aceea era atât de strâmtoarată cu banii că nu ştia pe unde să scoată cămaşa…

— Da, da, nu-i o afacere prea plăcută. Şi celălalt prieten al dumitale, madamoiselle? Comandorul Challenger?

— George? Îl ştiu pe George de-o viaţă… Adică, de cel puţin cinci ani în tot cazul. George e un tip pe cinste.

— Ar vrea să te măriţi cu el, aşa-i?

— Pomeneşte din când în când de asta. La orele mici după miezul nopţii sau după al doilea pahar de porto.

— Dar dumneata rămâi rece.

— La ce-ar folosi să ne căsătorim? Niciunul din noi n-are un sfanţ. Şi-apoi, cu George te-ai plictisi teribil. Toate acele maniere de „şcoală veche” şi „respectă-te pe tine însuţi”… La urma urmei, are patruzeci de ani, şi-a trăit traiul.

Remarca m-a făcut să mă cutremur, uşor.

— De fapt, e cu un picior în groapă, spuse Poirot. Oh, nu mă băga în seamă, mademoiselle. Eu sunt un bunicuţ… Un nimeni. Şi-acum, mai vorbeşte-mi despre accidentele acelea. De exemplu, despre tablou.

— A fost atârnat la loc… cu o coardă nouă. Dacă vreţi, veniţi să vedeţi.

Am urmat-o afară din cameră. Tabloul cu pricina era o pictură în ulei într-o ramă grea. Atârna direct deasupra capului patului.

Cu un „îmi permiţi, mademoiselle”, Poirot îşi scoase pantofii şi se urcă pe pat. Examină tabloul şi coarda, şi-i cântări uşor greutatea. Cu o grimasă elegantă, coborî.

— Să-ţi cadă aşa ceva în cap… nu, n-ar fi plăcut. Coarda de care atârna era la fel ca asta, mademoiselle? Tot un cablu de sârmă?

— Da. Dar nu atât de gros. De data asta i-am pus unul mai gros.

— E de înţeles. Ai examinat ruptura? Marginile erau uzate, roase?

— Aşa cred… Dar nu m-am uitat prea atent. De ce să mă fi uitat?

— Exact. Cum spui, de ce să te fi uitat? În tot cazul, mi-ar plăcea să mă uit puţin la bucata aia de sârmă. E pe undeva prin casă?

— Cred că a aruncat-o omul care a pus cablul nou.

— Păcat. Aş fi vrut s-o văd.

— Deci nu credeţi că a fost doar un accident? Nu putea fi altceva, sunt convinsă.

— Se poate să fi fost un accident. E greu de spus. Dar defecţiune de la frâna maşinii… Ăsta n-a fost accident. Şi bolovanul care s-a rostogolit pe stâncă… Aş vrea să văd locul unde s-a întâmplat acest accident.

Nick ne conduse prin grădină până la marginea stâncii. Sub noi strălucea marea. O potecă ducea în jos. Nick descrise cum se petrecuse accidentul, iar Poirot dădu din cap gânditor. Apoi întrebă:

— Câte drumuri există în grădina dumitale, mademoiselle?

— Cel din faţă, pe lângă căsuţa portarului. Şi mai e o intrare de serviciu, o uşă pe la jumătatea zidului dinspre câmpul ăla. Apoi mai există o poartă chiar în lungul marginii prăpastiei de aici. Pe acolo dai într-o potecă în zig-zag ce duce de la plaja aceea la hotelul Majestic unde, fireşte, printr-o spărtură din gardul viu intri în grădina hotelului. Pe acolo am luat-o eu azi dimineaţă. Oricum, luând-o prin grădina hotelului Majestic scurtezi drumul spre oraş.

— Iar grădinarul dumitale… Unde lucrează el de obicei?

— Păi, de regulă îşi pierde vremea prin curtea de păsări, sau dacă nu, stă în magazie şi se preface că ascute foarfecele de tuns oi.

— Adică în spatele casei? Deci, dacă cineva ar veni aici şi ar disloca un bolovan, e foarte puţin probabil să fie văzut.

Nick se cutremură uşor.

— Chiar… Credeţi că aşa s-a întâmplat? Întrebă ea. Nu-mi prea vine să cred. Pare un lucru atât de lipsit de sens!

Poirot scoase glontele din buzunar şi se uită la el.

— Asta n-a fost lipsit de sens, mademoiselle, spuse blând.

— Trebuie să fi fost vreun nebun.

— Posibil. Uite un subiect interesant pentru conversaţia de după cină – sunt oare toţi criminalii nebuni? S-ar putea să existe o malformaţie în celulele lor cenuşii… Da, e foarte posibil. Asta-i problema doctorului. A mea… Eu am o muncă total diferită. Eu trebuie să mă gândesc la cel nevinovat, nu

la cel vinovat… la victimă, nu la criminal. La dumneata mă gândesc acum, mademoiselle, nu la necunoscutul atacator al dumitale. Eşti tânără şi frumoasă, iar soarele străluceşte şi lumea e minunată, şi viaţa şi dragostea ţi se deschid în faţă. Asta e tot la ce mă gândesc, mademoiselle. Spune-mi, de când sunt aici prietenii dumitale, doamna Rice şi domnul Lazarus?

— Freddie a venit prin părţile astea miercuri. S-a oprit pentru două nopţi la nişte cunoştinţe, în apropiere de Tavistock. Aici a sosit ieri. Jim cred că-i dădea târcoale de acolo.

— Iar comandorul Challenger?

— El stă la Devonport. Vine cu maşina ori de câte ori poate… În general, în weekend-uri.

Poirot dădu din cap. Ne întorceam iarăşi spre casă. După un timp de tăcere, Poirot întrebă pe neaşteptate:

— Ai vreo prietenă în care poţi avea încredere, mademoiselle!

— Freddie.

— Altcineva.

— Păi, nu ştiu. Presupun că da. De ce?

— Pentru că vreau să ai o prietenă care să stea cu dumneata. Imediat.

— Oh!

Nick păru luată prin surprindere. Rămase tăcută câteva clipe, gândindu-se. Apoi spuse cu îndoială:

— Mai e Maggie. Cred că aş putea s-o fac să vină.

— Cine-i Maggie?

— Una din verişoarele mele: din Yorkshire. Sunt o familie numeroasă. El e cleric, înţelegeţi. Maggie e cam de vârsta mea, şi de obicei vine pe aici vara. Totuşi, nu-i deloc amuzantă. E una din fetele alea dureros de pure, cu un păr care numai din întâmplare poate deveni la modă. Speram să scap de vizita ei anul ăsta.

— Ba deloc, mademoiselle. Verişoara dumitale e cum nu se poate mai potrivită. Exact genul de persoană la care mă

gândeam.
— Perfect, spuse Nick cu un oftat. Am s-o sun. Nu văd pe cine altcineva aş putea găsi aşa, cât ai bate din palme. Toată lumea are un program stabilit. Sigur o să vină dacă n-are vreo acţiune de caritate.
— Ai putea aranja să doarmă în camera dumitale?
— Cred că da.
— N-o să i se pară o cerere ciudată? Ce-o să gândească?
— Oh, nu, Maggie nu gândeşte niciodată. Ea doar face… E foarte expeditivă, să ştiţi. Munceşte ca o bună creştină, cu credinţă şi perseverenţă. Perfect, am să-i spun să vină luni.
— De ce nu mâine?
— Cu trenul de duminică? O să creadă că sunt pe moarte dacă i-aş propune asta. Nu, luni. Aveţi de gând să-i povestiţi despre soarta cumplită care mă pândeşte?
— Nous, verrous. Încă mai glumeşti pe tema asta? Mă bucur să constat că ai curaj, mademoiselle.
— În tot cazul, asta alungă monotomia, spuse Nick.
Ceva în tonul ei m-a izbit şi m-am uitat curios la ea. Am avut sentimentul că ceva rămăsese, nerostit. Am intrat din nou în salon. Poirot începu să răsfoiască ziarul de pe sofa.
— Dumneata citeşti asta, mademoiselle? Întrebă el brusc.
— Herald din St. Loo? Nu în mod serios. Îl deschid să văd vremea. O dau săptămânal.
— Înţeleg. Apropo, mademoiselle, ţi-ai făcut, vreodată testamentul?
— Da, l-am făcut. Cam acum şase luni. Chiar înainte de op.
— QQu'est ce que vous, dite? Ce op?
— Operaţie. De apendicită. Cineva mi-a, spus că ar fi trebuit să-mi fac testamentul, aşa că l-am făcut. M-am simţit foarte importantă.
— Şi ce conţine?
— I-am lăsat End House lui Charles. Altceva n-am prea avut de lăsat, dar tot ce am avut i-am lăsat lui Freddie. Aş zice că… Cum îi zice?… Oh, da, pasivul va depăşi activul.
Poirot dădu absent din cap.

— Acum te las, mademoiselle. Au revoir. Ai grijă.
— De ce? Întrebă Nick.
— Eşti inteligentă! Da, ăsta-i punctul slab… În ce direcţie ar trebui să ai grijă? Cine poate spune? Dar ai încredere, mademoiselle. În câteva zile voi descoperi adevărul.
— Până atunci fereşte-te de otravă, bombe, împuşcături de revolver, accidente de maşină şi săgeţile muiate în otrăvuri secrete de indienii sud-americani, încheie Nick.
— Nu-ţi bate joc, mademoiselle.
Se opri când ajunse la uşă.
— Apropo, cât a oferit monsieur Lazarus pentru tabloul bunului dumitale?
— Cincizeci de lire.
— Ah! Exclamă Poirot.
Se uită repede la chipul întunecat, saturian de deasupra căminului.
— Dar, cum vă spuneam, nu… Vreau să-l vând pe bătrân.
— Nu, spuse gânditor Poirot. Nu, înţeleg.
Capitolul 4.
Trebuie să fie ceva!
— Poirot, am spus de îndată ce ne-am văzut în şosea. E ceva ce cred că s-ar cuveni să ştii.
— Şi ce anume, mon ami!
I-am povestit versiunea doamnei Rice privind necazul cu maşina.
— Tiens! C'est intéressant, ça. Fireşte, există un tip de oameni orgolioşi, isterici, care caută să se facă interesanţi inventând scăpări miraculoase de la moarte, povestindu-ţi lucruri care nu s-au întâmplat nicicând. Da, tipul ăsta e bine ştiut. Asemenea oameni sunt în stare să-şi provoace răni fizice serioase care să le susţină fantasmagoriile.
— Nu crezi că…
— Că mademoiselle Nick e genul ăsta? Nu, nici vorbă. Ai remarcat, Hastings, ce greu ne-a fost s-o convingem că e în pericol. Şi chiar şi la sfârşit făcea haz de necaz. Micuţa asta aparţine generaţiei sale. În tot cazul, e interesant ce-a spus

madame Rice. De ce o fi spus-o? Chiar să fi fost adevărat, de ce trebuia s-o spună? Nu era nevoie… A fost aproape gauche.

— Da, asta-i drept. A trântit-o aşa, hodoronc tronc, şi n-am înţeles motivul.

— Asta-i curios. Foarte curios. Îmi place să văd cum apar lucrurile mărunte, flecuşteţele. Sunt semnificative. Ele ne arată calea.

— Calea spre ce?

— Ai pus degetul pe rană, grozavul meu Hastings. Spre ce? Chiar aşa, spre ce? Vai, nu vom şti decât vom ajunge acolo.

— Spune-mi, Poirot, de ce ai insistat s-o aducă pe verişoara ei să stea cu ea?

Poirot se opri şi îşi agită arătătorul spre mine.

— Gândeşte-te! Strigă el. Cugetă un minuţel. Cât suntem de neputincioşi! Avem mâinile legate! Să vânezi un criminal după ce a comis crima – c'est tout simple! Sau, cel puţin, pentru cineva cu abilitatea mea e simplu. Comiţând crima, criminalul s-a semnat, ca să spun aşa. Dar aici nu există nici o crimă, ba mai mult, nu vrem o crimă. Să depistezi o crimă înainte de a fi comisă, asta chiar că e ceva extrem de greu. Care-i primul nostru ţel? Siguranţa lui mademoiselle. Iar asta nu-i uşor. Nu-i deloc uşor, Hastings. Nu putem sta cu ochii pe ea zi şi noapte… Nu putem nici măcar trimite un poliţist s-o vegheze. Nu ne putem petrece noaptea în alcovul unei domnişoare. Afacerea e tare încurcată… Însă un lucru tot putem face. Să-i punem beţe-n roate criminalului. Putem s-o punem în gardă pe mademoiselle şi putem introduce un martor absolut impaţial. Criminalul va avea de luptat zdravăn cu aceste două lucruri, şi nu le va putea ocoli decât dacă e foarte deştept.

Se opri, apoi rosti pe un ton total diferit:

— Însă de ceea ce mă tem eu, Hastings…

— Da?

— Mă tem că este foarte deştept. Şi asta nu-mi dă pace. Nu, nu-mi dă pace deloc.

— Poirot, mă faci să mă simt agitat.

— Şi eu sunt agitat. Ascultă, prietene, ziarul din St Loo, Weekly Herald. Era deschis şi împăturit la… Unde crezi? La un mic paragraf în care se spunea: Printre oaspeţii care stau la Majestic Hotel se află monsieur Hercule Poirot şi căpitanul Hastings. Să presupunem – să presupunem doar – că cineva a citit acel paragraf. Îmi cunoaşte numele… Toată lumea mi-l cunoaşte…

— Domnişoara Buckley nu, am spus rânjind.

— Ea e o zăpăcită, ea nu contează. Un om serios, un criminal, trebuie să-mi cunoască numele. Şi ar trebui să se teamă! Ar trebui să intre la idei! Ar trebui să-şi pună nişte întrebări. De trei ori s-a atentat la viaţa lui mademoiselle iar acum Hercule Poirot ajunge în zonă. „E o coincidenţă?” ar trebui să se întrebe el. Şi ar trebui să se teamă că nu e doar o coincidenţă. Şi-atunci, ce-ar face?

— S-ar da la fund şi şi-ar şterge urmele, am sugerat.

— Da… Dar şi altceva. Dacă ar fi cu adevărat îndrăzneţ, ar lovi repede, fără să piardă timpul. Înainte ca eu să am timp să fac cercetări – pouf, mademoiselle e moartă. Iată ce ar face un om cu adevărat îndrăzneţ.

— Dar de ce crezi că altcineva şi nu domnişoara Buckley a citit paragraful?

— Nu domnişoara Buckley l-a citit. Când mi-am menţionat numele, nu i-a spus nimic. Nici măcar nu-i era cunoscut. Nu s-a schimbat la faţă. În plus, ne-a spus că a deschis ziarul să se uite la vreme, doar atât. Ei bine, la pagina respectivă nu scria nimic despre vreme.

— Crezi că cineva din casă…

— Cineva din casă sau cineva care are acces în ea. Iar asta e foarte uşor… Uşa dinspre terasă stă deschisă. Prietenii domnişoarei Buckley intră şi ies când vor, nu încape îndoială.

— Ai vreo idee? Vreo bănuială?

Poirot dădu din mâini.

— Nimic. După cum am prevăzut, motivul, oricare ar fi el, nu e unul vizibil. Iar asta îi conferă siguranţă prezumptivului criminal… De asta a acţionat cu atâta îndrăzneală azi dimineaţă. La suprafaţă nimeni nu pare să aibă vreun motiv să-i dorească moartea micuţei Nick. Propietatea? End House? Asta îi revine vărului… Dar oare să vrea el cu orice preţ o casă veche, dărăpănată şi ipotecată pe deasupra? Nici măcar nu poţi să spui că l-ar interesa ca reşedinţă de familie, în care au locuit ai lui. El nu e un Buckley, nu uita. Categoric că trebuie să-l cunoaştem pe acest Charles Vyse, dar ideea mi se pare absurdă.

Mai e şi madame, prietena de suflet, cu ochii ei ciudaţi, şi cu aerul ei rătăcit de madonă…

— Şi dumitale ţi-a făcut impresia asta? Am întrebat, surprins.

— Care e interesul ei în afacerea asta? Ţi-a spus că prietena ei e o mincinoasă. C'est gentil ça! De ce ţi-a spus? Se teme că Nick ar putea spune ceva? Ceva legat de maşină? Sau a spus asta doar ca pe un exemplu, adevărata ei temere fiind altceva? A umblat cineva la maşină? Dacă da, cine? Ştie ea ceva despre asta?… Şi-apoi, mai e chipeşul blond, monsieur Lazarus. El unde intră în toate astea? Cu splendidul lui automobil şi cu banii lui. Are vreun amestec? Comandorul Challenger…

— El e în regulă, am intervenit repede. Sunt sigur de asta. E un adevărat domn.

— Fără îndoială că a urmat ceea ce numeşti dumneata adevărata şcoală. Din fericire, fiind străin, eu n-am astfel de prejudecăţi, şi îmi pot face investigaţiile fără să mă împiedic de ele. Însă trebuie să recunosc că mi-e greu să-l conectez pe comandor la acest caz. De fapt, chiar nu văd cum ar putea fi conectat.

— Fireşte că nu poate, am spus cu căldură.

Poirot mă privi cu un aer gânditor.

— Ai un efect extraordinar asupra mea, Hastings. Ai un flair extraordinar în direcţia greşită, încât aproape că sunt tentat să merg pe ea! Eşti acel gen de om cinstit, credul, onorabil, pe care invariabil escrocii îl duc de nas. Eşti genul de om care investeşte în terenuri petroliere dubioase şi în mine de aur inexistente. De pe urma a sute ca tine îşi scoate pâinea zilnică ticălosul. Ah, ei bine, am să-l studiez pe acest comandor Challenger. Mi-ai trezit îndoielile.

— Dragul meu Poirot, am strigat mânios, eşti de-a dreptul absurd! Un om care a dat piept cu lumea ca mine…

— Nu învaţă nimic, spuse cu tristeţe Poirot. E uimitor… Dar aşa e.

— Crezi că aş fi reuşit să pun pe picioare o fermă de succes în Argentina dacă eram prostul credul de care vorbeşti?

— Nu te înfuria, mon ami. Aţi făcut treabă bună… Dumneata şi soţia dumitale.

— Bella se ia întotdeauna după judecata mea.

— E tot atât de înţeleaptă pe cât e de fermecătoare, spuse Poirot. Să nu ne certăm, prietene. Vezi, acolo în faţa noastră e Mot's Garage. Cred că e garajul de care a pomenit domnişoara Buckley. Câteva întrebări ne vor da repede răspunsul la problema aceea cu frânele.

Intrarăm în garaj şi Poirot se prezentă explicând că fusese îndrumat într-acolo de domnişoara Buckley. Se interesă de închirierea unei maşini pentru anumite drumuri de după-amiază, apoi discuţia alunecă uşor spre defecţiunea avută nu demult de maşina domnişoarei Buckely.

Proprietarul garajului deveni imediat volubil. Fusese cel mai fantastic lucru pe care-l văzuse vreodată! Se lansă în nişte explicaţii absolut tehnice dar, vai, eu nu mă pricep deloc la mecanică, şi, din cât mi-am dat seama, Poirot cu atât mai puţin. Totuşi, anumite lucruri erau simplu de înţeles. Cineva umblase la maşină, iar defecţiunea fusese uşor de provocat, neluând decât foarte puţin timp pentru asta.

— Aşadar, asta e, spuse Poirot în timp ce ne îndepărtam. Micuţa Nick a avut dreptate, iar bogatul Lazarus s-a înşelat. Interesant, prietene.

— Acum ce facem?

— Mergem la oficiul poştal şi trimitem o telegramă, dacă nu e prea târziu.

— O telegramă? Am întrebat curios.

— Da, răspunse gânditor Poirot. O telegramă.

Oficiul poştal era încă deschis. Poirot scrise telegrama şi o expedie. Nu-mi suflă nici un cuvânt despre conţinutul ei. Considerând că abia aştepta să-l întreb, m-am abţinut s-o fac.

— E supărător că mâine e duminică, remarcă el în drum spre hotel. Nu-i putem face o vizită lui monsieur Vyse decât luni.

— Ai putea să-l găseşti la adresa de acasă.

— Normal. Dar tocmai asta nu doresc să fac. Aş dori să-l consult în primul rând ca avocat şi, pe baza acestui aspect, să-mi formez o părere.

— Da, presupun că aşa e cel mai bine.

— Răspunsul la o întrebare simplă, de pildă, ar putea conta enorm. Dacă monsieur Vyse a fost la birou azi dimineaţă la douăsprezece jumate, atunci n-a fost el cel care a tras cu pistolul în grădina hotelului Majestic.

— N-ar trebui să verificăm alibiurile celor trei din hotel?

— Asta-i mult mai dificil. N-ar fi fost deloc greu pentru unul din ei să-i părăsească pe ceilalţi câteva minute, să iasă în grabă prin una din nenumăratele uşi – de la hol, de la camera de fumat, de la salon, etc.

— Să se strecoare repede spre locul pe unde urma să treacă fata, să tragă şi apoi să se întoarcă tot atât de rapid. Totuşi, mon ami, nici măcar nu suntem siguri că am ajuns la toate dramatis personae ale dramei. Mai e şi respectabila Ellen, şi soţul ei, nevăzut până acum. Ambii locuitori ai casei şi, posibil, din câte cunoaştem, cu un dinte împotriva lui mademoiselle. Şi s-ar putea să mai fie şi alţii, prieteni sau

cunoştinţe ale domnişoarei Buckley, pe care neavând nici un motiv să-i suspecteze, nici nu i-a menţionat. Nu ştiu de ce, Hastings, dar am sentimentul că în spatele acestui lucru se află ceva – ceva care n-a ieşit încă la lumină. Am eu o mică idee că domnişoara Buckley ştie mai multe decât ne-a spus.

— Crezi că ascunde ceva?

— Da.

— Oare cu gândul de-a acoperi pe cineva?

Poirot clătină din cap cu putere.

— Nu, nu. Până acum, mi-a dat impresia că e absolut sinceră. Sunt convins că, privitor la acele atentate la viaţa ei, ne-a spus tot ce ştia. Însă mai e ceva… Ceva despre care ea crede că n-are nici o legătură cu toate astea. Şi tare aş vrea să ştiu ce e acel ceva. Căci eu – o spun cu toată modestia – sunt mult mai inteligent decât une petite comme ça. Eu, Hercule Poirot, pot să văd o legătură acolo unde ea n-o vede. Căci te anunţ, Hastings, te anunţ cu toată sinceritatea şi umilinţa, că sunt complet în aer. Până nu prind o licărire a motivului care stă în spatele întregii afaceri, bâjbâi în beznă. Trebuie să existe ceva… Un element care îmi scapă. Ce anume? Je me demande ça sans cesse. Qu'est – ce que c'est?

— Vei descoperi, l-am liniştit eu.

— Doar dacă nu va fi prea târziu, spuse el sumbru.

Capitolul 5.

Domnul şi doamna Croft.

La hotel era bal. Nick Buckley şi prietenii ei cinau acolo. Fata ne salută printr-o fluturare veselă a mâinii.

În seara aceea era îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, de un roşu-stacojiu, care atingea podeaua. Decolteul îi dezgolea îndrăzneţ gâtul şi umerii albi deasupra cărora se înălţa semeţ căpşorul ei negru, impudic.

— Un drăcuşor fermecător, am remarcat.

— Contrastează cu prietena ei, aşa-i?

Frederica Rice era în alb. Dansa cu o graţie obosită şi languroasă, în comparaţie cu care animaţia lui Nick părea

aproape stridentă.
— E foarte frumoasă, spuse pe neaşteptate Poirot.
— Cine? Nick a noastră?
— Nu, cealaltă. E rea? E bună? E doar nefericită? N-ai putea spune. E misterioasă: S-ar putea să nu fie nimic. Însă ascultă la mine, prietene, e o allumense.
— Ce vrei să spui? Am întrebat curios.
Poirot clătină din cap, zâmbind.
— Mai devreme sau mai târziu vei simţi. Reţine vorbele mele.
La un moment dat, spre surprinderea mea, se ridică. Nick dansa cu George Challenger. Frederica şi Lazarus tocmai se opriseră şi se aşezaseră la masa lor. Apoi Lazarus se ridică şi se îndepărtă. Doamna Rice era singură. Poirot se duse drept la masa ei. L-am urmat.
Atitudinea lui fu directă şi la obiect.
— Îmi permiţi? Trase cu o mână speteaza scaunului şi alunecă în el. Sunt nerăbdător să schimb o vorbă cu dumneata în timp ce prietena dumitale dansează.
— Da? Glasul ei suna rece, lipsit de interes.
— Madame, nu ştiu dacă prietena dumitale ţi-a spus. Dacă nu, îţi voi spune eu. Azi s-a atentat la viaţa ei.
Ochii ei mari şi cenuşii se lărgiră de groază şi uimire. Pupilele, pupilele negre şi dilatate se lărgiră şi ele.
— Ce vreţi să spuneţi?
— În mademoiselle Buckley s-a tras cu pistolul în grădina acestui hotel.
Femeia zâmbi dintr-odată – un zâmbet moale, neîncrezător, duios aproape.
— Nick v-a spus asta?
— Nu, madame, s-a întâmplat să o văd cu ochii mei. Iată glontele.
Întinse mâna cu glontele, iar femeia se dădu un pic înapoi:
— Dar atunci… Dar atunci…
— Înţelege, nu-i o fabulaţie de-a lui mademoiselle. Garantez pentru asta. Şi asta nu-i totul. În ultimele zile au

avut loc câteva accidente foarte ciudate. Se poate să fi auzit… Nu, probabil n-ai auzit. Ai sosit abia ieri, nu?

— Da, ieri.

— Mai înainte ai stat la nişte prieteni din Tavistock, parcă aşa am înţeles.

— Da.

— Mă întreb cum se numesc prietenii aceia ai dumitale, madame.

Femeia înălţă sprâncenele.

— Există vreun motiv pentru care ar trebui să vă răspund la întrebarea asta? Întrebă ea rece.

Poirot fu tot o uimire.

— Mii de scuze, madame. Am fost cât de poate de maladroit. Dar, cum eu personal am prieteni în Tavistock, mi-am închipuit că s-ar fi putut să-i întâlneşti acolo… E vorba de Buchaman… Aşa se numesc prietenii mei.

Doamna Rice clătină din cap.

— Nu mi-i amintesc. Nu cred că i-am întâlnit. Tonul ei era acum foarte cordial. Dar să nu discutăm de persoane plicticoase. Spuneţi mai departe ce-a fost cu Nick. Cine a tras în ea? De ce?

— Nu ştiu cine… Încă, răspunse Poirot. Dar voi afla. Oh, da, aflu eu! Ştii, sunt detectiv. Numele meu e Hercule Poirot.

— Un nume celebru.

— Madame e foarte amabilă.

Femeia rosti încetişor:

— Ce doriţi să fac?

Cred că ne-a surprins pe amândoi. Nu ne aşteptasem la asta.

— Am să te rog, madame, să veghezi asupra prietenei dumitale.

— Voi veghea.

— Asta-i tot.

Se ridică, făcu o plecăciune scurtă, şi ne întoarserăm la masa noastră.

— Poirot, n-ai jucat cam prea pe faţă? L-am întrebat.
— Ce altceva aş putea face, mon ami? Poate nu e subtil, dar e sigur. N-am altă şansă. În orice caz, un lucru e limpede ca bună ziua.
— Ce anume?
— Doamna Rice n-a fost la Tavistock. Unde a fost? Ei bine, voi afla. E imposibil să-i ascunzi mult timp ceva lui Hercule Poirot. Uite, s-a întors frumosul Lazarus. Ea îi vorbeşte. El se uită la noi. E deştept tipul ăsta. Observă ce formă are capul lui. Ah, aş fi vrut să ştiu…
— Ce?
— Ceea ce am să ştiu luni, îmi răspunse ambiguu.
M-am uitat la el dar n-am spus nimic. Oftă.
— Nu mai eşti curios, prietene. Pe vremuri…
— Există plăceri de care e bine să te lipseşti, am spus cu răceală.
— Adică?
— Plăcerea de a refuza să răspunzi la întrebări.
— Ah c'est malin!
— Chiar aşa.
— Măi, măi, măi, îngână Poirot. Taciturnul bărbat îndrăgit de romancierii epocii eduardiene.
Ochii îi licăriră cu vechea lor sclipire.
La scurt timp după aceea, Nick trecu pe lângă masa noastră. Se desprinse de partenerul său şi zbură spre noi ca o pasăre viu colorată.
— Dansând cu moartea pe marginea prăpastiei, spuse ea pe un ton uşuratic.
— E o senzaţie nouă, mademoiselle?
— Da. Destul de amuzantă.
Îşi luă din nou zborul, cu o fluturare a mâinii.
— Aş fi vrut să nu fi spus asta, am rostit încetişor. Dansând cu moartea… Nu-mi place.
— Ştiu. E aproape de adevăr. Micuţa asta are curaj. Da, are curaj. Dar, din păcate, nu de curaj e nevoie acum. Precauţie, nu curaj – voilà ce qu'il nous faut!

A doua zi era duminică. Stăteam pe terasa din faţa hotelului când, pe la unsprezece şi jumătate, Poirot se ridică brusc.

— Vino, prietene. Vom încerca un mic experiment. Am fost asigurat că monsieur Lazarus şi madame au luat-o pe mademoiselle la o plimbare cu maşina. Drumul e liber.

— Liber pentru ce?

— Ai să vezi.

Am coborât treptele şi am luat-o pe scurtătură, prin iarbă, spre mare. O pereche urca discutând şi râzând. Costumele de baie mai erau încă ude. Cei doi trecură veseli pe lângă noi.

După ce perechea se îndepărtă, Poirot se îndreptă spre locul unde o portiţă modestă, destul de rustică, purtă inscripţia aproape ştearsă. „End House. Domeniu privat”. Nu se zărea nimeni în jur. Am pătruns în linişte pe portiţă.

În minutul următor ne-am pomenit pe pajiştea din faţa casei. Nici aici nu era nimeni prin preajmă. Poirot se duse spre marginea prăpastiei şi se uită peste ea, apoi se întoarse şi porni către casă. L-am urmat. Uşile dinspre verandă erau deschise şi am intrat direct în salon. Poirot nu-şi pierdu timpul aici. Deschise uşa şi păşirăm în hol. Poirot urcă scările; eu după el. Se duse direct spre dormitorul lui Nick. Aici se aşeză pe marginea patului şi mă privi cu ochii râzători.

— Vezi ce uşor e, prietene? Nimeni nu ne-a văzut venind. Nimeni nu ne va vedea plecând. Am putea face orice trebuşoară în deplină siguranţă. De pildă, am putea subţia sârma unui tablou astfel încât acesta să cadă peste câteva ore. Chiar şi presupunând că la venire am fi găsit pe cineva în faţa casei, tot nu am fi dat de bănuit căci, prieteni ai domnişoarei Nick fiind, e absolut normal să-i facem o vizită.

— Vrei să spui că eliminăm ipoteza unui străin?

— Chiar asta vreau să spun, Hastings. În spatele afacerii ăsteia nu stă cine ştie ce nebun anonim. E vorba de cineva cunoscut ca obişnuit al casei.

Se întoarse să iasă din cameră, iar eu l-am urmat. Amândoi eram tăcuţi, fiecare cu gândurile lui.

Şi atunci, în capul scărilor, ne-am oprit amândoi brusc. Un bărbat urca.

Se opri şi el. Capul îi rămăsese în umbră, dar întreaga sa atitudine trăda o mare surpriză. El fu primul care vorbi. Avea un glas puternic, iar tonul destul de ireverenţios.

— Ce naiba faceţi aici, aş vrea să ştiu?

— Ah! Exclamă Poirot. Monsieur… Croft, parcă?

— Aşa mă cheamă, dar…

— Nu vrei să discutăm în salon? Cred că ar fi mai bine.

Celălalt cedă, se întoarse scurt şi coborî scările urmat de noi doi.

Ajunşi în sufragerie, Poirot închise uşa şi se înclină uşor.

— Mă voi prezenta. Hercule Poirot la ordinele dumitale.

Chipul celuilalt se lumină un pic.

— Oh! Dumneavoastră sunteţi tipul ăla, detectivul. Am citit despre dumneavoastră.

— În St Loo Herald?

— Cum? Am citit acolo, în Australia, despre dumneavoastră. Francez, nu?

— Belgian. N-are importanţă. Acesta e prietenul meu, căpitanul Hastings.

— Bucuros de cunoştinţă. Dar, ia spuneţi, care-i buba? Ce faceţi aici? S-a întâmplat ceva?

— Depinde cum o iei.

Australianul dădu din cap. În ciuda capului chel şi a vârstei înaintate, era un bărbat frumos. Avea un fizic magnific şi un chip dur, ca sculptat în piatră; o faţă crudă, mi-am zis. Însă cel mai remarcabil lucru la el erau ochii albaştri, pătrunzători.

— Uitaţi ce e, spuse el. Am venit să-i aduc domnişoarei Buckley o mână de roşii şi un castravete. Omul ăla al ei nu-i bun de nimic… Un trântor, nu cultivă o boabă. Puturos, ce mai! Mama şi cu mine… Vai, ne scoate din minţi, şi facem şi noi ce putem, aşa, ca între vecini. Avem mult mai multe roşii

decât am putea mânca. Vecinii trebuie să se ajute, nu-i aşa? Am intrat ca de obicei, am lăsat coşul jos şi tocmai vroiam să plec când am auzit sus paşi şi glasuri bărbăteşti. Asta mi s-a părut ciudat. Pe aici nu prea avem de a face cu spărgători, dar, la urma urmei, n-ar fi imposibil. M-am gândit să mă uit dacă totul e în regulă. Apoi v-am văzut pe dumneavoastră în capul scărilor, Normal că m-a surprins. Iar acum îmi spuneţi că sunteţi un detectiv faimos. Despre ce e vorba, şi ce-i cu toate astea?

— E foarte simplu, spuse Poirot zâmbind. Mademoiselle a trecut printr-o întâmplare destul de alarmantă acum câteva nopţi. Un tablou a căzut chiar pe patul ei. Sau ţi-a povestit deja?

— Da. A scăpat ca prin minune.

— Pentru deplină siguranţă, i-am promis că am să-i aduc un lanţ special. Mi-a spus că în dimineaţa asta o să fie plecată, dar că pot să vin să măsor cam de ce lungimea e nevoie. Voilà – e simplu.

Dădu din mâini cu un aer copilăresc şi cu cel mai fermecător zâmbet.

Croft inspiră adânc.

— Deci, asta-i tot?

— Da, n-ai de ce să te sperii. Eu şi prietenul meu suntem cetăţeni care nu încălcăm legea.

— Nu v-am văzut şi ieri? Întrebă încetişor Croft. Ieri după amiază. Aţi trecut pe lângă căsuţa noastră.

— Ah, da, dumneata lucrai în grădină şi ai avut amabilitatea să ne saluţi când am trecut.

— Aşa-i. Măi, măi, deci dumneavoastră sunteţi monsieur Hercule Poirot despre care am auzit atâtea. Spuneţi-mi sunteţi ocupat, domnule Poirot? Dacă nu, aş dori să vă invit la o ceaşcă de ceai australian, şi să-mi cunoaşteţi băbuţa. Ea citeşte tot ce apare în ziare despre dumneavoastră.

— Eşti foarte amabil. Nu avem nimic de făcut, aşa că va fi o plăcere.

— Atunci, e grozav.

— Ai luat bine măsura, Hastings? Întrebă Poirot întorcându-se spre mine.

L-am asigurat că măsurasem corect, şi l-am urmat pe noul nostru prieten.

Ne-am dat seama foarte curând că Croft era un vorbăreţ. Ne-a povestit despre casa lui de lângă Melbourne, despre bătăliile lui din tinereţe, despre cum o cunoscuse pe soţia sa, despre cât se zbătuseră împreună să realizeze ceva şi cum, în final, avuseseră noroc.

— Ne-am hotărât să călătorim, spus el. Întotdeauna am tânjit să venim în bătrâna patrie. Ei bine, am făcut-o. Am venit în partea asta de lume şi am încercat să dăm de urma rudelor soţiei mele… Ele se trag de pe aici. Dar n-am reuşit să dăm de ele. Apoi am plecat într-o excursie pe continent… Paris, Roma, Florenţa şi aşa mai departe. Eram în Italia când s-a petrecut accidentul de tren. Biata mea soţie a fost zdrobită rău. Trist, nu-i aşa? Am dus-o la cei mai buni doctori şi toţi au spus acelaşi lucru – singurul care poate rezolva ceva e timpul… Timpul şi statul la pat. Are o leziune la coloana vertebrală.

— Ce nenorocire!

— Ghinion, nu-i aşa? Ei bine, asta e! Singura ei dorinţă a fost să venim aici! A considerat că dacă am avea aici un locşor al nostru, ar fi extraordinar, Am văzut o mulţime de dărăpănături, apoi am avut norocul să găsim căsuţa asta. E drăguţă şi liniştită, departe de zgomotul maşinilor sau al gramofonului vecinului. Am luat-o pe loc.

Chiar în acel moment am intrat în căsuţă. Croft lansă în aer un „Cooee' puternic, la care primi un răspuns „Cooee”.

— Poftiţi, spuse domnul Croft. Trecu prin uşa deschisă şi urcă un grup de câteva trepte ce dădeau într-un dormitor plăcut ca aspect. Acolo, pe o sofa, se afla o femeie corpolentă de vârstă mijlocie, cu părul cărunt şi un zâmbet foarte dulce.

— Cine crezi că e, mamă? Rosti domnul Croft. Uimitorul, fantasticul, celebrul detectiv, domnul Hercule Poirot! L-am

adus să staţi de vorbă.
— Vai, ceva mai palpitant nici că se putea! Strigă doamna Croft, strângând cu căldură mâna lui Poirot. Am citit despre afacerea Trenului Albastru, şi cum s-a întâmplat să fiţi în el, şi o mulţime de alte cazuri. De când cu necazul cu spatele, cred că am citit toate romanele poliţiste care s-au scris. Nimic nu face timpul să treacă mai repede. Bert, dragă, strigă la Edith să aducă ceaiul.
— Ai dreptate, mamă.
— Edith e un fel de infirmieră – îngrijitoare, explică doamna Croft. Vine aici în fiecare dimineaţă să se ocupe de mine. Nu m-am încurcat cu servitori. Bert e şi bucătăreasă şi menajeră, şi e mai bun ca oricine, şi-apoi, asta îi dă o preocupare… Asta şi grădina.
— Am sosit, strigă domnul Croft apărând cu tava. Iată ceaiul. Azi e o zi mare pentru noi, mamă.
— Îmi închipui că staţi în oraş, domnule Poirot? Întrebă doamna Croft în timp ce se aplecă puţin şi luă ceainicul.
— Da, madame, sunt în vacanţă.
— Dar, în mod sigur am citit că v-aţi retras, că v-aţi luat pentru totdeauna vacanţă.
— Vai, madame, n-ar trebui să credeţi tot ce se scrie în ziar.
— Da, asta aşa e. Prin urmare, vă continuaţi activitatea?
— Numai când dau de un caz care mă interesează.
— Sigur nu vă aflaţi aici cu treabă? Întrebă iscoditor domnul Croft. Spunând că sunteţi în vacanţă, aţi avea o acoperire.
— Bert, nu pune întrebări stânjenitoare! Spuse doamna Croft. Altfel n-o să mai vină pe la noi. Noi suntem oameni simpli, domnule Poirot, şi ne-aţi făcut o mare onoare venind la noi, dumneavoastră şi prietenul dumneavoastră. Nici nu ştiţi câtă plăcere ne face vizita dumneavoastră.
Era atât de firească şi sinceră în recunoştinţa ei încât mi-a mers direct la suflet.

— E vorba de afacerea aia urâtă cu tabloul, spuse domnul Croft.

— Biata fetiţă, putea fi omorâtă, rosti cu simţire doamna Croft. E ca argintul viu, însufleţeşte locul când vine pe aici. Vecinii n-o prea iubesc, aşa am auzit. Dar aşa e prin locurile astea retrase din Anglia. Lumii nu-i place ca o fată să fie plină de viaţă şi zburdalnică. Nu mă mir că nu stă mult pe aici şi că năsosul ăla de văr al ei nu are nici o şansă s-o convingă să se stabilească definitiv aici decât… Decât… Ei bine, nu ştiu de ce.

— Nu bârfi, Milly, spuse soţul ei.

— Aha! Exclamă Poirot. Vântul bate din direcţia aia! Trebuie să avem încredere în instinctul doamnei! Aşadar, monsieur Charles Vyse e îndrăgostit de mica noastră prietenă.

— E mort după ea, spuse doamna Croft. Dar ea nu vrea să se mărite cu un avocat de ţară. Şi n-o condamn. E sărac lipit. Mi-ar plăcea să se mărite cu marinarul acela cumsecade… Cum îl cheamă?… Challenger. Puţine căsnicii ar fi atât de reuşite. E mai în vârstă ca ea, dar ce contează? Constanţă – asta îi trebuie ei. Toată ziua zboară peste ţară, chiar şi peste continent, fie singură, fie cu prietena aia a ei cu înfăţişare ciudată, doamna Rice. E o fată dulce, domnule Poirot, ştiu asta. Dar îmi fac griji în privinţa ei. În ultimul timp nu arată prea fericită. Are un fel de privire hărţuită. Asta mă nelinişteşte! Am motivele mele să mă intereseze fata asta, nu-i aşa, Bert?

Domnul Croft se ridică destul de brusc de pe scaun.

— Nu-i nevoie să intri în amănunte, Milly, spuse el. Domnule Poirot, v-ar plăcea să vedeţi nişte poze din Australia?

Restul vizitei fu lipsite de evenimente. După zece minute ne-am luat la revedere.

— Drăguţi oameni, am spus. Atât de deschişi şi fără pretenţii. Australieni tipici.

— Ţi-au plăcut?

— Dumitale nu?

— Au fost foarte plăcuţi… Foarte prietenoşi.

— Păi atunci? Îmi dau seama că ceva nu-ţi convine.

— Au fost, poate, o idee chiar prea „tipici”, spuse gânditor Poirot. Acel, strigăt „Cooee”… Insistenţa de a ne arăta fotografiile… Oare n-a fost un rol jucat cu prea multă minuoţiozitate?

— Eşti al naibii de suspicios!

— Ai dreptate, mon ami. Suspectez orice şi pe oricine. Mi-e teamă, Hastings… Teamă.

Capitolul 6.

O vizită la domnul Vyse Poirot rămase neclintit la micul dejun continental, întotdeauna îmi spunea că-l indispunea să mă vadă mâncând ouă cu şuncă. Ca urmare, îşi luă în pat micul dejun compus din cafea şi cornuri, iar eu am fost liber să mă înfrupt din delicioasele ouă cu şuncă şi din dulceaţă.

Luni dimineaţă, în drum spre parter, am băgat capul în camera lui. Stătea în pat, înfăşurat într-un minunat halat.

— Bounjour, Hastings. Tocmai vroiam să sun. Vrei să fii atât de bun şi să dai ordin ca acest bilet scris de mine să fie dus la End House şi predat imediat lui mademoiselle?

Am întins mâna după bilet. Poirot se uită la mine şi oftă.

— Măcar dacă ai vrea, Hastings, să-ţi faci cărarea pe mijloc şi nu într-o parte! Ce mult ar conta la simetria înfăţişării dumitale! Şi-apoi mustaţa. Dacă trebuie să ai mustaţă, atunci fă-o să fie o mustaţă adevărată – un obiect de podoabă, cum e a mea.

Străduindu-mă să nu mă cutremur la gândul ăsta, i-am smuls biletul din mână şi am ieşit.

Tocmai revenisem lângă el în camera noastră de zi, când ni se trimise vorbă că domnişoara Buckley sosise. Poirot dădu ordin să fie condusă sus:

Fata apăru destul de veselă, dar mi-am zis că cearcănele de sub ochii ei erau mai întunecate ca de obicei. În mână ţinea o telegramă pe care i-o întinse lui Poirot.

— Uitaţi, sper că o să vă facă plăcere, spuse ea.

Poirot o citi cu glas tare.

— Sosesc azi la 5:30. Maggie”.

— Infirmiera şi paznicul meu! Spuse Nick. Dar vă înşelaţi, să ştiţi. Maggie n-are pic de minte. Tot ce i se potriveşte e doar să muncească, numai la asta e bună. Nici o dată nu se prinde la poantă, când e vorba de bancuri. Freddie ar fi fost de zece ori mai bună la identificarea unui asasin tainic. Iar Jim Lazarus ar fi fost şi mai bun. Întotdeauna mi-am zis că lui Jim nu-i vine nimeni de hac.

— Dar comandorului Challenger?

— Oh, George! El nu vede niciodată nimic, decât doar dacă e sub nasul lui. Dar şi când vede! George ar fi foarte util când va veni momentul începerii distracţiei.

Îşi aruncă pălăria şi continuă:

— Am dat ordin să fie lăsat să intre omul despre care mi-aţi scris. Sună misterios. Instalează vreun microfon sau ceva de genul ăsta?

Poirot clătină din cap.

— Nu, nu e nimic tehnic. E vorba de o simplă părere cu privire la ceva ce vreau să ştiu.

— Bun, spuse Nick. E foarte distractiv, nu-i aşa?

— Oare, mademoiselle? Întrebă cu blândeţe Poirot.

Fata rămase câteva clipe cu spatele la noi, privind pe fereastră. Apoi se întoarse. Tot aerul de curaj sfidător îi dispăruse de pe faţă. Era schimonosită ca un copil care se străduieşte şă nu izbucnească în plâns.

— Nu, spuse ea. Într-adevăr… Nu e. Mi-e frică… Mi-e frică. Scârbos de frică. Şi întotdeauna am crezut că sunt curajoasă.

— Chiar eşti, mon enfant, chiar eşti. Atât eu cât şi Hastings, ţi-am admirat curajul.

— Da, e adevărat, am intervenit cu căldură.

— Nu, spuse Nick clătinând din cap. Nu-s curajoasă. Mă întreb tot timpul ce o să se mai întâmple. Şi cum o să se întâmple! Şi aştept, să se întâmple.

— Da, da, e stresant.

— Noaptea trecută mi-am tras patofii în mijlocul camerei, şi am închis ferestrele şi am zăvorât uşa… Când am venit acum aici, am venit pe şosea. N-am putut… Pur şi simplu n-am putut să vin prin grădină. Parcă m-au lăsat dintr-odată nervii. Asta pune capac la toate celelalte.

— Vrei să fii mai explicită, mademoiselle? Care toate celelalte?

Fata nu răspunse pe loc.

— Nu m-am gândit la ceva anume. Presupun că e vorba de ceea ce ziarele numesc „stresul vieţii moderne”. Prea multe cocteiluri, prea multe ţigări… Chestii de genul ăsta. Doar că afacerea asta m-a adus într-o stare de spirit caraghioasă.

Se lăsă să cadă într-un scaun, şi rămase acolo îndoindu-şi şi dezdoindu-şi degetele mici, într-un gest nervos.

— N-ai fost cinstită cu mine, mademoiselle. Mai există ceva.

— Nu e… zău că nu e.

— Ceva ce nu mi-ai spus.

Fata vorbi repede şi cu sinceritate.

— V-am povestit până şi cu cel mai mic lucru.

— Despre accidentele acelea… Despre atentatele care te vizau, da.

— Şi-atunci?

— Dar nu mi-ai spus tot ce ai în suflet… Tot ce există în viaţa dumitale…

— Poate cineva s-o facă…?

— Uite! Exclamă triumfător Poirot. Ai recunoscut! Nick clătină din cap. Poirot o urmărea cu mare atenţie.

— Poate nu-i secretul dumitale? Sugeră el cu şiretenie.

— O clipă mi s-a părut că genele el zvâcniră. Dar aproape imediat fata sări în picioare.

— Credeţi-mă, monsieur Poirot, v-am spus absolut tot ce ştiu legat de afacerea asta stupidă! Dacă credeţi că ştiu ceva despre cineva, sau că bănuiesc pe cineva, vă înşelaţi. Tocmai faptul că n-am nici o bănuială mă scoate din minţi! Pentru că nu-s proastă. Înţeleg că dacă acele „accidente” n-

au fost accidente, trebuie să fi fost puse la cale de cineva din preajma mea… Cineva care mă cunoştea. Iar tocmai lucrul asta face ca totul să fie atât de înspăimântător. Pentru că n-am nici o idee… Nici cea mai mică idee cine ar putea fi acel cineva.

Se duse din nou la fereastră şi rămase acolo, privind afară. Poirot îmi făcu semn să nu vorbesc. M-am gândit că acum, când autocontrolul fetei se destrămase, se aştepta la vreo dezvăluire.

Gând vorbi, glasul ei avu o nuanţă aparte, o notă visătoare, îndepărtată.

— Ştiţi ce dorinţă ciudată am avut mereu? Iubesc End House. Întotdeauna mi-am dorit să pun în scenă o piesă acolo. Casa aia are o atmosferă de dramă. Am văzut în gând o mulţime de piese puse în scenă acolo. Iar acum e ca şi cum acolo s-ar juca o dramă. Numai că nu eu o regizez… Eu joc în ea! Sunt, poate, personajul care… Moare în actul întâi.

Glasul i se frânse.

— Hai, hai, mademoiselle… Glasul lui Poirot era vioi şi tonic. Nu face asta. Asta e isterie.

Fata se întoarse şi se uită pătrunzător la el.

— V-a spus Freddie că sunt isterică? Aşa spune ea, că uneori sunt. Dar nu trebuie să credeţi tot ce spune Freddie. Sunt dăţi, ştiţi dumneavoastră care… Când nu mai e ea.

Urmă o pauză, apoi Poirot puse o întrebare absolut nesemnificativă.

— Spune-mi, mademoiselle, ai primit vreodată o ofertă pentru End House?

— Adică s-o vând?

— La asta m-am referit.

— Nu.

— Dac-ai primi o ofertă bună te-ai gândi s-o vinzi?

— Nu, nu cred. Afară doar dacă ar fi vorba de-o ofertă incredibil de generoasă, ceea ce ar fi o prostie să cred că s-ar putea întâmpla.

— Précisément.
— Nu vreau s-o vând pentru că ştiţi, ţin foarte mult la ea.
— Înţeleg.
Nick se îndreptă încetişor spre uşă.
— Apropo, diseară sunt focuri de artificii. Vreţi să veniţi? Cina e la ora opt. Artificiile încep la nouă jumate. Se văd splendid din grădină, din locul care domină portul.
— Voi fi încântat.
— Invitaţia e pentru amândoi, fireşte, spuse Nick.
— Mii de mulţumiri, am spus.
— Nimic nu-i mai revigorant când eşti cu nervii la pământ ca o petrecere, spuse Nick şi, râzând scurt, ieşi.
— Pauvre enfant, spuse Poirot.
Îşi luă pălăria şi îndepărtă de pe ea un fir de praf imaginar.
— Ieşim? L-am întrebat.
— Mais oui, avem de tranzacţionat o afacere legală, mon ami.
— Desigur. Înţeleg.
— Pentru cineva cu mintea sclipitoare ca a dumitale, nici nu se putea altfel, Hastings, Birourile domnilor Vyse, Trevannion & Wynnard erau situate pe strada principală a oraşului. Am urcat până la primul etaj şi am intrat într-o încăpere în care domnea o atmosferă de lucru. Poirot ceru să-l vadă pe domnul Charles Vyse.
Un funcţionar murmură câteva cuvinte în receptorul unui telefon şi primi evident un răspuns afirmativ, căci ne spuse că domnul Vyse ne primeşte imediat. L-am urmat în lungul culoarului. În faţa unei uşi se opri, bătu, şi deschizând-o, se dădu la o parte făcându-ne loc să trecem.
Din spatele unui birou mare, acoperit cu hârtii oficiale, domnul Vyse se ridică şi ne salută.
Era un tânăr înalt, destul de palid, cu trăsături impersonale. Începea să chelească la tâmple şi purta ochelari. Era de-un blond spălăcit.
Poirot venise pregătit la întâlnire. Avea la el o înţelegere scrisă, din fericire nesemnată, astfel încât o putu folosi ca

motiv pentru a cere sfatul domnului Vyse.

Domnul Vyse, vorbind cu grija şi corect, fu curând în măsură să alunge pretinsele dubii ale lui Poirot şi să limpezească unele formulări întortocheate ale documentului.

— Vă sunt foarte îndatorat, murmură Poirot. Pentru mine, ca străin, aceste probleme juridice şi. Redactarea lor sunt foarte complicate.

În acest stadiu, domnul Vyse îl întrebă cine îl îndrumase la el.

— Domnişoara Buckley, răspunse prompt Poirot. Verişoara dumneavoastră, nu-i aşa? E o domnişoară absolut încântătoare. I-am spus întâmplător că sunt în încurcătură şi mi-a recomandat să vin la dumneavoastră. V-am căutat sâmbătă dimineaţă… Cam pe la doisprezece jumătate, dar eraţi plecat.

— Da, îmi amintesc. Sâmbătă am plecat devreme.

— Îmi închipui că mademoiselle, verişoara dumneavoastră, se simte foarte singură în casa aia mare. Am înţeles că locuieşte singură acolo, nu?

— Da.

— Dacă mi-e permis să întreb, domnule Vyse, există vreo şansă ca proprietatea aceea să fie scoasă la vânzare?

— Absolut niciuna.

— Ştiţi, nu întreb ca să mă aflu-n treabă. Am un motiv. Sunt în căutarea unei proprietăţi exact ca aceea. Clima din St Loo mă încântă. E drept că trebuie făcute reparaţii serioase la casă, în care, după părerea mea nu s-au prea băgat mulţi bani de mult. În aceste circumstanţe, n-ar fi posibil ca mademoiselle să ia în consideraţie o ofertă?

— Nici cea mai mică posibilitate, răspunse Charles. Vyse clătinând hotărât din cap. Verişoara mea este foarte ataşată de casă. Nimic n-ar putea s-o convingă să o vândă, ştiu precis. Înţelegeţi, e casa familiei.

— Asta înţeleg, dar…

— Nici nu se pune problema. Îmi cunosc verişoara. Are un devotament fanatic faţă de casă.

Câteva minute mai târziu eram din nou în stradă.

— Ei bine, prietene, ce impresie ţi-a făcut monsieur Charles Vyse? Mă întrebă Poirot.

Am reflectat.

— Una foarte proastă, am spus în cele din urmă. E o persoană ciudat de negativă.

— N-are o personalitate puternică, nu-i aşa?

— Deloc. E genul de om pe care nu-l mai recunoşti când îl întâlneşti a doua oară. O persoană mediocră.

— Categoric, înfăţişarea lui e total ştearsă. Ai remarcat vreo discrepanţă în cursul discuţiei avute cu el?

— Da, am remarcat. Referitor la vânzarea lui End House.

— Exact. Ai descrie atitudinea domnişoarei Buckley faţă de End House ca fiind de un „devotament fanatic”?

— E un termen foarte tare.

— Da… Iar domnul Vyse nu e obişnuit să folosească termeni tari. Atitudinea lui normală – o atitudine de jurist – este mai degrabă de reţinere, nu de pronunţare categorică. Totuşi, el afirmă cu tărie că mademoiselle are un devotament fanatic faţă de casa strămoşilor ei.

— Ori ea nu ne-a dat impresia asta azi-dimineaţă, am spus. A vorbit cu multă simţire despre casă, e limpede că ţine la ea, dar nimic mai mult. Nici vorbă de fanatism.

— Aşadar. Unul dintre ei minte, spuse Poirot gânditor.

— E greu sa-l suspectezi pe Vyse de minciună.

— La o adică, dacă e un mare interes la mijloc, oricine poate minţi. Da, tipul ăsta are aerul lui George Washington. Ai mai reţinut şi altceva, Hastings?

— Ce anume?

— Sâmbătă, la doisprezece şi jumătate, nu era la birou.

Capitolul 7.

Tragedia.

Prima persoană pe care am văzut-o când am ajuns în seara aceea la End House a fost Nick. Dansa prin hol înfăşurată

într-un minunat chimono cu dragoni.
— Oh! Dumneavoastră eraţi!
— Mademoiselle… Sunt dezolat!
— Ştiu. A fost o impoliteţe. Dar, înţelegeţi, aşteptam să-mi sosească rochia. Şi mi-au promis, brutele alea, mi-au promis pe cuvânt!
— Ah, dacă-i vorba de la toilette! La noapte e bal, nu-i aşa?
— Da. Ne vom duce cu toţii, după focurile de artificii. Cel puţin, aşa presupun.
Glasul îi căzu brusc. În clipa următoare, însă, râse.
— Nu te lăsa niciodată! Asta-i deviza mea. Nu te gândi la necazuri, şi necazurile nu vor veni! În seara asta mi-am recăpătat curajul. Am să fiu veselă şi am să mă distrez.
Se auzi un zgomot de paşi. Nick se întoarse.
— Oh, iat-o pe Maggie! Maggie, aceştia sunt detectivii care mă apără de asasinul secret. Ia-i în salon şi pune-i să-ţi povestească despre afacerea asta.
Am dat mâna pe rând cu Maggie Buckley, apoi, după cum i se ceruse, ne conduse în salon. Mi-am format pe loc o părere bună despre ea.
Ceea ce m-a atras la ea a fost aerul calm, de bun simţ, al înfăţişării ei. Era o fată liniştită, drăguţă în sensul demodat, şi, categoric, nu sclipitor de deşteaptă: Faţa ei nu cunoştea machiajul. Purta o rochie de seară neagră, simplă, destul de ponosită. Avea un zâmbet sincer, ochii albaştri şi inocenţi, şi un glas plăcut, cu o notă joasă.
— Nick mi-a povestit nişte lucruri absolut uimitoare, spuse ea. Sigur exagerează? Cine ar vrea să-i facă rău lui Nick? Ea nu poate avea vreun duşman pe lumea asta.
Din glasul ei răzbătea clar neîncrederea. Se uită la Poirot într-un mod nu prea măgulitor. Mi-am dat seama că pentru o fată ca Maggie Buckley străinii erau întotdeauna suspecţi.
— Cu toate astea, domnişoară Buckley, te asigur că e adevărat, spuse liniştit Poirot.
Fata nu răspunse, dar chipul ei rămase neîncrezător.

— Nick pare ca de pe altă lume în seara asta, observă ea. Nu ştiu ce-i cu ea. Parcă-i zănatică.

Expresia „ca de pe altă lume” m-a făcut să mă cutremur. În plus, ceva în intonaţia ei mi-a dat de gândit.

— Eşti scoţiancă, domnişoară Buckley? Am întrebat brusc.

— Mama mea era scoţiancă.

Am observat că se uita la mine cu mai multă îngăduinţă decât la Poirot. Am considerat că afirmaţiile mele privind cazul lui Nick ar avea mai mare greutate decât cuvintele lui Poirot.

— Verişoara dumitale are mult curaj, am spus. E hotărâtă să se poarte ca de obicei.

— E singura cale, nu-i aşa? Spuse Maggie. Adică… Indiferent ce simţi în lăuntrul tău, n-are rost să faci tapaj pe treaba asta: Nu faci decât să-i faci pe ceilalţi să se simtă prost. Se opri, apoi adăugă moale: Ţin foarte mult la Nick, întotdeauna a fost bună cu mine.

N-am mai putut spune nimic căci în acel moment în cameră intră Frederica Rice. Purta o rochie albastră de madonă şi arăta foarte fragilă şi eterică. Lazarus o urmă curând, apoi şi Nick, dansând. Purta o rochie neagră, şi era înfăşurată într-un minunat şal chinezesc de un roşu aprins.

— Salut, lume! Spuse ea. Cocteiluri?

— Suntem cu toţii ameţiţi, rosti Lazarus ridicând paharul spre ea. Ce şal minunat, Nick! E vechi, nu-i aşa?

— Da, l-a adus stră-stră-străunchiul Timothy din călătoriile lui.

— E o frumuseţe… O adevărată frumuseţe. Nici să fi căutat n-ai fi găsit unul care să-ţi vină mai bine.

— E călduros, spuse Nick. Îmi va prinde bine când am să urmăresc focurile de artificii. Şi vesel. Urăsc negrul.

— Da, spuse Frederica. Nu cred să te mai fi văzut vreodată în rochie neagră. De ce ţi-ai pus-o?

— Nu ştiu. Fata făcu o piruetă degajată, dar am prins strâmbătura ciudată, ca de durere, a buzelor ei. De ce face omul tot ce face?

Ne-am dus la masă. Am fost serviţi de un chelner misterios, închiriat, am presupus, pentru ocazia respectivă. Mâncarea n-a fost cine ştie ce, în schimb, şampania a fost bună.

— George nu s-a întors, spuse Nick. Ce pacoste pentru el să trebuiască să se întoarcă noaptea trecută la Plymouth. Sper să apară în seara asta, măcar pentru bal. Am un bărbat pentru Maggie. Prezentabil, dacă nu nemaipomenit de interesant.

Pe uşă pătrunse un zgomot ca un uruit.

— Oh, blestematele astea de bărci cu motor! Spuse Lazarus. Mi s-a luat de ele.

— Asta nu-i o barcă cu motor, spuse Nick. E un hidroavion.

— Cred că ai dreptate.

— Fireşte că am. Sună cu totul altfel.

— Când ai să-ţi cumperi molia, Nick?

— Când pot să ridic banii, râse Nick.

— Şi atunci presupun că ai să zbori spre Australia, ca fata aia… Cum o cheamă?

— Mi-ar plăcea la nebunie…

— O admir enorm, spuse doamna Rice cu glasul său obosit. Ce nervi! Şi absolut singură!

— Eu îi admir pe toţi oamenii ăştia care zboară, spuse Lazarus. Dacă Michael Seton ar fi reuşit să facă înconjurul lumii aşa cum şi-a propus, ar fi fost eroul zilei, şi pe drept. Păcat că a eşuat. Nu e genul de om pe care Anglia îşi permite să-l piardă.

— S-ar putea să n-aibă totuşi nimic, spuse Nick.

— Cam greu. În momentul de faţă există doar o şansă dintr-o mie. Bietul Seton Nebunul!

— Întotdeauna i s-a spus Seton Nebunul, nu-i aşa? Întrebă Frederica.

Lazarus dădu din cap.

— Provine dintr-o familie de nebuni, spuse el. Unchiul lui, sir Matthew Seton, care a murit cam acum o săptămână, era nebun de-a binelea.

— Era milionarul nebun care se ocupa de adăposturi pentru păsări, nu? Întrebă Frederica.

— Da. Avea obiceiul să cumpere insule. Era un mare misogin. Cred că l-a lăsat cândva o fată cu buza friptă, şi s-a consolat luând calea naturii.

— De ce spui că Michael Seton e mort? Insistă Nick. Nu văd nici un motiv pentru care să se renunţe să se mai spere.

— Oh, tu-l cunoşteai, nu-i aşa? Spuse Lazarus. Am uitat.

— Freddie şi cu mine l-am cunoscut anul trecut la Le Touquet, spuse Nick. Era grozav, nu-i aşa, Freddie?

— Nu mă întreba pe mine, dragă, A fost cucerirea ta, nu mea. Te-a luat o dată sus, nu?

— Da, la Scarborough. A fost pur şi simplu fantastic.

— Dumneavoastră aţi zburat vreodată, căpitane Hastings? Mă întrebă Maggie pe un ton politicos.

A trebuit să recunosc că cea mai lungă călătorie aeriană a mea a fost de la Londra la Paris şi retur.

Nick zvâcni cu o exclamaţie.

— Telefonul! Nu mă aşteptaţi. Se face târziu şi am invitat o mulţime de oameni.

Părăsi camera. M-am uitat la ceas. Era nouă fix. Fură aduse desertul şi vinul de Porto. Poirot şi Lazarus discutau despre artă. Tablourile erau la mare preţ pe piaţă în momentul acela, spunea Lazarus. Apoi trecură la decoraţiuni şi mobilă.

Am considerat că era datoria mea să conversez cu Maggie Buckley, dar a trebuit să recunosc că fata era greu de urnit într-o discuţie. Era o muncă de Sisif.

Frederica Rice stătea tăcută şi visătoare cu coatele pe masă, şi fuma, iar fumul se încolăcea în jurul capului ei blond. Părea un înger îngândurat.

Era nouă şi jumătate fix când Nick îşi băgă capul pe uşă.

— Afară, cu toţii! Vin animalele două câte două.

Ne-am ridicat ascultători. Nick era ocupată să-i întâmpine pe oaspeţi. Invitase o grămadă de oameni, majoritatea destul de neinteresaţi. Îşi lăsase modernismul la o parte şi

făcea oficiile de gazdă după vechea modă. L-am observat printre oaspeţi pe Charles Vyse.

La un moment dat ne-am dus cu toţii în grădină, într-un loc ce domina marea şi portul. Fuseseră plasate acolo câteva scaune pentru persoanele în vârstă, dar cei mai mulţi dintre noi am rămas în picioare. Prima rachetă zbură spre cer.

În acel moment am auzit un glas puternic, familiar, şi întorcându-mă, am văzut-o pe Nick întâmpinându-l pe domnul Croft.

— Păcat că nu-i aici şi doamna Croft, spunea Nick. Trebuia s-o fi cărat într-un şezlong sau altceva.

— Biata mama are în toate ghinion. Dar niciodată nu se plânge. Femeia asta are cea mai dulce fire din lume. Ha! Asta a fost grozavă.

„Asta” era o ploaie de auriu ce cădea din cer ca jetul unui duş. Noaptea era întunecoasă, fără lună. Luna nouă avea să apară după trei zile. În plus, ca aproape în toate nopţile de vară, era rece. Maggie Buckley, care stătea lângă mine, tremura.

— Dau o fugă să-mi iau un pardesiu, îngână ea.

— Mă duc eu.

— Nu, n-aţi şti de unde să-l luaţi.

Se îndreptă către casă. În acea clipă se auzi glasul Fredericăi Rice.

— Maggie, adu-l şi pe-al meu. E în camera mea.

— Nu te-a auzit, spuse Nick. Ţi-l aduc eu, Freddie. Îmi iau şi eu blana, şalul ăsta nu-i destul de călduros. Şi mai bate şi vântul ăsta!

Într-adevăr, dinspre mare sufla o briză tăioasă.

Am intrat în discuţie cu o doamnă în vârstă care stătea lângă mine şi care mi-a expus un riguros catehism privitor la viaţă, gusturi, carieră şi nu mai ştiu ce.

Bang! O explozie de stele verzi inundă cerul. Culoarea se schimbă în albastru, apoi în roşu, apoi în argintiu.

Exploziile de lumină şi culoare urmară una după alta.

— Oh!” şi „Ah!”, doar atât auzi, remarcă pe neaşteptate Poirot lângă urechea mea. Afacerea asta devine monotonă, nu găseşti? Brrr! Ce umezeală ţine iarba la picioare! Am să mă aleg cu o răceală.

— Răceală? Pe o noapte încântătoare ca asta?

— Noapte încântătoare! Noapte încântătoare! Spui asta pentru că nu-ţi plouă în pantofi! Întotdeauna când nu plouă e o noapte încântătoare. Dar dacă am avea un termometru, ţi-ai schimba părerea, prietene.

— De fapt, nu mi-ar strica să-mi pun un pardesiu, am recunoscut.

— Eşti foarte sensibil. Abia ai venit dintr-o climă fierbinte.

— Am să ţi-l aduc şi pe al dumitale.

Poirot ridică mai întâi un picior, apoi pe celălalt, ca o pisică.

— Cel mai tare mă tem de umezeala la picioare. Crezi că ai putea să-mi faci rost de o pereche de galoşi?

Mi-am reţinut un zâmbet.

— Nici o speranţă, am spus. Nu se mai poartă de mult, Poirot.

— Atunci am să stau în casă, declară el. Să mă îmbolnăvesc doar pentru un spectacol pentru gură-cască?

Ne-am îndreptat paşii spre casă, Poirot continuând să bodogănească indignat. De jos de pe ţărm, fu lansat un nou foc de artificii reprezentând o corabie pe care stătea scris Bun venit oaspeţilor noştri.

— În suflet am rămas tot copii, spuse Poirot gânditor. Les Feus D'Artifices, petreceri, jocuri cu mingea… Da, chiar şi jongleria, scamatorul care înşeală ochiul… Mais qu'est-ce que vous avez?

L-am prins de braţ cu o mână în timp ce cu cealaltă i-am arătat.

Eram la nici o sută de metri de casă, şi acolo, în faţa noastră, între uşa deschisă şi noi zăcea ghemuită o siluetă înfăşurată într-un şal roşu, chinezesc.

— Mon Dieu! Şopti Poirot. Mon Dieu…

Capitolul 8.
Şalul fatal.

Cred că am stat vreo patruzeci de secunde aşa îngheţaţi de groază, incapabili să ne mişcăm, dar păru că trecuse o oră. Apoi Poirot se desprinse din mâna mea şi înainta. Se mişca ţeapăn, ca un automat.

— S-a întâmplat, murmură el şi mi-e greu să descriu disperarea amară din glasul lui. În ciuda tuturor… În ciuda precauţiilor mele, s-a întâmplat. Ah, criminal nenorocit ce sunt, de ce n-am păzit-o mai bine?! Trebuia să prevăd. Trebuia să n-o fi lăsat nici o secundă singură.

— Nu trebuie să te condamni, am spus.

Abia am putut articula cuvintele, limba parcă mi se lipise de cerul gurii.

Singurul răspuns al lui Poirot fu un clătinat din cap. Îngenunche lângă cadavru.

Şi, în acel moment, am avut al doilea şoc.

Glasul lui Nick se auzi limpede şi vesel şi, în clipa următoare, Nick apăru în cadrul luminat al uşii.

— Îmi pare rău că am stat atât, Maggie, dar…

Vocea i se frânse. Se holbă la scena din faţa ei.

Cu o exclamaţie ascuţită, Poirot întoarse cadavrul ce zăcea pe peluză, iar eu m-am aplecat să mă uit.

Aveam sub ochi cadavrul lui Maggie Buckley. În clipa următoare Nick fu lângă noi. Scoase un ţipăt de groază.

— Maggie… Oh, Maggie!… Nu… Nu poate…

Poirot continua să examineze cadavrul fetei. În cele din urmă, se ridică foarte încet.

— Este… Este…

Glasul lui Nick se frânse.

— Da, mademoiselle. E moartă.

— Dar de ce? De ce? Cine să fi vrut s-o omoare pe ea?

Poirot răspunse repede şi ferm.

— Nu pe ea a vrut s-o omoare, mademoiselle. Pe dumneata! L-a indus în eroare şalul.

Nick izbucni într-un plâns sălbatic.

— De ce n-am fost eu? Ţipă ea. Oh, de ce n-am fost eu? Aş da orice să fi fost eu. Nu mai am de ce să trăiesc… Acum. Aş fi bucuroasă… Fericită… Să mor.

Dădu disperată din mâini, apoi se împletici uşor. Am întins braţul s-o prind.

— Du-o în casă, Hastings, spuse Poirot. Pe urmă sună la poliţie.

— La poliţie?

— Mais oui! Spune-le că cineva a fost împuşcat. După aceea stai cu mademoiselle. Sub nici un motiv să n-o laşi singură.

Am dat din cap în semn că am înţeles, şi am dus în casă fata pe jumătate leşinată. Am întins-o pe sofa punându-i o pernă sub cap, apoi am fugit în hol în căutarea telefonului.

Am tresărit când mai să dau peste Ellen. Stătea acolo, cu o expresie cât se poate de ciudată întipărită pe chipu-i blând, respectabil. Ochii îi străluceau şi îşi trecea întruna limba peste buzele uscate. Mâinile îi tremurau. De îndată ce mă văzu, mă întrebă:

— S-a… S-a întâmplat ceva, domnule?

— Da, am spus repezit. Unde e telefonul?

— Nimic… Nimic rău, domnule?

— A fost un accident, am spus evaziv. Cineva a fost rănit. Trebuie să dau telefon.

— Cine a fost rănit, domnule?

Pe chipul ei se citea nerăbdarea.

— Domnişoara Buckley. Domnişoara Maggie Buckley.

— Domnişoara Maggie? Domnişoara Maggie? Sunteţi sigur, domnule… Vreau să spun, sunteţi sigur că e… că e domnişoara Maggie?

— Foarte sigur. De ce?

— Oh!… Nimic. Mă… Mă gândeam că s-ar putea să fie una din celelalte doamne. Credeam că poate e… doamna Rice.

— Ascultă, unde e telefonul? I-am retezat-o.

— În cămăruţa de aici, domnule. Deschise uşa şi îmi arătă aparatul.

— Mulţumesc, am spus, şi, cum părea dispusă să mai zăbovească, am adăugat: Asta-i tot, mulţumesc.

— Dacă doriţi să-l chemaţi pe dr. Graham.

— Nu, mulţumesc. Du-te, te rog.

Ieşi împotriva voinţei ei. Era mai mult ca sigur că avea să asculte la uşă, dar n-aveam ce face. În definitiv, foarte curând avea să ştie tot ce era de ştiut.

Am prins postul de poliţie şi am raportat incidentul. Apoi, din proprie iniţiativă, l-am sunat pe dr. Graham pe care-l menţionase Ellen. Numărul i l-am găsit în cartea de telefon. Am considerat că, în tot cazul, Nick avea nevoie de îngrijire medicală, chiar dacă un doctor nu mai putea să-i fie de folos sărmanei fete de afară, de pe peluză. Mi-a promis că vine imediat. Apoi am pus receptorul în furcă şi am ieşit în hol.

Dacă Ellen ascultase la uşă, însemna că reuşise să se facă repede dispărută, căci n-au mai dat de ea. Pe hol nu se zărea nimeni. M-am întors în salon. Nick încercă să se ridice.

— Credeţi c-aţi putea… Să-mi aduceţi… Nişte coniac?

— Desigur.

M-am grăbit spre sufragerie, am găsit ce vroiam şi m-am întors. Câteva picături de alcool readuseră culoarea în obrajii fetei. I-am aranjat perna sub cap.

— Totul e atât de… Atât de groaznic! Se cutremură. Totul… Pretutindeni.

— Ştiu, draga mea, ştiu.

— Nu, nu ştiţi! Nu puteţi şti. Şi totul a fost zadarnic. Măcar de-aş fi fost eu! Totul s-ar fi terminat…

— Nu trebuie să fii morbidă, am spus.

Fata clătină din cap repetând:

— Dumneavoastră nu ştiţi! Nu ştiţi!

Apoi, brusc, începu să plângă. Un plâns liniştit, cu suspine, ca al unui copil. Am considerat că plânsul îi făcea bine, aşa că n-am încercat să-i domolesc lacrimile. După ce prima răbufnire de plâns s-a mai potolit, m-am dus la fereastră şi m-am uitat afară. Câteva clipe înainte auzisem o hărmălaie

de glasuri. Între timp se adunase toată lumea la locul tragediei, formând un semicerc în jurul lui Poirot care, aidoma unei fantomatice santinele, încerca să o ţină la distanţă.

În timp ce mă uitam, două siluete în uniformă străbăteau pajiştea. Sosise poliţia.

M-am întors încetişor la sofa. Nick îşi ridică faţa brăzdată de lacrimi.

— N-ar trebui să fac ceva?

— Nu, draga mea. Se va îngriji Poirot de toate. Las-o pe seama lui.

Nick rămase tăcută câteva clipe, apoi spuse:

— Biata Maggie! Draga mea Maggie! O fiinţă atât de bună, care n-a făcut în viaţa ei un rău cuiva! Şi tocmai ei a trebuit să i se întâmple asta. Mă simt ca şi cum eu aş fi omorât-o... Aducând-o aici aşa cum am făcut.

Am clătinat din cap cu tristeţe. Dacă omul ar putea prevedea întru totul viitorul! Când Poirot a insistat ca Nick să-şi invite o prietenă să stea cu ea, nici nu bănuia că semna certificatul de deces al unei fete necunoscute!

Am rămas tăcuţi. Eram curios să ştiu ce se petrece afară dar respectam cu stricteţe instrucţiunile lui Poirot, aşa că am rămas neclintit la postul meu.

Mi s-a părut că au trecut ore întregi până când uşa se deschise şi în cameră intrară Poirot şi un inspector de poliţie, însoţiţi de un bărbat care, evident, era dr. Graham. Acesta veni imediat la Nick.

— Cum te simţi, domnişoară Buckley? Îmi închipui că ai suferit un şoc teribil. Îi luă pulsul. Nu-i prea rău.

Se întoarse spre mine:

— A băut ceva?

— Puţin coniac, am răspuns.

— Mă simt perfect, spuse curajoasă Nick.

— Te simţi în stare să răspunzi la câteva întrebări?

— Desigur.

Inspectorul de poliţie se apropie, tuşind uşor. Nick îl salută cu un zâmbet ca de stafie.

— De data asta n-am încurcat circulaţia, spuse ea.

Am ghicit că se cunoşteau.

— E o afacere îngrozitoare, domnişoară Buckley, spuse inspectorul. Îmi pare nespus de rău. Domnul Poirot aici de faţă, al cărui nume mi-e foarte cunoscut şi suntem mândri să-l avem printre noi, tocmai mi-a spus că e ferm convins că s-a tras asupra dumitale în grădina hotelului Majestic zilele trecute. Aşa-i?

Nick confirmă din cap.

— Am crezut că-i o viespe, explică ea. Dar nu era.

— Şi înainte de asta ai avut câteva accidente ciudate?

— Da… Cel puţin, ciudat a fost că s-au petrecut atât de aproape unul de altul.

Povesti pe scurt împrejurările.

— Deci aşa. Şi cum a ajuns verişoara dumitale să poarte şalul dumitale?

— Am venit să-şi ia pardesiul… Se făcuse destul de frig în grădină. Eu am aruncat şalul pe sofaua asta, apoi m-am dus sus şi mi-am pus blana pe care o port acum… O blană uşoară de nutria. De asemenea, am luat o haină şi pentru prietena mea, doamna Rice, din camera ei. E aceea de acolo, de pe podea, lângă uşă. Atunci Maggie a strigat că nu-şi găseşte pardesiul. I-am spus că trebuie să fie undeva la parter. A coborât şi mi-a strigat că, totuşi, nu-l găseşte. I-am spus că trebuie să fi rămas în maşină – ceea ce căuta ea era un pardesiu de tweed, ea nu are o blană de seară – şi i-am spus că am să-i aduc ceva de-al meu. Dar ea a spus că n-avea rost, că va lua şalul meu dacă n-aveam nimic împotrivă. Eu i-am răspuns că normal că putea să-l ia, dar avea să-i fie de ajuns? Mi-a spus da, fireşte, pentru că, după frigul din Yorkshire, nici nu-i era de fapt foarte frig. Vroia doar ceva. I-am răspuns că-i în regulă şi că voi fi jos într-un minut. Iar când am coborât… Când am ieşit…

Glasul i se frânse.

— Hai, domnişoară Buckley, ţine-ţi firea. Spune-mi doar atât. Ai auzit o împuşcătură… Sau două împuşcături?

Nick clătină din cap.

— Nu… Doar pocnetul de artificii şi lansarea rachetelor luminoase.

— Asta aşa e, spuse inspectorul. Cu zgomotul ăsta nu se poate auzi nimic. Presupun că n-are rost să te întreb dacă ai vreo bănuială privitor la cine atentează la viaţa dumitale.

— N-am nici cea mai mică idee, spuse Nick. Nu-mi imaginez.

— E şi greu, spuse inspectorul. Vreun ucigaş maniac… Mie aşa mi se pare. Scârboasă afacere. Ei bine, am terminat cu întrebările în seara asta, domnişoară. Nici nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru ce s-a întâmplat.

Doctorul Graham făcu un pas înainte.

— Am de gând să-ţi propun să nu rămâi aici, domnişoară Buckley. Am discutat problema asta cu monsieur Poirot. Cunosc un sanatoriu excelent. Ai avut un şoc, să ştii. Ai nevoie de odihnă totală…

Nick nu se uita la el. Ochii îi fugiseră spre Poirot.

— E… din cauza şocului? Întrebă ea.

Poirot înaintă.

— Vreau să te simţi în siguranţă, mon enfant. Şi vreau să simt şi eu că eşti în siguranţă. Acolo va fi o infirmieră… O infirmieră cumsecade, lipsită practic de imaginaţie. Ea va sta cu dumneata toată noaptea. Când te trezeşti şi ţipi, ea va fi acolo, la îndemână. Înţelegi?

— Da, înţeleg. Dar dumneavoastră nu înţelegeţi. Nu mai mi-e frică. Nu-mi mai pasă. Dacă cineva vrea să mă omoare, n-are decât!

— Uşurel, uşurel, am spus. Eşti supraîncordată.

— Dumneavoastră nu ştiţi. Niciunul din dumneavoastră nu ştie!

— Cred într-adevăr că planul lui monsieur Poirot e bun, interveni liniştitor doctorul. Te voi duce cu maşina mea. Şi îţi voi da ceva care să te facă să dormi bine. Ei, ce spui?

— Nu-mi pasă, spuse Nick. Faceţi tot ce vreţi. Nu contează.

Poirot îşi puse mâna pe mâinile ei.

— Ştiu, mademoiselle. Ştiu ce simţi. Mă simt ruşinat şi lovit până-n adâncul inimii. Eu, care ţi-am promis protecţie, n-am fost în stare să te protejez. Am dat greş. Sunt un mizerabil. Dar, crede-mă, mademoiselle, mă doare inima din cauza acestui eşec. Dacă ai şti cât sufăr, sunt sigur că m-ai ierta.

— E în regulă, spuse Nick, păstrându-şi încă tonul indiferent. Nu trebuie să vă condamnaţi. Sunt sigură că aţi făcut tot ce aţi putut. Nimeni n-ar fi putut face mai mult... Sau împiedica ce s-a întâmplat, sunt convinsă. Nu vă mai faceţi probleme, vă rog.

— Eşti foarte generoasă, mademoiselle.

— Nu, eu...

Se întrerupse. Uşa se deschise şi George Challenger se năpusti în cameră.

— Ce-s toate astea? Strigă el. Tocmai am ajuns. Ca să găsesc la poartă un poliţist şi zvonul că a murit cineva. Despre ce e vorba? Pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-mi! E... e... Nick?

Neliniştea din glasul lui era înspăimântătoare. Brusc, mi-am dat seama că Poirot şi doctorul stăteau în aşa fel încât o acopereau vederii pe Nick, înainte ca cineva să aibă timp să răspundă, comandorul repetă întrebarea.

— Spuneţi-mi... Nu poate fi adevărat... Nick n-a murit, nu-i aşa?

— Nu, mon ami, spuse cu blândeţe Poirot. Trăieşte.

Se trase într-o parte astfel încât Challenger să poată vedea mica siluetă de pe sofa.

Câteva clipe Challemger se holbă neîncrezător la ea.

Apoi. Clătinându-se puţin, ca un om beat, bolborosi:

— Nick... Nick...

Apoi, căzând brusc în genunchi lângă sofa, îşi ascunse, faţa în mâini şi începu să plângă, îngăimând:

— Nick... Draga mea, credeam că ai murit.

Nick încercă să se ridice în capul oaselor.

— Totul e în regulă, George. Nu fi prost. Sunt în deplină siguranţă.

El înălţă capul şi privi înjur cu nişte ochi rătăciţi.

— Dar a murit cineva? Poliţistul aşa spunea.

— Da, spuse Nick. Maggie. Biata Maggie. Oh…!

Chipul i se schimonosi. Doctorul şi Pohot înaintară.

Graham o ajută să se ridice în picioare. Încadrată şi susţinută de Poirot şi de doctor, Nick părăsi încăperea.

— Cu cât ajungi mai repede în pat, cu atât mai bine, spuse doctorul. Te voi duce imediat cu maşina. Am rugat-o pe doamna Rice să-ţi împacheteze câteva lucruri.

Glasul i se estompă. Challenger mă prinse de braţ.

— Nu înţeleg. Unde o duc?

I-am explicat.

— Oh, înţeleg. Pentru numele lui Dumnezeu, Hastings, fă-mă să pricep ce-i cu toată povestea asta. Ce tragedie cumplită! Sărmana fată!

— Vino să bei ceva, am spus. Eşti dărâmat.

Ne-am dus în sufragerie.

— Înţelegi dumneata, îmi spuse după ce dădu pe gât un pahar zdravăn de whisky cu sifon, credeam că e Nick.

Nu încăpea nici o îndoială în privinţa sentimentelor comandorului George Challenger. Rar puteai să întâlneşti un îndrăgostit mai transparent ca el.

Capitolul 9.

De la A la J.

Nu cred că am să uit vreodată noaptea care a urmat. Poirot era atât de chinuit de remuşcări, şi suferea atât de mult, încât m-a alarmat de-a binelea. Umbla neîncetat de colo-colo prin casă, implorând cerul să-l trăsnească, orb şi surd la încercările mele de a-l linişti.

— Uite ce înseamnă să ai o părere prea bună despre tine! Sunt pedepsit – da, sunt pedepsit. Eu, Hercule Poirot! Am fost prea sigur de mine.

— Nu spune asta.

— Dar cine şi-ar fi imaginat, cine putea să-şi imagineze, o asemenea îndrăzneală dincolo de orice limită? Îmi luasem, aşa credeam, toate măsurile de precauţie. Îl avertizasem pe criminal.

— L-ai avertizat pe criminal?

— Mais oui. Îi atrăsesem atenţia asupra mea. Îi dădusem de înţeles că bănuiam… pe cineva. Făcusem, sau cel puţin aşa credeam eu, ca totul să fie prea periculos pentru el ca să mai îndrăznească să rişte. Trasasem un cerc, formasem un cordon în jurul lui mademoiselle. Iar el se strecoară prin el! Cu îndrăzneală, aproape chiar sub ochii noştri, se strecoară prin el! În ciuda noastră, a tuturor, în ciuda faptului că toţi eram în alertă, îşi atinge obiectivul.

— Numai că nu şi l-a atins, i-am reamintit.

— A fost doar o pură întâmplare! Din punctul meu de vedere, este acelaşi lucru. A fost curmată o viaţă de om, Hastings… Nu contează viaţa cui.

— Desigur. N-am vrut să spun asta.

— Pe de altă parte, ceea ce spui dumneata e adevărat. Iar asta înrăutăţeşte lucrurile… Le înrăutăţeşte de zece ori. Căci criminalul e departe de a-şi fi atins obiectivul. Înţelegi, prietene? Situaţia s-a schimbat… În rău. Asta-ar putea însemna că nu doar o viaţă, ci două vor fi sacrificate.

— Nu atâta timp cât eşti dumneata prin preajmă, am spus inspirat.

Poirot se opri şi-mi lă mâna.

— Merci, mon ami! Merci! Mai ai încă încredere în cel bătrân… Nu te-a părăsit încă credinţa. Îmi redai curajul, prietene, Hercule Poirot nu va mai eşua. Nu va fi curmată a doua viaţă. Îmi voi rectifica greşeala… Căci, înţelegi dumneata; undeva în ideile mele atât de bine aranjate s-a strecurat o lipsă de ordine şi metodă. Voi porni din nou. Da, o voi lua de la început. Iar de data asta… Nu voi da greş.

— Deci chiar crezi că viaţa lui Nick e încă în pericol?

— Prietene, din ce alt motiv am trimis-o la sanatoriul acela?

— Aşadar, nu din cauza şocului…

— Şocul! Puh! Din şoc îţi poţi reveni foarte bine şi acasă… ba chiar mai bine. Un sanatoriu nu-i deloc amuzant. Podelele acelea acoperite cu linoleum verde, conversaţia infirmierelor, mâncarea pe tavă şi spălatul ăla necontenit! Nu, am trimis-o doar pentru siguranţă, pentru nimic altceva. L-am atras pe doctor de partea mea. A fost de acord cu mine. Va face toate aranjamentele. Nimeni, mon ami, nici chiar cel mai bun prieten nu va avea voie s-o vadă pe domnişoara Buckley. Doar dumitale şi mie ni se va permite accesul. Pour les autres… eh bien! „Astea sunt ordinele doctorului” li se va spune. O frază foarte convenabilă, care nu lasă loc de târguieli.

— Da, am spus. Numai că…

— Numai ce, Hastings?

— Asta nu poate merge la infinit.

— O observaţie foarte adevărată. Dar asta ne lasă puţin timp să respirăm. Iar dumneata îţi dai seama, nu-i aşa, că operaţiunile noastre şi-au schimbat caracterul.

— În ce fel?

— Sarcina noastră iniţială era să-i asigurăm protecţia lui mademoiselle. Acum, sarcina noastră e mult mai simplă… O sarcină cu care suntem foarte obişnuiţi. Ea constă nici mai mult nici mai puţin din prinderea criminalului.

— Şi asta numeşti dumneata mai simplu?

— Cu siguranţă că e mai simplu. Cum spuneam şi zilele trecute, criminalul şi-a semnat crima. A ieşit din umbră.

— Nu crezi… Am ezitat, apoi ani continuat: Nu crezi că poliţia are dreptate când spune că asta e opera unui nebun, a unui lunatic rătăcitor care are mania de a ucide?

— Sunt mai mult decât convins că nu e aşa.

— Chiar crezi că…

M-am oprit. Poirot îmi preluă fraza, vorbind cu gravitate.

— Că criminalul e cineva din anturajul lui mademoiselle? Da, mon ami, cred.

— Dar noaptea trecută aproape că exclude posibilitatea asta. Eram împreună cu toţii şi…

Poirot mă întrerupse.

— Ai putea jura, Hastings, că nimeni din cercul nostru n-a părăsit locui acela de pe marginea promotoriului? Există vreo persoană despre care ai putea jura că ai văzut-o tot timpul?

— Nu, am răspuns încetişor, izbit de vorbele lui. Nu cred că aş putea. Era întuneric. Ne mutam dintr-un loc în altul. În câteva rânduri v-am văzut pe dumneata, pe doamna Rice, pe Lazarus, pe Croft, pe Vyse… Dar tot timpul, nu.

Poirot dădu din cap.

— Exact. A fost o problemă de câteva minute. Cele două fete se duc în casă. Criminalul se strecoară neobservat şi se ascunde în spatele paltinului din mijlocul peluzei. Nick Buckley, sau cel puţin aşa crede el, iese pe uşă, trece pe lângă el la câţiva centimetri, iar el trage trei focuri la rând.

— Trei?

— Da. De data asta n-a mai riscat să rateze. Am găsit trei gloanţe în cadavru.

— A fost riscant, nu-i aşa?

— După toate probabilităţile, mai puţin riscant decât dacă ar fi fost o singură împuşcătură. Un pistol Mauser nu face prea mult zgomot. Seamănă cât de cât cu pocnetul artificiilor şi se confundă cu zgomotul făcut de ele.

— Ai găsit pistolul?

— Nu. Şi tocmai asta îmi întăreşte convingerea că n-a fost opera unui străin. Am căzut de acord, nu-i aşa, că prima dată pistolul domnişoarei Buckley a fost luat cu un singur scop – acela de a face ca moartea ei să pară sinucidere.

— Da.

— E singurul motiv posibil, nu-i aşa? Dar acum, observi, nu se mai pune problema sinuciderii. Criminalul ştie că nu ne mai poate înşela. De fapt, ştie ce ştim!

Am reflectat, recunoscând în sinea mea logica deducţiei lui Poirot.

— Ce crezi că a făcut cu pistolul?

Poirot ridică din umeri.

— Greu de spus. Dar marea era cum nu se poate mai la îndemână. O aruncare bună, şi pistolul se duce la fund pentru a nu mai apare niciodată. Fireşte, nu putem fi absolut siguri… Dar eu aşa aş fi făcut.

Tonul său degajat m-a făcut să mă înfior.

— Crezi… Crezi că şi-a dat seama că a împuşcat pe cine nu trebuie?

— Sunt foarte sigur că nu, răspunse Poirot cu un rânjet. Da, trebuie să fi fost o surpriză neplăcută pentru el când a aflat adevărul. Nu cred că i-a fost uşor să nu se schimbe la faţă şi să nu se trădeze.

În acel moment mi-am adus aminte de ciudata atitudine a servitoarei, a lui Ellen. I-am relatat lui Poirot comportarea ei. Păru foarte interesat.

— Zici că s-a arătat surprinsă când a aflat că moarta era Maggie?

— Foarte surprinsă.

— E curios. Şi totuşi, a fost clar că nu tragedia în sine a surprins-o. Da, treaba asta trebuie cercetată îndeaproape. Cine e această Ellen? Atât de liniştită, atât de englezesc respectabilă? Să fie ea cea?… Se întrerupse.

— Dacă ţii cont şi de accidente, în mod sigur a fost nevoie de o mână de bărbat ca să disloce bolnavul ăla şi să-l rostogolească la vale.

— Nu neapărat. E vorba doar de un sistem de pârghii. Oh, da, se putea foarte bine şi fără să fie bărbat.

Continuă să se plimbe încet prin cameră.

— Toţi cei care au fost aseară la End House sunt din oficiu suspecţi. Afară doar de oaspeţii aceia străini… Nu cred să fi fost vreunul dintre ei. Majoritatea erau simple cunoştinţe. Nu existau relaţii de intimitate între ei şi tânăra stăpână a casei.

— A fost acolo şi Charles Vyse.

— Da, nu trebuie să uităm de el. Logic, el e suspectul nostru numărul unu. Făcu un gest de disperare şi se aruncă într-un scaun din faţa mea. Voilà – uite la ce ne întoarcem mereu! Motivul! Dacă vrem să înţelegem această crimă, trebuie să găsim motivul. Ori asta mă nedumireşte total, Hastings. Cine poate avea un motiv s-o elimine pe mademoiselle Nick? M-am lăsat condus de cele mai absurde supoziţii. Eu, Hercule Poirot, m-am coborât într-atât încât am luat în calcul cele mai aiurite fantezii. Am adoptat mentalitatea criminalului din romanele proaste. Ba am adoptat şi subiectele lor. Să luăm, de pildă, bunicul – Bătrânul Nick – despre care se presupune că şi-a pierdut toţi banii la jocurile de noroc. Oare chiar a făcut-o, m-am întrebat? I-a pierdut sau, dimpotrivă, i-a ascuns? Sunt ascunşi undeva în End House? Îngropaţi undeva în pământ? Asta am avut în minte (mi-e ruşine s-o spun) când m-am interesat dacă mademoiselle Nick a primit vreo ofertă de cumpărare a casei.

— Să ştii. Poirot, eu aş zice că e o idee grozavă. S-ar putea să fie ceva în genul ăsta.

Poirot mârâi.

— Se putea să nu spui asta? Ştiam că povestea asta e pe măsura minţii dumitale romantice dar uşor mediocre. Comoara îngropată… Da, ţi-ar fi plăcut ideea.

— Nu văd de ce nu…

— Pentru că, prietene, cea mai prozaică explicaţie e aproape întotdeauna şi cea mai probabilă. Apoi tatăl lui mademoiselle… Privitor la el, m-am coborât şi mai mult. El era un călător. Să presupunem, mi-am zis, că a furat o bijuterie – ochiul unui zeu. Preoţii furioşi sunt pe urmele lui. Da, eu, Hercule Poirot, m-am coborât la a-mi imagina asemenea lucruri… Legat de acest tată, am avut şi alte idei. Idei mai demne şi mai probabile. În hoinărerile lui prin lume, să se fi căsătorit a doua oară? Şi dacă da, să existe un moştenitor mai apropiat ca monsieur Charles Vyse? Dar nici asta nu duce nicăieri pentru că ne lovim iarăşi de aceeaşi

problemă – nu există nimic cu adevărat valoros de moştenit… N-am neglijat nici o posibilitate. Nici măcar oferta făcută lui mademoiselle Nick de către Lazarus. Îţi aminteşti? Oferta de a achiziţiona tabloul bunicului ei. Iam trimis sâmbătă o telegramă unui expert rugându-l să vină aici şi să examineze tabloul. El era bărbatul despre care i-am scris lui mademoiselle ieri dimineaţă. Dacă valorează, de pildă, câteva mii de lire?

— Doar nu-ţi închipui că un tânăr bogat ca Lazarus…

— E bogat? Aparenţele pot fi înşelătoare. Chiar şi o firmă renumită cu săli de expoziţii ca de palat şi aparenţe de prosperitate poate fi şubredă la bază. Şi ce-i de făcut în cazul ăsta? Alergi de colo-colo strigând în gura mare că vremurile sunt grele? Nu, îţi cumperi o maşină nouă şi luxoasă. Cheltuieşti ceva mai mult ca de obicei. Trăieşti puţin mai ostentativ. Totul e să inspiri încredere, înţelegi? Însă uneori o afacere monumentală se duce de râpă doar din cauza a câtorva mii de lire… Bani disponibili pe loc. Oh, ştiu, continuă el, preîntâmpinându-mi protestele. E cam exagerat, dar nu atât de exagerat ca preoţii răzbunători sau comoara îngropată. În tot cazul, între treaba asta şi lucrurile întâmplate există o oarecare relaţie. Iar noi nu putem neglija nimic… Nimic care ne-ar putea aduce mai aproape de adevăr.

Îndreptă cu grijă obiectele de pe masă, din faţa lui. Când vorbi iar. Glasul îi era grav şi pentru prima dată, calm.

— Motive! Spuse el. Să ne întoarcem la asta şi să analizăm problema calm şi cu metodă. Pentru început, câte feluri de motive există pentru o crimă? Care sunt motivele care determină o fiinţă umană să ia viaţa altei fiinţe umane? Excludem, deocamdată, mania de a ucide. Pentru că eu sunt absolut convins că soluţia problemei noastre nu zace în asta. Excludem, de asemenea, şi omorul făcut sub un impuls de moment datorat unei firi nestăpânite. Crima noastră este o crimă comisă cu sânge rece, în mod deliberat. Care sunt motivele care au condus la o astfel de crimă? În primul

rând, ar fi Câştigul. Cine are de câştigat de pe urma morţii lui mademoiselle Buckley? Direct sau indirect? Ei bine, îl putem trece pe listă pe Charles Vyse. El moşteneşte proprietatea care, din punct de vedere financiar, probabil că nu merită moştenită. Ar putea, poate, să achite ipoteca, să construiască pe domeniu mici vile, şi mai apoi să scoată un mic profit. E posibil. S-ar putea ca locul să valoreze ceva pentru el sub aspect afectiv, cum ar valora, de pildă, dacă ar fi o reşedinţă de familie. Asta e, fără doar şi poate, un instinct adânc înrădăcinat care, în anumite cazuri, conduce la crimă. Dar în cazul lui monsieur Vyse nu văd nici un astfel de motiv… Singura persoană care ar beneficia cât de cât de pe urma morţii lui mademoiselle Buckley este prietena ei, madame Rice. Dar, în mod sigur, suma ar fi foarte mică. Din cât înţeleg, nimeni altcineva nu câştigă prin moartea lui mademoiselle Buckley. Ce motiv ar mai fi? Ura, sau dragostea transformată în ură. Crime passionnel. Aici trebuie să ne bazăm pe vorbele doamnei Croft care susţine că atât Charles cât şi comandorul Challenger sunt îndrăgostiţi de mademoiselle.

— Am putea spune că, în ceea ce îl priveşte pe ultimul, am constatat fenomenul cu ochii noştri, am remarcat zâmbind.

— Da, cinstitul nostru marinar nu se prea fereşte. Cât despre celălalt, ne bazăm pe cuvântul doamnei Croft. Şi atunci, dacă Charles Vyse a simţit că e dat la o parte, ar fi el atât de afectat încât să prefere să-şi omoare verişoara decât s-o lase să se mărite cu altul?

— Sună foarte melodramatic, am spus cu îndoială.

— Sună neenglezesc, vrei să spui. De acord. Dar chiar şi englezii au trăiri intense, iar un tip ca Charles Vyse e cât se poate de probabil să le aibă. El e un tânăr interiorizat care nu-şi etalează uşor sentimentele. Oamenii ca el au adesea cele mai violente reacţii. Pe comandorul Challenger nu l-aş suspecta niciodată de crimă pe motive emoţionale. Nu, nu e genul. Dar Charles Vyse… Da, e posibil. Teoria asta, însă, nu mă satisface pe deplin. Un alt motiv pentru crimă – gelozia.

Am luat-o separat pentru că gelozia nu trebuie să fie neapărat o emoţie sexuală. Este invidie. O astfel de gelozie l-a condus pe Iago al marelui vostru Shakespeare să comită una dintre cele mai inteligente crime (vorbind din punct de vedere profesional) din câte s-au comis vreodată.

— De ce a fost atât de inteligentă? Am întrebat, amuzat pe moment.

— Parableu – pentru că i-a făcut pe alţii s-o execute. Imaginează-ţi un criminal în ziua de azi căruia nu-i poţi pune cătuşele pentru că, el personal, n-a făcut nimic. Dar nu despre asta discutam. Poate fi gelozia, de orice fel, responsabilă de această crimă? Cine are motive s-o invidieze pe mademoiselle? Altă femeie? Nu există decât madame Rice or, din cât am zărit, între ele nu a fost nici o rivalitate. Dar iarăşi avem acest „din câte am văzut”. S-ar putea să fie ceva în treaba asta. Şi, în sfârşit – frica. Să fi ajuns mademoiselle Nick, printr-o întâmplare, să deţină secretul cuiva? Să cunoască ea ceva care, dacă s-ar afla, ar ruina viaţa acelui cineva? Dacă e aşa, putem spune în mod hotărât că ea personal nu e conştientă de acest lucru. Da, e posibil, să ştii. Ar putea fi asta. Iar dacă e aşa, treaba e foarte complicată, pentru că, deoarece deţine inconştient acel secret, nu va fi în stare să ne spună care e el.

— Chiar crezi că e posibil?

— E o ipoteză. Am adus-o în discuţie datorită dificultăţii de a găsi o altă teorie rezonabilă. După ce ai eliminat toate celelalte posibilităţi, te întorci la cea care a rămas şi-ţi spui: dacă celelalte nu-s… Asta trebuie să fie.

Rămase tăcut mult timp. În cele din urmă, zmulgându-se din meditaţie, trase spre el o foaie de hârtie şi începu să scrie.

— Ce scrii? L-am întrebat curios.

— Alcătuiesc o listă, mon ami. O listă cu persoanele din anturajul lui mademoiselle Buckley. Dacă teoria mea e corectă, pe această listă trebuie să se găsească numele criminalului.

Continuă să scrie timp de aproximativ douăzeci de minute, apoi îmi întinse foaia.

— Voilà, mon ami. Vezi la ce concluzie ajungi.

Lista arăta în felul următor:

A. Ellen.

B. Soţul ei, grădinarul.

C. Copilul lor.

D. Domnul Croft.

E. Doamna Croft.

F. Doamna Rice.

G. Domnul Lazarus.

H. Comandorul Challenger.

I. Domnul Charles Vyse.

J.?

Observaţii:

A. Ellen – împrejurări suspecte: Atitudinea şi cuvintele ei la auzul crimei. Cea mai bună ocazie dintre toţi de a înscena accidentele şi de a şti despre pistol, dar e improbabil să fi umblat la maşină, şi mentalitatea generală a criminalului pare deasupra nivelului ei.

Motiv – Niciunul. Afară poate de ura stârnită de vreun incident necunoscut.

Notă – A i se cerceta antecedentele şi relaţiile generale cu N. B.

B. Soţul ei – La fel ca mai sus. O probabilitate mai mare de a fi umblat la maşină.

Notă – Trebuie discutat cu el.

C. Copilul – Poate fi exclus.

Notă – Trebuie discutat cu el. Ar putea da informaţii valoroase.

D. Domnul Croft – Doar împrejurarea suspectă de a-l fi întâlnit urcând scările spre dormitor. Ne-a dat pe loc o explicaţie care poate fi adevărată. Dar poate şi să nu fie!

Nu se cunoaşte nimic despre antecedente.

Motiv – Niciunul.

E. Doamna Croft – Împrejurări suspecte – niciuna.

Motiv – Niciunul.

F. Doamna Rice – Împrejurări suspecte: Ocazii din plin. I-a cerut lui N. B. Să-i aducă pardesiul. A încercat să creeze impresia că N. B. Este o mincinoasă şi că relatările ei privind „accidentele” nu-s demne de crezare. Nu era în Tavistock când au avut loc accidente. Unde era?

Motiv – Câştigul? Foarte slab. Gelozia? Posibil, dar nu se cunoaşte nimic. Teama? De asemenea posibil, dar nu se cunoaşte nimic.

Notă – A se discuta cu N. B. Pe această temă. De văzut dacă iese ceva la iveală. Posibil ceva legat de căsnicia lui F. R.

G. Domnul Lazarus – Împrejurări suspecte: Ocazii generale. Oferta de a cumpăra tabloul. A spus că frânele maşinii erau bune (conform spuselor lui F. R.). Se poate să fi fost prin împrejurimi înainte de vineri.

Motiv – Niciunul. Afară doar de profitul de pe urma tabloului. Teama? Puţin probabil.

Notă – De aflat unde a fost J. L. Înainte de a ajunge la St Loo. De aflat situaţia financiară a firmei Aaron Lazarus şi fiul.

H. Comandorul Challenger – Împrejurări suspecte: Niciuna. Toată săptămâna trecută a fost prin împrejurimi, deci a avut bune ocazii de a provoca „accidentele”. A ajuns la o jumătate de oră după crimă.

Motiv – Niciunul.

I. Domnul Vyse – Împrejurări suspecte: Lipsea de la birou la ora la care s-a tras în grădina hotelului. Ocazii bune. Afirmaţia cu privire la vânzarea lui End House dă de bănuit. Este o fire interiorizată. Probabil ştia de pistol.

Motiv – Câştigul? (slab). Dragoste sau ură? Pentru cineva cu temperamentul lui, e posibil. Teama? Puţin probabil.

Notă – De aflat cine deţine ipoteca. De aflat situaţia firmei lui Vyse.

J.?

— S-ar putea să existe un J, adică cineva din afară, dar care are o legătură cu unul din cei sus menţionaţi. Dacă e aşa, legătura ar putea fi cu A. D. Şi E sau E. Existenţa lui J ar explica: (1) lipsa de surpriză a lui Ellen în faţa crimei şi aparenta ei satisfacţie. Dar asta s-ar putea datora satisfacţiei fireşti a celor din clasa ei când au de a face cu ceva palpitant cum e moartea, de pildă). (2) Motivul pentru care Croft şi soţia lui au venit să locuiască în căsuţa portarului. (3) Iar putea da motiv lui E. R. Să se teamă că secretul ei ar putea ieşi la iveală, sau un motiv de gelozie.

Poirot mă urmărea în timp ce citeam.

— E foarte englezesc, nu-i aşa? Remarcă el cu mândrie. Sunt mai englez când scriu decât când vorbesc.

— E o lucrare excelentă, am spus cu căldură. Exprimă cât se poate de clar toate posibilităţile.

— Da, spuse el gânditor luându-mi foaia. Iar un nume îmi sare în ochi, prietene. Charles Vyse. El a avut cele mai bune ocazii. Dintre motive, el ar avea de ales două. Ma foi, dacă asta ar fi o listă cu caii de cursă, el ar porni ca favorit, n'est-ce pas?

— Categoric, e suspectul numărul unu.

— Dumneata, Hastings, ai tendinţa să-l preferi pe cel mai puţin probabil. Asta din cauză că ai citit prea multe romane poliţiste. În viaţa adevărată, în nouă cazuri din zece, persoana care comite crima este, dimpotrivă, persoana cea mai probabilă şi cea mai evidentă.

— Doar nu crezi că e aşa şi de data asta?

— Există un singur lucru care pledează împotrivă, îndrăzneala cu care s-a comis crima! Asta a ieşit în evidenţă de la început. Din cauza asta, spuneam, motivul nu poate fi evident.

— Da, aşa ai spus la început.

— Şi o spun şi acum.

Cu un gest absolut neaşteptat mototoli foaia şi o aruncă pe podea.

— Nu, spuse el ca răspuns la exclamaţiile mele de protest. Lista asta n-are nici un rost. Totuşi, m-a ajutat să-mi limpezesc gândurile. Ordine şi metodă! Aceasta e primul stadiu să: aranjezi lucrurile atent şi cu precizie. Următoarea etapă…

— Da?

— Următoarea etapă este aceea în care intervine psihologia. Corecta utilizare a micilor celule cenuşii! Te sfătuiesc să te duci la culcare, Hastings.

— Nu atâta timp cât nu mergi şi dumneata. N-am de gând să te las singur.

— Câinele cel mai credincios! Însă înţelegi, Hastings, n-ai cum să mă ajuţi să gândesc. Asta am de gând să fac – să gândesc.

Am clătinat din cap.

— S-ar putea să vrei să discuţi vreun aspect cu mine.

— Măi, măi… Eşti un prieten loial. Atunci, aşază-te măcar în fotoliu, te implor.

Am acceptat propunerea. La un moment dat camera a început să se piardă în ceaţă. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că l-am văzut pe Poirot adunând de pe podea hârtia mototolită şi punând-o cu grijă în coşul de hârtii.

Apoi, trebuie că am adormit.

Capitolul 10.

Secretul lui Nick.

Era ziuă când m-am deşteptat.

Poirot stătea tot în locul în care stătuse în noaptea dinainte. Atitudinea îi era aceeaşi, dar chipul altul. În ochi îi strălucea lumina aceea verde ca de pisică, pe care o cunoşteam atât de bine.

M-am chinuit să mă îndrept în fotoliu, simţindu-mă înţepenit şi absolut incomod. La vârsta mea, nu e deloc recomandat să dormi în fotoliu. Totuşi, m-am ales cel puţin cu un lucru – nu m-am trezit cu acea lene somnolentă ca atunci când dormi în pat, ci cu mintea tot atât de activă cum era înainte de a adormi.

— Poirot, ai descoperit ceva! Am strigat.

Dădu din cap. Se aplecă, bătând uşor în masă.

— Răspunde-mi la aceste trei întrebări, Hastings. De ce mademoiselle Nick a dormit prost în ultimul timp? De ce şi-a cumpărat o rochie de seară neagră când ea nu poartă niciodată negru? De ce a spus noaptea trecută: „Nu mai am de ce să trăiesc… Acum?”

L-am privit lung. Întrebările păreau deplasate.

— Răspunde-mi la întrebările asta, Hastings, răspunde!

— Păi… Privitor la prima… A spus că în ultimul timp era îngrijorată.

— Exact. De ce era îngrijorată?

— Cât despre rochia neagră… Ei bine, orice vrea uneori o schimbare.

— Ca bărbat însurat, te pricepi prea puţin la psihologia feminină. Dacă o femeie crede că nu-i stă bine cu o culoare, refuză s-o poarte.

— Iar ultima… Ei bine, după un asemenea şoc cumplit, e firesc să spui ce-a spus ea…

— Nu, mon ami, nu-i firesc. Să fie îngrozită de moartea verişoarei ei, să şi-o reproşeze… Da, toate astea sunt destul de fireşti. Celălalt lucru, nu. Vorbea despre viaţă cu oboseală… ca despre un lucru care nu mai merita să fi trăit, nu-i mai era drag. Niciodată înainte nu a manifestat această atitudine. Fusese sfidătoare… Da, fluierase nepăsătoare… Iar apoi, când asta s-a năruit, i s-a făcut frică. Frică pentru că, reţine, viaţa era dulce şi ea nu dorea să moară. Sătulă de viaţă? Nu! Asta niciodată! Chiar înainte de cină nu era aşa. Avem aici, Hastings, o schimbare psihologică. Iar asta e interesant. Ce a determinat-o să-şi schimbe punctul de vedere?

— Şocul provocat de moartea verişoarei ei.

— Mira-m-aş. Şocul i-a luat graiul. Dar hai să presupunem că schimbarea s-a produs înainte de asta. Există ceva care ar putea-o explica?

— Nu cunosc nimic.

— Gândeşte-te, Hastings. Foloseşte-ţi celulele cenuşii.
— Serios…
— Când am avut ocazia s-o observăm ultima oară?
— La cină, presupun.
— Exact. După aceea am văzut-o doar primind oaspeţii, făcându-i să se simtă bine… O atitudine pur formală. Ce s-a întâmplat la sfârşitul cinei, Hastings?
— S-a dus la telefon, am răspuns încet.
— A la bonne heure. În sfârşit, te-ai prins! S-a dus la telefon. Şi a lipsit mult timp. Cel puţin douăzeci de minute. E mult pentru o convorbire telefonică. Cu cine a vorbit la telefon? Ce i s-a spus? Chiar a dat telefon? Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat în acele douăzeci de minute, Hastings. Căci aici vom găsi indiciul pe care îl căutăm, sau aşa am eu certitudinea.
— Vorbeşti serios?
— Mais oui, mais oui! Tot timpul ţi-am spus, Hastings, că mademoiselle ascunde ceva. Ea nu consideră că acest ceva are legătură cu crima, dar eu, Hercule Poirot, ştiu mai bine! Trebuie să existe o legătură, căci tot timpul am fost conştient că lipseşte un element. Dacă n-ar fi fost acest element care lipseşte, ei bine, pentru mine toată treaba era clară! Ori, cum nu mi-e clară, eh bien, înseamnă că elementul care lipseşte este cheia misterului! Ştiu că am dreptate, Hastings. Trebuie să cunosc răspunsul la cele trei întrebări. Iar atunci… Atunci… Am să încep să înţeleg…
— Ei bine, cred că ar fi indicate o baie şi un ras, am spus întinzându-mi membrele amorţite.

După ce mi-am făcut baia şi m-am schimbat în hainele de zi, m-am simţit mai bine. Am ajuns la micul dejun convins că o gură de cafea fierbinte mă va restabili complet.

M-am uitat în ziar, dar, în afara faptului că de-acum moartea lui Michael Seton era pe deplin confirmată, nu prea erau noutăţi. Curajosul aviator se prăpădise. M-am întrebat dacă mâine, deschizând ziarul, n-o să mă întâmpine un titlu cu litere de-o şchioapă: „O FATĂ UCISĂ

ÎN TIMPUL UNEI PETRECERI CU FOC DE ARTIFICII. TRAGEDIE MISTERIOASĂ”. Ceva de genul ăsta.

Tocmai îmi terminasem micul dejun când Frederica Rice veni la masa mea. Purta o rochiţă simplă de marochin negru cu un guleraş alb, plisat. Părea mai blondă ca niciodată.

— Vreau să vorbesc cu monsieur Poirot, căpitane Hastings. Nu ştiţi, e încă sus?

— Mergem împreună, am spus. O să-l găsim în camera de zi.

— Mulţumesc.

— Sper că n-ai dormit foarte prost, am spus în timp ce părăseam sufrageria.

— A fost un şoc, îmi răspunse pe un ton gânditor. Totuşi, n-o cunoşteam pe sărmana fată. Nu e ca şi cum ar fi fost Nick.

— N-ai mai întâlnit-o înainte?

— O dată – la Scarborough. A venit la masă cu Nick.

— Va fi o lovitură puternică pentru mama şi tatăl ei.

— Îngrozitoare.

Dar o spuse impersonal. Era o egoistă, mi-am spus. Nimic care nu avea legătură cu ea n-o interesa.

Poirot îşi terminase micul dejun şi citea ziarul de dimineaţă. Se ridică şi o întâmpină pe Frederica în caracteristicu-i stil galic, politicos.

— Enchanté, madame, spuse el şi îi oferi un scaun. Femeia îi mulţumi surâzând uşor şi se aşează sprijinindu-şi mâinile pe braţele scaunului. Stătea foarte dreaptă, privind drept în faţa ei. Nu se repezi să vorbească, înţepenirea şi indiferenţa ei aveau ceva puţin înspăimântător.

— Monsieur Poirot, spuse în cele din urmă. Presupun că nu există nici o îndoială că această… Tristă afacere din noaptea trecută face parte din acelaşi lucru, nu-i aşa? Adică… Victima trebuia să fie Nick, am dreptate?

— Aş spune că nu există absolut nici un dubiu, madame.

Frederica se încruntă uşor.

— Nick are un noroc chior, spuse ea. Parcă e protejată de farmece.

Glasul ei avea o nuanţă aparte pe care n-am înţeles-o.

— Se spune că norocul vine în cicluri, spuse Poirot.

— Probabil. Cu siguranţă, n-are rost să lupţi contra lui.

Acum, în glasul ei era doar oboseală. După câteva clipe, continuă:

— Trebuie să vă cer scuze, monsieur Poirot. Şi lui Nick, de asemenea. Până noaptea trecută n-am crezut. Nici nu mi-a trecut prin cap că pericolul era… Serios.

— Chiar aşa, madame?

— Acum îmi dau seama că se vor face cercetări amănunţite, şi îmi închipui că cercul de prieteni ai lui Nick nu va fi ocolit de bănuieli. E ridicol, fireşte, dar asta e. Am dreptate, monsieur Poirot?

— Eşti foarte inteligentă, madame.

— Zilele trecute mi-aţi pus câteva întrebări despre Tavistock, monsieur Poirot. Deoarece mai devreme sau mai târziu veţi afla, poate că e mai bine să vă spun acum adevărul. N-am fost în Tavistock.

— Nu, madame!

— Am venit încoace cu domnul Lazarus cu maşina la începutul săptămânii trecute. N-am vrut să stârnim mai multe comentarii decât era necesar. Am stat într-un locşor numit Shellacombe.

— Asta este la vreo şapte mile de aici, nu, madame?

— Cam aşa… Da.

— Pot să fiu impertinent, madame?

— Mai există aşa ceva în zilele noastre?

— Poate că ai dreptate, madame. De cât timp eşti prietenă cu monsieur Lazarus?

— L-am cunoscut acum şase luni.

— Şi… Ţii la el, madame?

Frederica ridică din umeri.

— E… bogat.

— Oh lă, lâ! Strigă Poirot. E urât ce spui.

Femeia păru uşor amuzată.

— Nu-i mai bine s-o spun eu decât să mi-o spuneţi dumneavoastră?

— Ei bine, întotdeauna e aşa. Dacă-mi permiţi să repet, eşti foarte inteligentă, madame.

— Îmi veţi da curând o diplomă, spuse Frederica şi se ridică.

— Nu mai ai şi altceva să-mi spui, madame?

— Nu cred… Nu. Am să-i duc nişte flori lui Nick şi să văd cum se mai simte.

— Ah, asta-i foarte aimable din partea dumitale. Îţi mulţumesc pentru sinceritate, madame.

Ea îi aruncă o privire iute, păru că vrea să spună ceva, apoi se răzgândi şi ieşi din cameră, surâzându-mi uşor în timp ce-i ţineam uşa deschisă să iasă.

— E foarte inteligentă, spuse Poirot. Da, dar tot aşa e şi Hercule Poirot!

— Ce vrei să spui?

— Că-i grozav să-mi bage pe gât bogăţia lui monsieur Lazarus…

— Trebuie să spun că m-a dezgustat.

— Mon cher, întotdeauna reacţionezi exact pe dos. Deocamdată nu e vorba de bun gust sau de reversul lui. Dacă madame Rice are un prieten devotat care e bogat şi poate să-i dea tot ce are ea nevoie, atunci, evident, madame Rice n-ar avea nevoie să-şi ucidă cea mai bună prietenă doar pentru câţiva bănuţi.

— Oh!

— Précisément! „Oh!”

— De ce n-ai oprit-o să se ducă la sanatoriu?

— De ce să-mi fi arătat cărţile din mână? Hercule Poirot e cel care o împiedică pe mademoiselle Nick să-şi vadă prietenii? Quelle ideé! Sunt doctorii şi surorile. Surorile acelea obositoare! Atât de pline de regulamente şi „ordinele doctorului.”

— Nu ţi-e frică de faptul că, totuşi, ar putea intra? Dacă Nick insistă…

— Nimeni, cu excepţia dumitale şi a mea, nu va fi lăsat să intre, dragul meu Hastings. Cât despre noi, cu cât ne vom face mai repede intrarea acolo, cu atât mai bine.

Uşa camerei zbură în lături şi înăuntru se năpusti George Challenger. Faţa lui arsă de soare era plină de indignare.

— Ascultă, monsieur Poirot. Ce înseamnă toate astea? Am sunat la afurisitul ăla de sanatoriu unde e Nick. Am întrebat cum se simte şi pe la ce oră pot veni s-o văd. Iar ei mi-au spus că doctorul nu permite nici o vizită. Vreau să ştiu ce înseamnă asta. Ca s-o spun pe şleau, e opera dumitale? Sau într-adevăr Nick s-a îmbolnăvit din cauza şocului?

— Te asigur, monsieur, că nu eu fac legile pentru sanatorii. N-aş îndrăzni. De ce nu-l suni pe bunul doctor… Cum îl cheamă?… Ah. Da, Graham.

— L-am sunat. El spune că Nick se simte cum era de aşteptat… Chestiile obişnuite. Însă eu cunosc toate trucurile. Unchiul meu e doctor în Harley Street. Specialist. Psiho – analiză… Şi tot tacâmul.

Ideea e să se ţină la distanţă rudele şi prietenii cu vorbe liniştitoare. Am auzit totul despre asta. Nu cred că Nick nu poate să vadă pe nimeni. Cred că în spatele afacerii ăsteia eşti dumneata, monsieur Poirot.

Poirot îi zâmbi foarte amabil. Întotdeauna am remarcat că Poirot avea cele mai bune sentimente faţă de un îndrăgostit.

— Ascultă-mă, mon ami. Nu poţi să permiţi o vizită, şi să le interzici pe celelalte. Înţelegi? Ori toate, ori niciuna. Noi, dumneata şi cu mine, dorim ca mademoiselle să fie în siguranţă, nu-i aşa? Atunci, înţelegi, nu trebuie să fie niciuna.

— Pricep, spuse încetişor Challenger. Dar atunci…

— Chut! Să nu mai spunem nimic. Să uităm chiar şi ce am spus. Prudenţă, maximă prudenţă, iată ce trebuie în momentul de faţă.

— Ştiu să-mi ţin gura, spuse liniştit marinarul.

Se îndreptă spre uşă, oprindu-se doar pentru a spune:

— Nu există nici un embargou în privinţa florilor, nu? Atâta timp cât nu sunt albe.

Poirot zâmbi.

— Iar acum, spuse el după ce uşa se închise în spatele impetuosului Challenger, în timp ce monsieur Challanger şi madame şi probabil monsieur Lazarus se întâlnesc cu toţii într-o florărie, dumneata şi cu mine ne vom duce liniştiţi la destinaţia noastră.

— Şi vom cere răspunsul la cele trei întrebări?

— Da. Îl vom cere. Deşi, aşa, ca fapt divers ţi-o spun, eu cunosc răspunsul.

— Poftim? Am exclamat.

— Da.

— Dar când l-ai aflat?

— În timp ce-mi luam micul dejun, Hastings. Mi-a sărit în ochi.

— Povesteşte-mi.

— Nu, te voi lăsa să-l auzi de la mademoiselle.

Apoi, ca pentru a-mi abate atenţia de la problema în cauză, îmi întinse o scrisoare deschisă.

Era raportul întocmit de expertul trimis de Poirot să evalueze tabloul bătrânului Nicholas Buckley. În el se afirma categoric că tabloul valora cel mult douăzeci de lire.

— Aşa că una din probleme s-a lămurit, spuse Poirot.

— În gaura aia nu e nici un şoarece, am spus amintindu-mi de o metaforă de-a lui Poirot, făcută cândva.

— Ah, încă mai ţii minte? Nu, aşa cum spui, în gaura aia nu e nici un şoarece. Douăzeci de lire iar monsieur Lazarus a oferit cincizeci. Ce eroare de apreciere pentru un tânăr atât de isteţ!

Sanatoriul era situat pe vârful unui deal, dominând staţiunea. Furăm primiţi de un sanitar în halat alb şi conduşi într-o cămăruţă de la parter unde, la un moment dat, veni spre noi o infirmieră vioaie.

O privire aruncată lui Poirot fu de ajuns. Era limpede că primise instrucţiuni de la doctorul Graham, împreună cu o

descriere amănunţită a micuţului detectiv.

— Doriţi să urcaţi?

Am găsit-o pe Nick într-o încăpere plăcută, scăldată de soare. În patul îngust de fier, arăta ca un copil obosit. Faţa îi era albă iar ochii suspect de roşii, şi părea placidă şi fără vlagă.

— Drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit, spuse pe un ton plat.

Poirot îi luă mâna în ale sale.

— Curaj, mademoiselle. Întotdeauna există ceva pentru care să trăieşti.

Cuvintele o şocară. Îl privi drept în faţă.

— Oh! Exclamă. Oh!

— Nu vrei să-mi spui, mademoiselle, ce te-a îngrijorat în ultimul timp? Sau mă laşi pe mine să ghicesc? Şi permite-mi să-ţi prezint, mademoiselle, adânca mea compasiune.

Fata roşi.

— Aşadar, ştiţi. Oh, ei bine, acum nu mai contează cine ştie. Acum totul s-a terminat. De acum, n-am să-l mai văd niciodată.

Glasul i se frânse.

— Curaj, mademoiselle.

— Nu mi-a rămas nici un pic de curaj. L-am folosit până la ultima picătură în aceste ultime săptămâni. Sperând şi sperând şi… Chiar la urmă, sperând împotriva speranţei.

Mă uitam lung. Nu înţelegeam o iotă.

— Ţine cont de sărmanul Hastings, spuse Poirot. El nu ştie despre ce vorbim.

Ochii ei nefericiţi îi întâlniră pe-ai mei.

— Michael Seton, aviatorul… Eram logodită cu el, şi… A murit.

Capitolul 11.

Motivul.

Am rămas cu gura căscată. M-am întors spre Poirot.

— Asta vroiai să spui?

— Da, mon ami. Azi dimineaţă… Am ştiut.

— De unde ai ştiut? Cum ai ghicit? Spuneai că ţi-a sărit în ochi la micul dejun.

— Aşa a şi fost, prietene. De pe prima pagină a ziarului. Mi-am amintit discuţia de la masă din seara precedentă şi am înţeles totul.

Se întoarse din nou spre Nick.

— Ai auzit vestea noaptea trecută?

— Da. La radio. Mi-am găsit o scuză cu telefonul. Vroiam să aud ştirile singură… În caz că… Înghiţi cu greu. Şi am auzit…

— Ştiu, ştiu, spuse Poirot cu blândeţe.

— A fost… Înfiorător. Şi toată lumea aia care venea! Nu ştiu cum am reuşit să fac faţă. Mi se părea că totul e un vis. Mă vedeam de dinafară purtându-mă ca de obicei. Era oarecum straniu.

— Da, da, înţeleg.

— Iar apoi, când m-am dus să aduc pardesiul lui Freddie… Am avut un moment de prăbuşire. M-am adunat foarte repede. Dar Maggie tot striga după pardesiul ei. În cele din urmă a luat şalul meu şi a ieşit, iar eu mi-am dat cu puţină pudră şi ruj şi am ieşit după ea. Iar ea era… Moartă…

— Da, trebuie că ai suferit un şoc teribil.

— Dumneavoastră nu înţelegeţi. Eram furioasă! Doream să fi fost eu! Vroiam să fiu moartă… Şi, când colo, iată-mă-s… Vie şi cu cine ştie câţi ani de trăit! Iar Michael mort… Înecat departe, în Pacific.

— Pauvre enfant!

— Nu vreau să fiu în viaţă! Nu vreau să trăiesc, aşa să ştiţi! Strigă ea cu înverşunare.

— Ştiu… Ştiu. Vine o vreme, mademoiselle, când pentru noi toţi moartea e preferabilă vieţii. Dar asta trece… Supărarea şi durerea trec. Ştiu că acum nu mă crezi. N-are rost să vorbească un bătrân ca mine. Cuvinte neghioabe, aşa gândeşti… Simple cuvinte neghioabe.

— Credeţi că voi uita… Şi mă voi mărita cu altul? Niciodată!

Aşa cum stătea în pat, cu mâinile încleştate şi cu obrajii arzând, era fermecătoare.

Poirot rosti cu blândeţe:

— Nu, nu, nu mă gândesc la nimic de genul ăsta. Eşti foarte norocoasă, mademoiselle. Ai fost iubită de un bărbat curajos – un erou. Cum ai ajuns să-l cunoşti?

— S-a întâmplat la Le Touquet… În septembrie trecut. Aproape cu un an în urmă.

— Şi v-aţi logodit… Când?

— Imediat după Crăciun. Dar asta trebuia să fie un secret.

— De ce?

— Din cauza unchiului lui Michael… Bătrânul sir Matthew Seton. El iubea păsările şi ura femeile.

— Ah! Ce n'est pas raisonnable!

— Ei bine… N-am vrut să spun chiar asta. Era absolut maniac. Considera că femeile distrug viaţa unui bărbat. Iar Michael depindea întru totul de el. Bătrânul era teribil de mândru de Michael şi el a fost cel care a finanţat construirea Albatrosului şi zborul în jurul lumii. Asta era visul vieţii lui, tot aşa cum era şi al lui Michael. Dacă Michael avea să izbândească… Ei bine, atunci putea să-i ceară orice unchiului său. Şi chiar dacă bătrânul sir Matthew ar fi rămas neclintit, asta n-ar mai fi contat, Michael avea să fie considerat un fel de erou mondial. Până la urmă unchiul său s-ar fi înmuiat.

— Da, da, înţeleg.

— Însă Michael spunea că ar fi fatal dacă s-ar auzi ceva. Trebuia să păstrăm un secret absolut. Iar eu l-am păstrat. N-am spus nimănui nimic… Nici măcar lui Freddie.

Poirot mârâi.

— Măcar mie să-mi fi spus, mademoiselle.

Nick îl privi lung.

— La ce bun? Asta nu putea avea nici o legătură cu atentatele asupra mea. Nu, îi promisesem lui Michael… Şi mi-am ţinut cuvântul. Dar a fost cumplit… Tot timpul

nelinişte, întrebări şi nervi. Iar toată lumea spunându-ţi că eşti prea nervoasă şi să nu fii în stare să explici de ce!

— Da, înţeleg toate astea.

— A mai dispărut o dată, să ştiţi. Traversa deşertul în drum spre India. Şi atunci a fost cumplit, dar s-a terminat cu bine. I s-a stricat motorul, dar l-a reparat şi şi-a continuat zborul. Îmi tot spuneam că şi de data asta trebuie să se fi întâmplat la fel. Toţi spuneam că a murit, dar eu îmi ziceam că va fi bine. Şi apoi… Noaptea trecută…

Glasul i se stinse.

— Ai sperat până atunci?

— Nu ştiu. Cred că mai mult am refuzat să cred. A fost groaznic să nu poţi vorbi cu cineva, să-i spui cuiva…

— Da, îmi închipui. N-ai fost niciodată tentată să discuţi cu madame Rice, de exemplu?

— Uneori îmi doream atât de mult!

— Nu crezi că… A ghicit?

— Nu cred. Nick reflectă asupra ideii. Nu mi-a spus niciodată nimic. Fireşte, uneori făcea nişte aluzii despre faptul că eram buni prieteni şi treburi de genul ăsta.

— Dar după moartea unchiului lui monsieur Seton nu te-ai gândit să discuţi cu ea? Ştii că a murit acum o săptămână?

— Ştiu. A făcut o operaţie sau aşa ceva. Poate ar fi trebuit să spun cuiva atunci. Dar n-ar fi fost frumos, nu-i aşa? Vreau să spun, ar fi semănat a lăudăroşenie s-o fac chiar atunci, când ziarele erau pline de Michael. Iar reporterii ar fi dat buzna să-mi ia interviuri. Ar fi fost o treabă destul de meschină, şi lui Michael nu i-ar fi plăcut.

— De acord cu dumneata, mademoiselle. Nu puteai să anunţi public. Dar puteai vorbi în particular cu un prieten.

— Am făcut nişte aluzii faţă de o persoană. Mi s-a părut că aşa era cinstit. Dar nu ştiu cât s-a prins el… Persoana aceea.

Poirot dădu din cap.

— Eşti în relaţii bune cu vărul dumitale, monsieur Vyse? Întrebă el, schimbând destul de brusc subiectul.

— Charles? De ce v-aţi gândit la el?
— Mă întrebam şi eu… Atâta tot.
— Charles e bine intenţionat. Fireşte, e cumplit de stângaci. Niciodată nu-şi dă în petic. Cred că mă dezaprobă.
— Oh, mademoiselle, mademoiselle! Eu am auzit că şi-a pus inima la picioarele dumitale.
— Dacă dezaprobi o persoană, asta nu te împiedică să ai o pasiune pentru ea. Charles consideră că modul meu de viaţă este reprobabil şi îmi dezaprobă cocteilurile, felul în care mă îmbrac, prietenii şi conversaţia. Totuşi, se simte fascinat de mine. Mereu speră să mă dea pe brazdă, cred.
Se opri, apoi spuse cu umbra unui zâmbet.
— Cine v-a furnizat aceste informaţii?
— Nu mă trage de limbă, mademoiselle. Am avut o mică discuţie cu doamna din Australia, madame Croft.
— E o scumpă… Când ai timp de ea. Teribil de sentimentală. Dragoste şi casă şi copii… Cunoaşteţi genul.
— Şi eu sunt demodat şi sentimental, mademoiselle.
— Serios? Aş fi spus că, dintre dumneavoastră doi, căpitanul Hastings e cel sentimental.
M-am înroşit de indignare.
— S-a înfuriat, spuse Poirot privindu-mi tulburarea cu mare plăcere. Dar ai dreptate, mademoiselle. Da, ai dreptate.
— Ba deloc! Am spus mânios.
— Hastings are o fire absolut minunată. Asta a fost câteodată cel mai mare obstacol pentru mine.
— Nu fi absurd, Poirot.
— Pentru început, el refuză să vadă răul în tot locul, iar când chiar îl vede, justa lui indignare e atât de puternică încât e incapabil de disimulare. O fire cu totul rară şi minunată. Nu, mon ami, nu-ţi permit să mă contracizi. E aşa cum spun.
— Amândoi aţi fost foarte amabili cu mine, spuse Nick.
— Lă, lă, mademoiselle. Asta-i nimic. Mai avem multe de făcut. Pentru început, dumneata vei rămâne aici. Te vei

supune ordinelor. Ai să faci ce-ţi voi spune eu. În conjunctura actuală nu trebuie să fiu stânjenit.

Nick oftă în silă.

— Am să fac tot ce vreţi. Nu-mi pasă ce fac.

— Deocamdată n-ai să primeşti nici un prieten.

— Nu-mi pasă. Nu vreau să văd pe nimeni.

— Dumneata ai un rol pasiv – noi, unul activ. Şi-acum, mademoiselle, am să te las. N-am să-ţi tulbur şi mai mult durerea.

Se îndreptă spre uşă şi, cu mâna pe clanţă, spuse peste umăr.

— Apropo, ai pomenit o dată despre testament. Unde e acel testament pe care ţi l-ai făcut?

— Oh! E aruncat pe undeva.

— La End House?

— Da.

— Într-un safe? Încuiat în biroul dumitale?

— Păi, nu prea ştiu. E pe undeva pe acolo. Se încruntă. Sunt teribil de dezordonată, să ştiţi. Actele şi lucrurile de genul ăsta stau în general în biroul din bibliotecă. Acolo sunt şi notele de plată. Probabil că şi testamentul e acolo. Dacă nu, ar putea fi în dormitorul meu.

— Îmi dai voie să-l caut, da?

— Dacă vreţi… Da. Căutaţi ce vreţi.

— Merci, mademoiselle. Voi profita de acordul dumitale.

Capitolul 12.

Ellen.

Poirot nu scoase o vorbă până nu ne văzurăm din nou în stradă. Atunci mă apucă de braţ.

— Vezi, Hastings? Vezi? Ah! Sacré tonnerre! Am avut dreptate! Am avut dreptate! Am ştiut tot timpul că lipseşte ceva, o piesă mică de legătură fără de care toată treaba nu avea înţeles.

Nu înţelegeam o iotă din triumful lui debordant. Nu vedeam ce lucru atât de epocal se întâmplase.

— Tot timpul a fost acolo. Iar eu n-am văzut-o. Dar cum aş fi putut? Să ştii că există ceva, da… Dar şi ce e acel ceva… Ah! Ça c'est bien plus difficile.

— Vrei să spui că asta are legătură directă cu crima?

— Ma foi, nu înţelegi?

— De fapt, nu.

— E posibil? Acum avem ce căutam – motivul… Motivul ascuns!

— Poate sunt eu greu de cap, dar nu înţeleg. Te referi la vreun soi de gelozie?

— Gelozie? Nu, prietene, nu. Motivul obişnuit… Motivul inevitabil. Banii, prietene, banii!

L-am privit lung. Continuă, vorbind mai calm.

— Ascultă, mon ami. Chiar acum o săptămână sir Matthew Seton moare. Iar sir Matthew Seton era milionar… Unul din cei mai bogaţi oameni din Anglia.

— Da, dar…

— Attendez. S-o luăm pe rând. El are un nepot pe care îl idolatrizează şi căruia, putem s-o spunem cu certitudine, i-a lăsat uriaşa lui avere.

— Dar…

— Mais oui – clauze, condiţia să-i îndeplinească hobby-ul, da, dar grămada de bani avea să intre în buzunarele lui Michael Seton. Marţea trecută Michael Seton e dat dispărut… Iar miercuri încep atentatele la viaţa lui mademoiselle. Dacă am presupune, Hastings, că înainte de a pleca în călătorie Michael Seton şi-a făcut testamentul şi că în acel testament i-a lăsat totul logodnicei sale?

— E o pură supoziţie.

— E o supoziţie – da. Dar trebuie să fie aşa. Pentru că, dacă nu-i aşa, tot ce s-a întâmplat n-are nici un înţeles. Miza nu e o moştenire amărâtă. E o avere imensă.

Am rămas tăcut un timp, întorcând în minte problema pe toate feţele. Mi se părea că Poirot se repezea să tragă concluzii pripite, şi totuşi, în sinea mea eram convins că are dreptate. Ceea ce mă influenţa era extraordinarul lui fler.

Totuşi, mi se părea că mai trebuia mult ca să se adeverească şi în cazul de faţă.

— Dar nimeni nu ştia de logodna lor, l-am contrazis.

— Pah! Cineva a ştiut. Întotdeauna există cineva care ştie, iar dacă nu ştie, ghiceşte. Madame Rice bănuia. Chiar mademoiselle Nick a recunoscut. Se poate să fi avut mijloace să transforme acele bănuieli în certitudini.

— Cum?

— Ei bine, în primul rând trebuie, să fi existat scrisori de la Michael Seton către mademoiselle Nick. Erau logodiţi de câtva timp. Iar cea mai bună prietenă a ei ştia că domnişoara noastră e foarte dezordonată. Îşi lasă lucrurile pe unde apucă, pe unde se nimereşte. Mă îndoiesc că a ţinut ceva sub cheie în viaţa ei. Oh, da, avea cum să devină sigură.

— Şi Frederica Rice ştie de testamentul făcut de prietena ei?

— Fără îndoială. Oh, da, treaba se restrânge acum. Îţi aminteşti de lista mea, lista persoanelor de la A la Y. S-a restrâns la doar două persoane. I-am exclus pe servitori. L-am exclus şi pe comandorul Challenger… Chiar dacă i-a luat o oră şi jumătate să ajungă aici de la Plymouth, iar distanţa e de doar treizeci de mile. L-am exclus şi pe năsosul monsieur Lazarus care a oferit cincizeci de lire pentru un tablou care valorii doar douăzeci (un lucru ciudat, dacă stai să te gândeşti. E cu totul necaracteristic rasei sale). I-am exclus pe australieni… Atât de inimoşi şi de plăcuţi! Mai am două persoane pe listă.

— Una e Frederica Rice, am spus încetişor.

Am avut în faţa ochilor imaginea chipului ei, a părului blond, a trăsăturilor de-un alb fragil.

— Da. E foarte suspectă. Oricât de neglijent ar putea fi formulat testamentul lui mademoiselle, ea ar fi categoric recunoscută ca moştenitoare directă. În afară de End House, totul urma să-i revină. Dacă ieri noapte ar fi fost

împuşcată mademoiselle Nick şi nu mademoiselle Maggie, azi madame Rice era o femeie bogată.

— Nu prea cred!

— Nu prea crezi că o femeie frumoasă poate fi o criminală? Adesea există probleme cu juraţii din cauza asta. Dar s-ar putea să ai dreptate. Mai există un suspect.

— Cine?

— Charles Vyse.

— Dar el moşteneşte doar casa.

— Da, dar poate el nu ştie asta. El i-a întocmit testamentul lui mademoiselle? Cred că nu. Dacă era aşa, ar fi în păstrarea lui şi nu „aruncat pe undeva prin casă". Aşa că vezi, Hastings, e foarte probabil ca el să nu ştie nimic de acest testament. Poate crede că mademoiselle nu şi-a făcut un testament, în care caz, el ar moşteni totul ca rudă directă.

— Într-adevăr, asta mi se pare mult mai probabil, să ştii.

— Asta din cauza minţii dumitale romantice, Hastings! Avocatul ticălos. Un personaj obişnuit în romane. Dacă avocatul mai are şi o faţă impasibilă, treaba devine aproape sigură. E drept, într-un fel el e mai suspect ca madame. E mult mai probabil ca el să fi ştiut de pistol şi mai de aşteptat să-l folosească.

— Şi să împingă bolovanul la vale.

— Poate. Totuşi, cum ţi-am mai spus. Asta se putea face foarte bine cu nişte pârghii. Iar faptul că bolovanul a fost dislocat la momentul nepotrivit, ratând-o pe mademoiselle, sugerează mai degrabă mâna unei femei. Ideea umblatului la maşină pare de concepţie masculină… Totuşi, în ziua de azi, multe femei sunt mecanici la fel de buni ca bărbaţii. Pe de altă parte, există două chestii care pledează împotriva vinovăţiei (vinovăţiei ipotetice, desigur) lui monsieur Vyse.

— Ca de pildă…?

— E mai puţin probabil ca el să fi ştiut de logodnă, cum se poate să fi ştiut madame. Şi există şi un alt aspect. Gestul lui a fost destul de precipitat.

— Adică?

— Ei bine, până aseară n-a existat nici o certitudine că Seton a murit. Să acţionezi la întâmplare, fără să fii absolut sigur pe ceva, nu e deloc caracteristic gândirii unui om al legii.

— Da, o femeie s-ar repezi să tragă concluzii.

— Exact. Ce que femme veut, Dieu veut. Asta-i comportamentul.

— E de-a dreptul uimitor cum a scăpat Nick. Pare aproape incredibil.

Şi, brusc, mi-am amintit cuvintele Fredericăi: „Nick are un noroc chior. Parcă e protejată de farmece”. M-am înfiorat.

— Da, spuse gânditor Poirot. Iar eu n-am nici un merit. Ceea ce e umilitor.

— Providenţa, am murmurat.

— Ah, mon ami, n-ar trebui să pui pe umerii bunului Dumneazeu povara relelor făcute de oameni! Nu te gândeşti că, spunând asta, spui de fapt că le bon Dieu a ucis-o pe domnişoara Maggie Buckley?

— Fii serios, Poirot!

— Sunt serios, prietene. Dar eu n-am să mă culc pe-o ureche şi să spun „le bon Dieu a aranjat totul, nu mă bag”.

Pentru că sunt convins că le bon Dieu l-a creat pe Hercule Poirot tocmai în scopul de a se băga. Asta-i menirea mea.

Urcam poteca şerpuită ce ducea la End House. Poirot tocmai terminase de rostit cele de mai sus când intrarăm pe portiţă.

— Puf, spuse Poirot. Urcatul ăsta m-a istovit. Mor de căldură. Mustaţa mi s-a pleoştit. Da, cum spuneam, sunt de partea celui nevinovat. Sunt de partea lui mademoiselle Nick pentru că a fost atacată. Sunt de partea lui mademoiselle Maggie pentru că a fost omorâtă.

— Şi eşti împotriva Fredericăi Rice şi a lui Vyse.

— Nu, nu, Hastings. Îmi păstrez mintea deschisă. Spun doar că, în momentul de faţă, unul din cei doi pare a fi persoana. Sst!

Ajunseserăm pe fâşia de gazon de lângă casă şi am văzut un bărbat mânuind o maşină de tuns gazonul. Avea o faţă lungă stupidă şi ochi lipsiţi de luciu. În spatele lui se afla un băieţel de vreo zece ani, urât, dar cu o expresie inteligentă.

Mi-a trecut prin minte că nu auzisem mergând maşina de tuns, dar am presupus că grădinarul nu se omora cu munca. Probabil trândăvise până atunci şi se repezise la treabă doar pentru că auzise nişte glasuri care se apropiau.

— Bună dimineaţa, spuse Poirot.

— Bună dimineaţa, domnule.

— Dumneata eşti grădinarul, presupun. Soţul doamnei care lucrează în casă.

— E tatăl meu, spuse băieţelul.

— Aşa-i, domnule, spuse bărbatul. Mă prind că îţi fi domnul ăla străin, adicătelea detectivul adevărat. Vreo veste de la tânăra noastră stăpână, domnule?

— Chiar acum vin de la ea. A petrecut o noapte bunicică.

— Am avut şi poliţişti aici, spuse băieţelul. Uite, acolo a fost omorâtă doamna. Acolo, lângă scări. Am văzut o dată un porc omorât, nu-i aşa, tată?

— Da, răspunse placid tatăl.

— Tata omora porci când lucra la o fermă. Nu, tată? Am văzut un porc omorât. Mi-a plăcut.

— Puştilor le place să vadă cum se omoară porcii, declară axiomatic tatăl său.

— Împuşcată cu un pistol a fost doamna, continuă băieţelul. Nu i s-a tăiat beregata. Nu!

Ne-am continuat drumul spre casă şi m-am simţit fericit că scăpasem de macabrul copil.

Poirot intră în salonul ale cărui uşi erau deschise şi sună. Ca răspuns, apăru Ellen, îmbrăcată cum se cuvenea, în negru. La vederea noastră, nu manifestă nici o surpriză.

Poirot îi spuse că avea permisiunea domnişoarei Buckley să cerceteze casa.

— Foarte bine, domnule.

— Poliţia a terminat?

— Au spus că au văzut tot ce au vrut să vadă, domnule, încă din zori au umblat prin grădină. Nu ştiu dacă au găsit ceva.

Se pregătea să părăsească încăperea când Poirot o opri cu un gest.

— Ai fost foarte surprinsă când a fost împuşcată domnişoara Buckley?

— Da, domnule, foarte surprinsă. Domnişoara Maggie era o tânără foarte cumsecade, domnule. Nu-mi închipui cum poate fi cineva atât de ticălos încât să fi vrut să-i facă rău.

— Dacă ar fi fost altcineva, n-ai fi fost atât de surprinsă, eh?

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule.

— Noaptea trecută, când am intrat în hol, ai întrebat imediat dacă a fost cineva rănit. Te aşteptai la ceva de genul ăsta?

Femeia rămase tăcută. Degetele ei frământau un colţ al şorţului. Scutură din cap şi îngână:

— Dumneavoastră, domnii, nu înţelegeţi.

— Ba da, aş înţelege, spuse Poirot. Oricât de fantastic ar fi ceea ce mi-ai putea spune, aş înţelege.

Ea se uită la el cu îndoială, apoi păru să se hotărască să se încreadă în el.

— Vedeţi dumneavoastră, asta nu-i o casă bună, domnule.

Am fost surprins şi puţin dispreţuitor. Oricum, Poirot păru să nu găsească remarca câtuşi de puţin neobişnuită.

— Vrei să spui că e o casă veche.

— Da, domnule, nu o casă bună.

— Eşti de mult aici?

— De şase ani, domnule. Dar a fost o fată aici, la bucătărie. Bucătăreasă. Era pe timpul bătrânului domn Nicholas. Şi atunci era la fel.

Poirot se uită atent la ea.

— Într-o casă veche există uneori o atmosferă de rău. Chiar aşa, domnule. De rău. Gânduri rele şi, de asemenea, fapte rele. E ca un putregai în casă, domnule, nu-l poţi

scoate. Există în aer un fel de senzaţie, un sentiment prevestitor de rău. Întotdeauna am ştiut că în casă o să se întâmple într-o zi ceva rău.

— Ei bine, presimţirea ţi s-a adeverit.

— Da, domnule.

În tonul ei răzbătu o uşoară notă de satisfacţie, satisfacţia cuiva ale cărui pronosticuri întunecate s-au dovedit a fi corecte.

— Dar nu te gândeai că va fi domnişoara Maggie.

— Nu, într-adevăr, nu m-am gândit. Nimeni n-o ura pe ea, sunt sigură de asta.

Mi s-a părut că acele cuvinte conţineau un indiciu. Mă aşteptam ca Poirot să continue până la capăt, dar, spre mirarea mea, el trecu la cu totul alt subiect.

— N-ai auzit împuşcăturile?

— Cu focurile alea de artificii, mi-ar fi fost greu să-mi dau seama. Făceau mult zgomot.

— N-ai ieşit să le vezi?

— Nu, nu terminasem cu strânsul mesei.

— Te ajuta chelnerul?

— Nu, domnule, el plecase în grădină să arunce o privire la artificii.

— Dar dumneata nu te-ai dus.

— Nu, domnule.

— De ce?

— Vroiam să-mi termin treaba.

— Nu-ţi plac focurile de artificii?

— Ba da, domnule, nu era vorba de asta. Dar sunt două nopţi în care se fac focuri de artificii, iar eu şi William avem seara de mâine liberă şi mergem jos în oraş şi le vedem de acolo.

— Înţeleg. Şi ai auzit-o pe domnişoara Maggie spunând că nu-şi găseşte pardesiul?

— Am auzit-o pe domnişoara Nick fugind la etaj, iar domnişoara Maggie a strigat din hol că nu-şi găseşte ceva şi am auzit-o spunând „Nu-i nimic, am să iau şalul”…

— Pardon, o întrerupse Poirot. Nu te-ai străduit să-i cauţi pardesiul, sau să i-l aduci din maşină unde şi-l lăsase?

— Aveam treaba mea de făcut, domnule.

— Aşa… Şi, fără îndoială, niciuna dintre domnişoare nu ţi-a cerut să cauţi pardesiul crezând că eşti afară şi te uiţi la artificii, nu?

— Da, domnule.

— Aşadar, în toţi ceilalţi ani ai fost afară să priveşti focurile de artificii?

Obrajii ei palizi se colorară brusc.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule. Întotdeauna ni s-a permis să mergem în grădină. Dacă anul acesta n-am avut chef şi am preferat să-mi continuu treaba şi să mă duc la culcare, ei bine, presupun că asta mă priveşte pe mine.

— Mais oui, mais oui. N-am avut intenţia să te jignesc. De ce să fi făcut ce nu vroiai? E plăcut să mai faci câte o schimbare.

Se opri, apoi adăugă:

— Ar mai fi o mică problemă în care mă întreb dacă m-ai putea ajuta. Casa asta e o casă veche. Ştii cumva, există vreo cameră secretă?

— Păi… Există un fel de panou glisant, chiar în camera asta. Îmi amintesc că mi-a fost arătat când eram fată. Numai că nu-mi amintesc pe moment unde e. Sau era în bibliotecă? N-aş putea spune.

— Destul de mare pentru a se ascunde o persoană?

— Oh, nu, domnule! Un loc ca un dulăpior… Un fel de nişă. Cam de-un metru pătrat, nu mai mare.

— Oh! Nu-i deloc la ce mă gândeam.

Obrajii femeii se înroşiră din nou.

— Dacă credeţi că eram ascunsă undeva… Nu eram! Am auzit-o pe domnişoara Nick coborând scările în fugă şi ieşind şi i-am auzit ţipătul… Şi am ieşit în hol să văd dacă… Dacă s-a întâmplat ceva. Şi ăsta-i adevărul gol-goluţ, domnule. Adevărul gol-goluţ.

Capitolul 13.

Scrisori.

După ce reuşi să scape de Ellen, Poirot întoarse spre mine o faţă îngândurată.

— Mă întreb… A auzit ea împuşcăturile alea? Cred că da. Le-a auzit şi a deschis uşa bucătăriei. A auzit-o pe Nick alergând pe scări şi ieşind, apoi a ieşit şi ea în hol să vadă ce se întâmplase. Asta e destul de firesc. Dar de ce n-a ieşit în seara aia să se uite la focurile de artificii? Asta aş vrea să ştiu, Hastings.

— Ce-a fost cu ideea aia de a întreba de ascunzătoare?

— O simplă idee aiurită că s-ar putea să nu fi scăpat de J.

— J?

— Da. Ultima persoană de pe lista mea. Străinul. Am presupus că dintr-un anumit motiv legat de Ellen, acest J a pătruns în casă noaptea trecută. El (am presupus că e un el) s-a ascuns în ascunzătoarea secretă. Când fata a trecut pe acolo, a luat-o drept Nick, a urmărit-o până afară şi… A împuşcat-o. Non – c'est idiot! Şi, oricum, nu există nici o ascunzătoare. Hotărârea lui Ellen de a rămâne în bucătărie a fost o pură întâmplare. Hai să căutăm testamentul lui mademoiselle Nick.

În salon nu era nici un act. Ne-am dus în bibliotecă, o cameră destul de întunecoasă, cu vedere spre drum. Aici am găsit un birou masiv din nuc, demodat.

Ne-a luat ceva timp să ne uităm prin el. Note şi chitanţe erau puse de-a valma, într-o dezordine totală. Scrisori de invitaţie, scrisori de somare pentru diferite plăţi, scrisori de la prieteni.

— Vom aranja aceste hârtii cu ordine şi metodă, spuse Poirot hotărât.

Se apucă imediat de treabă. După o jumătate de oră, toate hârtiile erau îngrijit sortate şi îndosariate. Poirot se lăsă pe speteaza scaunului cu o expresie de mulţumire pe faţă.

— C'est bien ça. Tot rău-i spre bine. A trebuit să luăm totul la mână aşa că e exclus să ne fi scăpat ceva.

— Aşa-i. Nu că am prea avut ce găsi.

— Afară, poate, de asta.

Întinse peste masă o scrisoare. Era scrisă cu un scris mare, înclinat, aproape ilizibil.

„Draga mea, Petrecerea a fost formidabilă. Azi mă simt cam ca un vierme. Ai fost deşteaptă că nu te-ai atins de chestia aia… Să nu încerci vreodată, draga mea. E al naibii de greu să te laşi. Îi scriu iubitului meu să-mi trimită urgent marfa. Ce iad e viaţa!

A ta, Freddie.”

— Datată februarie trecut, spuse gânditor Poirot. Fireşte, ia droguri, am ştiut de cum am văzut-o.

— Serios? Eu nici n-am bănuit aşa ceva.

— E evident. Nu trebuie decât să te uiţi la ochii ei. Şi apoi extraordinara ei schimbare de stare de spirit. Uneori e în vervă, are tonus, alteori e inertă, fără viaţă.

— Drogurile afectează simţul moral, nu-i aşa?

— Inevitabil. Dar nu cred că madame Rice e dependentă de droguri. Ea e la început, nu la sfârşit.

— Şi Nick?

— Nu există semne în privinţa asta. S-ar putea să fi participat din când în când la o petrecere cu droguri, din amuzament, dar nu e o consumatoare de droguri.

— Mă bucură asta.

Mi-am amintit brusc ce spusese Nick despre Frederica şi anume că nu întotdeauna era ea însăşi. Poirot dădu din cap şi flutură scrisoarea.

— La asta se referea, nu încape îndoială. Ei bine, aici am dat-o-n bară, cum se spune. Hai să mergem în camera lui mademoiselle.

Şi în camera lui Nick era un birou, dar în el nu prea erau hârtii. Nici aici, nici urmă de testament. Am găsit certificatul de înmatriculare al maşinii lui Nick şi un certificat cu dividente perfect valabil cu o lună în urmă. În rest, nimic important.

Poirot oftă cu disperare.

— Fetele din ziua de azi nu sunt instruite cum se cuvine. Din educaţia lor sunt excluse ordinea şi metoda. Mademoiselle Nick e fermecătoare, dar cu mintea vraişte. Hotărât, e o împrăştiată.

Acum scotocea prin sertarul unui scrin.

— În mod sigur, Poirot, acolo e lenjerie, am spus oarecum stânjenit.

Se opri surprins.

— Şi de ce nu, prietene?

— Nu crezi că nu prea putem…

Poirot izbucni într-un hohot de râs.

— E clar, sărmanul meu Hastings, dumneata aparţii epocii victoriene. Şi mademoiselle Nick, dacă ar fi fost aici, ţi-ar fi spus asta. După toate probabilităţile, ar fi spus că eşti pudic ca o călugăriţă! În ziua de azi, domnişoarele nu se ruşinează de lenjeria lor intimă. Cămăşuţele, chiloţeii, nu mai sunt un secret ruşinos. În fiecare zi, pe plajă, le vezi etalate la un metru de dumneata.

— Nu văd de ce e nevoie să faci asta.

— Ecoutez, prietene. E limpede că mademoiselle Nick nu-şi ţine sub cheie comorile. Dacă vroia să ascundă ceva, unde l-ar fi ascuns? Sub un morman de ciorapi, sau jupoane. Ah! Ce avem aici?

Ţinea un pachet de scrisori legat cu o panglică roz.

— Dacă nu mă înşel, scrisorile de dragoste ale lui Michael Seton.

Desfăcu foarte calm panglica şi începu să deschidă scrisorile.

— Poirot! Am strigat scandalizat. Nu se face! Nu e de joacă!

— Nici nu mă joc, mon ami. Glasul îi sună neaşteptat de dur şi hotărât. Vânez un criminal.

— Da, dar scrisorile personale…

— S-ar putea să nu-mi spună nimic… Sau, dimpotrivă, să-mi spună multe. Trebuie să cercetez toate pistele, prietene. Hai, vino să le citim împreună. Patru ochi sunt mai buni

decât doi. Consolează-te cu gândul că fidela Ellen le ştie probabil pe dinafară.

Nu-mi plăcea. Totuşi, îmi dădeam seama că, în situaţia lui, Poirot nu-şi putea permite să fie formalist, şi m-am consolat amintindu-mi cuvintele domnişoarei Nick: „Căutaţi ce vreţi”.

Scrisorile purtau diferite date, începând din iarnă.

Anul nou.

Draga mea, Noul an a sosit şi am planuri mari. Faptul că şi tu mă iubeşti cu adevărat pare prea frumos ca să fie adevărat. Asta mi-a schimbat toată viaţa. Cred că amândoi am ştiut-o… Din prima clipă când ne-am cunoscut. Un an nou fericit, iubita mea.

Al tău pentru totdeauna, Michael Seton”

8 februarie.

Dragostea mea, Cât aş dori să te pot vedea mai des! Mizerabilă situaţie, nu-i aşa? Urăsc tot ascunzişul ăsta, dar ţi-am explicat cum stau lucrurile. Ştiu cât de mult urăşti minciuna şi ascunzişul. Şi eu le urăsc. Dar, cinstit, asta ar putea încurca toate planurile'. Unchiul Matthew, e complet într-o doagă şi are păsărica lui în ceea ce priveşte însurătoarea de tânăr şi cum îi distruge ea cariera unui bărbat. Ca şi cum tu m-ai putea distruge pe mine, îngerul meu drag!

Capul sus, iubito! Totul va fi bine.

Al tău, Michael.

2 martie.

Iubita mea, Toată treaba e stabilită. Definitiv. Dacă duc treaba la bun sfârşit (şi am s-o duc!) am să jiu în măsură să-i pun piciorul în prag unchiului Matthew, iar dacă n-o să-i placă, atâta pagubă! Eşti adorabilă că te interesează atât de mult toată acea lungă descriere tehnică a Albatrosului, pe care ţi-am făcut-o. Cât mi-aş dori să te iau sus cu mine! Altă dată! Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi face griji pentru mine. Treaba nu e nici pe jumătate riscantă precum sună. Acum când ştiu că ţii la mine, pur şi simplu nu se

poate să mor. Totul va fi bine, scumpa mea. Ai încredere în Michael al tău”.

20 aprilie.

Îngerul meu, Fiecare vorbă a ta este adevărată şi am să păstrez pe veci, ca pe-o comoară, acea scrisoare. Nu te merit nici pe jumătate. Eşti atât de deosebită de toţi ceilalţi! Te ador.

Al tău, Michael.

Ultima scrisoare, nedatată.

„Scumpa mea, Ei bine, mâine îmi iau zborul. Sunt fantastic de entuziasmat şi emoţionat şi absolut sigur de reuşită. Bătrânul Albatros e foarte bine pus la punct. Nu mă va lăsa. Fruntea sus, iubito, şi nu fi îngrijorată. Există un risc, fireşte, dar viaţa însăşi e un risc. Apropo, cineva mi-a spus că ar trebui să-mi fac testamentul (un tip plin de tact, dar bine intenţionat), aşa că mi l-am făcut… pe o jumătate de foaie de caiet şi l-am trimis bătrânului Whitfield. N-am avut timp să mă duc până acolo. Cineva mi-a spus o dată că un om şi-a făcut testamentul în două cuvinte: „Totul mamei”, şi a fost perfect legal. Testamentul meu e cam ca ăla… Am fost foarte isteţ că mi-am amintit că numele tău adevărat e Magdala! Doi colegi au semnat ca martori.

Nu pune la inimă toată vorbăria asta solemnă despre testamente, bine? N-am să păţesc nimic. Îţi voi trimite telegrame din India şi Australia, şi aşa mai departe. Fii tare. Totul o să fie bine. Înţelegi?

Noapte bună şi Dumnezeu să te binecuvânteze, Michael”.

Poirot împături la loc scrisorile.

— Vezi, Hastings? A trebuit să le citesc… ca să fiu sigur. E aşa cum ţi-am spus.

— Sigur nu se putea să afli şi altfel?

— Nu, mon cher, tocmai asta nu puteam să fac. Trebuia să fie pe calea asta. Acum avem o dovadă foarte valoroasă.

— În ce sens?

— Acum ştim că există faptul că Michael a făcut un testament în favoarea lui mademoiselle Nick. Oricine a citit

scrisorile astea a luat cunoştinţă de acest lucru. Iar cum ele erau neglijent ascunse, oricine putea să le citească.

— Ellen?

— Ellen aproape sigur, aş spune. Vom încerca o mică experienţă cu ea înainte de plecare.

— Nu e nici urmă de testament.

— Nu, e curios. Dar, după toate probabilităţile, trebuie să fie aruncat pe vreo bibliotecă sau într-o vază chinezească. Va trebui să încercăm să zgândărim memoria lui mademoiselle în privinţa asta. În orice caz, aici nu mai avem ce descoperi.

În timp ce coboram, Ellen era în hol şi ştergea praful.

Poirot i-a urat o zi bună pe un ton foarte cordial. În uşă, se întoarse şi spuse:

— Bănuiesc că ştiai că domnişoara Buckley era logodită cu aviatorul, Michael Selton?

Femeia se uită lung.

— Cum? Cel despre care fac atâta tărăboi ziarele?

— Da.

— N-am ştiut. Ca să vezi! Logodit cu domnişoara Nick!

Surpriza completă afişată a fost foarte convingătoare, am spus când ne-am aflat afară.

— Da. Chiar că părea autentică.

— Poate şi era, am sugerat.

— Şi pachetul de scrisori zăcând de luni de zile sub lenjerie? Nu, mon ami.

„Foarte bine, mi-am spus. Nu suntem toţi Hercule Poirot. Nu toţi ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala”.

Dar, cu glas tare, n-am spus nimic.

— Această Ellen… E o enigmă, spuse Poirot. Nu-mi place treaba asta. Există aici ceva ce nu pricep.

Capitolul 14.

Misterul testamentului dispărut.

Ne-am dus direct la sanatoriu.

Nick păru destul de surprinsă să ne vadă.

— Da, mademoiselle, răspunse Poirot privirii ei. Sunt ca Jack din cutie. Am apărut din nou. Pentru început, îţi voi spune că ţi-am făcut ordine în lucruri. Toate hârtiile sunt acum aranjate cum se cuvine.

— Era şi timpul, răspunse Nick neputând să-şi reprime un surâs. Sunteţi foarte ordonat, monsieur Poirot?

— Întreabă-l pe prietenul meu Hastings, aici de faţă.

Fata îşi întoarse privirea întrebătoare spre mine.

I-am expus unele dintre ciudăţeniile minore ale lui Poirot – felia de pâine prăjită trebuia să fie pătrată, ouăle de aceeaşi mărime, obiecţia lui faţă de jocul de golf pe care-l considera „lipsit de formă şi precizie” şi al cărui singur punct compensatoriu erau cutiile de ceai! Am sfârşit prin a-i povesti faimosul caz rezolvat de Poirot mulţumită obiceiul său de a îndrepta obiectele ornamentale de pe poliţa căminului.

Poirot zâmbea.

— Da, a povestit frumos, spuse el după ce am terminat. A scos o poveste bunicică. Dar, în mare, e adevărată. Închipuie-ţi, mademoiselle, neîncetat încerc să-l conving pe Hastings să-şi mute cărarea pe mijlocul capului! Uite ce aer strâmb şi asimetric îi dă cărarea într-o parte!

— Înseamnă că nici cu mine nu sunteţi de acord, monsieur Poirot. Şi eu am cărarea într-o parte. Trebuie că o aprobaţi pe Freddie care are cărarea pe mijloc.

— În mod sigur o admira seara trecută, am intervenit maliţios. Acum cunosc motivul.

— C'est assez, spuse Poirot. Am venit cu o problemă serioasă. Mademoiselle, n-am găsit acel testament al dumitale.

— Oh! Fata se încruntă. Dar contează atât de mult? În definitiv, n-am murit. Iar testamentele sunt importante doar după ce eşti mort, nu-i aşa?

— Asta-i corect. Oricum, pe mine personal mă interesează testamentul dumitale. Am câteva mici idei legate de el.

Gândeşte-te, mademoiselle. Încearcă să-ţi aminteşti unde l-ai pus… Unde l-ai văzut ultima dată?
— Nu cred să-l fi pus într-un loc anume. Niciodată nu pun lucrurile la locul lor. E probabil vârât în vreun sertar.
— Nu cumva l-ai pus în nişa secretă?
— Ce secretă?
— Servitoarea dumitale, Ellen, spune că există o nişă secretă în salon sau în bibliotecă.
— Prostii, spuse Nick. N-am auzit niciodată despre aşa ceva. Ellen a spus aşa?
— Mais oui. Se pare că pe când era fată a lucrat la End House. Bucătăreasa i-a arătat nişa.
— E prima dată când aud de ea. Presupun că bunicul trebuie să fi ştiut de ea, dar, dacă e aşa, mie nu mi-a spus niciodată. Şi sunt sigură că mi-ar fi spus. Monsieur Poirot, sunteţi sigur că Ellen n-a inventat povestea asta?
— Nu, mademoiselle, nu-s deloc sigur! Il me semble că această Ellen a dumitale are ceva… Ciudat.
— Oh, eu n-aş numi-o ciudată! William e sărac cu duhul, iar copilul o mică brută scârboasă, dar Ellen e în regulă. Este esenţa respectabilităţii.
— I-ai dat voie aseară să iasă şi să se uite la focurile de artificii, mademoiselle?
— Desigur. Întotdeauna se uită. După aceea termină treaba.
— Totuşi, n-a ieşit.
— Ba da, a ieşit.
— De unde ştii, mademoiselle?
— Păi… Nu ştiu. I-am spus să iasă şi ea mi-a mulţumit… Şi aşa am presupus că a ieşit.
— Dimpotrivă – a rămas în casă.
— Dar… Ce ciudat!
— Consideri că-i ciudat?
— Da. Sunt sigură că n-a mai făcut aşa ceva. A spus de ce?
— Nu mi-a spus adevăratul motiv… Sunt sigur de asta.
Nick îl privi întrebătoare.

— E… important?

Poirot îşi flutură mâinile.

— Tocmai asta nu pot să spun, mademoiselle. C'est curieux. Asta-i tot ce pot spune.

— La fel şi afacerea cu nişa, spuse gânditoare Nick. Nu pot să nu mă gândesc că e fantastic de ciudată… Şi neconvingătoare. V-a arătat unde e?

— Nu şi-a mai amintit.

— Eu nu cred una ca asta.

— Se pare că, într-adevăr, aşa stau lucrurile.

— Trebuie că a început s-o ia razna, sărmana de ea.

— Ce e cert e că ştie să povestească! A mai spus că End House nu-i o casă bună de locuit.

Nick se înfioră uşor.

— Aici probabil are dreptate, spuse ea încet. Uneori eu însămi simt asta. Există o senzaţie ciudată în casa asta…

Ochii i se măriră şi i se întunecară. Aveau o privire pierdută. Poirot se grăbi să-i abată atenţia spre alte subiecte.

— Ne-am îndepărtat de tema noastră, mademoiselle. Testamentul. Ultima dorinţă şi ultimul testament ale Magdalei Buckley.

— Am specificat asta, spuse cu o oarecare mândrie Nick. Îmi amintesc că aşa am scris, şi am spus că plătesc toate datoriile şi cheltuielile testamentare. Mi-am amintit că aşa scria într-o carte pe care am citit-o.

— Deci n-ai folosit un formular tip de testament?

— Nu, n-a mai fost timp pentru asta. Tocmai plecam la sanatoriu şi, în plus, domnul Croft a spus că formularele de testamente sunt foarte periculoase. Era bine să fac un testament simplu şi să nu caut să fie prea legal.

— Monsieur Croft? Era acolo?

— Da. El a fost cel care m-a întrebat dacă-mi făcusem un testament. Eu personal nu m-aş fi gândit niciodată la asta. El a spus că dacă mori în… În…

— Intestat.

— Da, asta era. A spus că dacă mori intestat, coroana ia tot şi ar fi păcat.

— Ce săritor, formidabilul monsieur Croft!

— Da, a fost, spuse cu căldură Nick. I-a adus pe Ellen şi pe William să semneze ca martori. Oh! Bine-nţeles! Ce tâmpită sunt!

Ne-am uitat întrebători la ea.

— Am fost de-a dreptul tâmpită să vă las să vă pierdeţi timpul căutându-l la End House. E la Charles, fireşte! Vărul meu, Charles Vyse.

— Aşadar asta e explicaţia!

— Domnul Croft a spus că persoana cea mai recomandată să-l păstreze e un avocat.

— Très correct, ce bon monsieur Croft.

— Bărbaţii sunt utili uneori, spuse Nick. Un avocat sau banca, aşa a spus. Iar eu am spus că cel mai bun era Charles. Aşa că l-am băgat într-un plic şi i l-am trimis pe loc.

Se lăsă pe perne cu un oftat.

— Îmi pare rău că am fost atât de proastă. Dar acum s-a lămurit. E la Charles, şi dacă chiar vreţi să-l vedeţi, o să vi-l arate.

— Nu fără o autorizaţie din partea dumitale, spuse zâmbind Poirot.

— Ce prostie!

— Nu, mademoiselle. Doar prudenţă.

— Ei bine, eu cred că-i o prostie. Luă o foaie de hârtie de pe noptiera de lângă pat. Ce să scriu? Lasă câinele să vadă iepurele?

— Comment?

Văzându-i faţa uimită, am râs.

Îi dictă cuvânt cu cuvânt şi fata scrise ascultătoare.

— Mulţumesc, mademoiselle, spuse Poirot luând hârtia.

— Îmi pare rău că v-am dat atâta bătaie de cap. Dar zău că am uitat. Ştiţi cum se întâmplă să uiţi aproape pe loc.

— Dacă ai în cap ordine şi metodă, nu uiţi.

— Va trebui să urmez un curs. Mi-aţi creat un adevărat complex de inferioritate.

— Asta-i imposibil. Au revoire, mademoiselle. Se uită prin cameră. Ai nişte flori încântătoare.

— Nu-i aşa? Garoafele sunt de la Freddie, trandafirii de la George, iar crinii de la Jim Lazarus. Şi ia uitaţi-vă aici…

Dezveli un coş cu struguri de seră de lângă pat.

Poirot se schimbă la faţă. Înaintă repede.

— Ai mâncat din ei?

— Nu. Nu încă.

— Nici să n-o faci. Nu trebuie să mănânci nimic venit din afară, mademeoiselle. Nimic. Înţelegi?

— Oh!

Îl privi lung, în timp ce culoarea începea să-i dispară din obraji.

— Înţeleg. Consideraţi… Credeţi că nu s-a terminat încă. Credeţi că încă mai încearcă? Şopti ea.

Poirot îi luă mâna.

— Nu te gândi la asta. Aici eşti în siguranţă. Dar reţine – nimic care vine din afară.

Am ieşit din cameră având în minte imaginea chipului alb, înspăimântat, de pe pernă.

Poirot se uită la ceas.

— Bon. Numai bine avem timp să-l prindem pe monsieur Vyse la birou înainte să plece la masă.

Imediat ce am ajuns la biroul lui Charles Vyse am fost introduşi la el.

Tânărul avocat se ridică să ne întâmpine. Era tot atât de formal şi inexpresiv ca întotdeauna.

— Bună dimineaţa, monsieur Poirot. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Fără prea multă vorbă, Poirot îi întinse scrisoarea scrisă de Nick. El o luă şi o citi, apoi se uită perplex la Poirot.

— Scuzaţi-mă, ar trebui să înţeleg ceva ce-mi scapă?

— Mademoiselle Buckley nu s-a făcut clar înţeleasă?

— În scrisoarea asta îmi cere să vă înmânez un testament făcut de ea şi încredinţat mie spre păstrare în februarie trecut.

— Da, monsieur.

— Dar, dragul meu domn, nu mi-a fost încredinţat spre păstrare nici un testament!

— Comment?

— Din câte ştiu, verişoara mea nu şi-a făcut niciodată testamentul. Eu nu i l-am făcut în mod sigur.

— Am înţeles că l-a scris singură pe o foaie de caiet şi vi l-a trimis prin poştă.

Avocatul clătină din cap.

— În cazul ăşta, tot ce pot să vă spun e că nu l-am primit.

— Serios, monsieur Vyse…

— N-am primit nimic de genul ăsta, monsieur Poirot.

Urmă o pauză, apoi Poirot se ridică.

— În acest caz, monsieur Vyse, nu mai e nimic de spus. Trebuie să fie o greşeală.

— Categoric că trebuie să fie o greşeală.

— Bună ziua, monsieur Vyse.

— Bună ziua, monsieur Poirot.

— Şi cu asta basta! Am spus când ne-am aflat iar în stradă.

— Précisément.

— Ce crezi, minte?

— Imposibil de spus. A avut o figură impenetrabilă. Un lucru e limpede – n-o să se clintească din poziţia pe care a adoptat-o. Nu a primit testamentul. Asta va susţine.

— Dar Nick trebuie să aibă o confirmare de primire a scrisorii ei.

— Cette petite nu şi-ar bate niciodată capul cu un fleac ca ăsta. A expediat scrisoarea şi cu asta a terminat. Voilà. În plus, chiar în ziua aceea s-a dus la spital să-şi scoată apendicele. Avea, deci, alte griji.

— Ei bine, şi-acum ce facem?

— Parbleu, mergem la monsieur Croft. Să vedem ce-şi aminteşte el despre afacerea asta. Se pare că a avut un rol

important în ea.

— Şi nu avea nici un profit din treaba asta.

— Nu. Din punctul lui de vedere, nu văd nimic. Probabil e doar un băgăreţ... Un om căruia îi place să aranjeze treburile vecinilor.

M-am gândit că o asemnea atitudine îi era într-adevăr caracteristică domnului Croft. Era amabilul ştie-tot care provoacă atâta exasperare în lumea în care trăim.

L-am găsit în bucătărie, ocupat cu o cratiţă în care fierbea ceva. Un miros extrem de apetisant plutea în căsuţă.

Îşi lăsă fără părere de rău bucătăreala, nerăbdător să vorbească despre crimă.

— O clipită, spuse el. Mergem sus. Mama o să vrea să audă şi ea. Nu ne-ar ierta niciodată dacă am discuta aici jos. Cooee... Milly! Urcă doi prieteni.

Doamna Croft ne salută cu căldură şi fu nerăbdătoare să afle veşti despre Nick. Îmi plăcea mai mult decât bărbatul ei.

— Sărmana, drăguţa de ea! Spuse ea. Spuneţi că-i într-un sanatoriu? Nu mă mir că a avut o prăbuşire nervoasă. O poveste înspăimântătoare, monsieur Poirot... Absolut înspăimântătoare. O fată nevinovată împuşcată mortal! E insuportabil chiar şi numai să te gândeşti la asta. Şi doar nu s-a întâmplat într-un loc sălbatic, unde nu există legi, ci chiar aici, în inima ţării. N-am dormit toată noaptea.

— Din cauza asta nu mi-a venit să plec şi să te las, bătrânico, spuse soţul său care ni se alăturase între timp. Nu-mi place că te-am lăsat singură aici ieri seară. Mă trec fiorii când mă gândesc.

— N-ai să mă mai laşi, fii convins. Oricum, nu după căderea întunericului. Mă gândesc că mi-ar plăcea să părăsesc cât mai repede locurile astea. Nu mai simt pentru ele ce simţeam. Nu cred că sărmana Nick Buckley ar putea suporta să mai doarmă în casa aia.

Era niţel cam dificil să abordăm subiectul pentru care venisem. Atât domnul cât şi doamna Croft vorbeau atât de

mult şi erau nerăbdători să ştie totul despre toate! Veneau rudele sărmanei fete moarte? Când era înmormântarea? Avea să se facă o anchetă? Ce credea poliţia? Avea vreun indiciu? Era adevărat că omul fusese arestat la Plymouth?

Apoi, după ce primiră răspuns la toate aceste întrebări, insistară să rămânem la masă. Doar minciuna lui Poirot precum că trebuia să ne grăbim ca să nu întârziem la masa cu şeful poliţiei ne-a salvat.

În cele din urmă, Poirot profită de o clipă de pauză şi abordă problema care făcea obiectul vizitei noastre.

— Vai, desigur, spuse domnul Croft. Trase de două ori de sfoara jaluzelei, încruntându-se la ea. Îmi amintesc totul. Trebuie să fi fost când ne-am instalat aici. Îmi amintesc. Apendicită… Aşa a spus doctorul…

— Şi, probabil, n-a fost deloc apendicită, interveni doamna Croft. Doctorii ăştia… Nu scapă nici o ocazie să te taie!

— Am întrebat-o dacă-şi făcuse testamentul, spuse domnul Croft. Mai mult în glumă, nu de altceva.

— Da?

— Iar ea l-a scris pe loc. A spus ceva despre un formular de la oficiul poştal, dar eu am sfătuit-o să se lipsească de el. Uneori ai o mulţime de necazuri cu formularele astea, aşa mi-a spus un om. Oricum, vărul ei e avocat. Putea să-i facă după aceea unul în toată regula, dacă totul avea să fie bine, cum, fireşte, ştiam că va fi. Asta era doar o chestiune de precauţie.

— Cine a semnat-o ca martor?

— Oh, Ellen, servitoarea, şi bărbatul ei.

— Şi pe urmă? Ce s-a făcut cu el?

— L-am trimis prin poştă lui Vyse. Ştiţi, avocatul.

— Ştii precis că a fost pus la poştă?

— Vai, monsieur Poirot, eu personal l-am pus. Chiar în cutia de aici de lângă poartă.

— Aşa că dacă monsieur spune că nu l-a primit…

Croft îl privi ţintă.

— Vreţi să spuneţi că s-a pierdut la poştă? Oh, dar asta e absolut imposibil!

— Oricum, dumneata eşti sigur că l-ai pus în cutie.

— Categoric, spuse cu însufleţire domnul Croft. Pot să jur.

— Din fericire, nu contează, spuse Poirot. E improbabil ca mademoiselle să moară tocmai acum.

— Et voilà! exclamă Poirot în drum spre hotel. Cine minte? Monsieur Croft? Sau monsieur Charles Vyse? Trebuie să mărturisesc că nu văd nici un avantaj pentru care ar minţi monsieur Croft. N-ar fi avut nici un avantaj de pe urma ascunderii testamentului, mai ales că el a venit cu propunerea întocmirii lui. Nu, declaraţia lui pare destul de limpede şi se potriveşte exact cu ce ne-a spus mademoiselle Nick. Totuşi…

— Da?

— Totuşi, mă bucur că monsieur Croft gătea în momentul în care am ajuns noi. A lăsat nişte urme excelente ale degetului mare şi arătătorului pe colţul ziarului care acoperea masa din bucătărie. Grase, dar bune. Am reuşit să rup colţul ăla fără să mă vadă. Îl vom trimite bunului nostru prieten de la Scotland Yard, inspectorul Japp. S-ar putea să ştie ceva despre treaba asta.

— Adică?

— Ştii, Hastings, nu mă pot abţine să nu mă gănuesc că genialul nostru monsieur Croft e niţel cam prea bun ca să fie autentic. Şi acum, le déjeuner, adăugă. Leşin de foame.

Capitolul 15.

Ciudatul comportament al Fredericăi.

Până la urmă, minciuna lui Poirot cu privire la prânzul cu şeful poliţiei s-a dovedit a nu fi chiar minciună. Curând după prânz ne-a vizitat colonelul Weston.

Era un bărbat înalt, cu alură de militar, şi foarte arătos. Avu cuvinte de laudă faţă de realizările lui Poirot, cu care părea să fie foarte la curent.

— E un adevărat noroc pentru noi să vă avem aici, monsieur Poirot, spuse el.

Singura lui teamă era să nu se vadă nevoit să apeleze la ajutorul Scotland Yard-ului. Era nerăbdător să rezolve cazul şi să prindă criminalul fără ajutorul celor de acolo. De aici încântarea lui faţă de prezenţa lui Poirot prin împrejurimi.

Din câte mi-am dat seama, Poirot se decise pe loc să-i destăinuie toate secretele.

— O afacere a naibii de ciudată, spuse colonelul. N-am mai auzit aşa ceva. Ei bine, fata ar trebui să fie destul de în siguranţă în sanatoriu. Totuşi, nu puteţi s-o ţineţi acolo pe veci!

— Exact asta-i problema. Există o singură rezolvare.

— Care?

— Trebuie să punem mâna pe vinovat.

— N-o să fie aşa uşor, spuse colonelul.

— Ah! Je le sais bien.

— Dovada! Obţinerea dovezii o să fie ceva afurisit de greu.

Se încruntă.

— Cazurile astea în care nu există nici o muncă de rutină sunt întotdeauna grele. Dacă am putea pune mâna pe pistol…

— După toate probabilităţile, e pe fundul mării. Asta dacă criminalul a avut minte cât de cât.

— Dar deseori n-au, spuse colonelul Weston. Te şi miră ce prostii fac oamenii. Nu vorbesc de criminali, n-am prea avut mulţi prin părţile astea, slavă Domnului, ci de oamenii de rând care ajung în faţa instanţei. Sunt de-o prostie uimitoare.

— Totuşi, există şi mentalităţi diferite.

— Da… Poate. Dacă Vyse e omul nostru, vom avea de furcă. E un tip precaut şi un avocat isteţ. N-o să se dea de gol. Femeia… Ei bine, aici ar mai fi speranţe. Mie-n sută că va încerca din nou. Femeile n-au răbdare.

Se ridică.

— Ancheta e mâine dimineaţă. Procurorul e de partea noastră şi va face cât mai puţin tărăboi posibil. Deocamdată vrem să ţinem lucrurile în umbră.

Se îndreptă spre uşă ca apoi să se întoarcă brusc.

— Măi să fie, uitasem tocmai lucrul care vă interesează cel mai mult, şi despre care aş vrea să am părerea dumneavoastră.

Se aşează din nou şi scoase din buzunar un fragment rupt dintr-o foaie pe care scris ceva şi i-l întinse lui Poirot.

— Când au cercetat grădina, oamenii mei au găsit asta, nu departe de locul din care aţi urmărit focurile de artificii. Este singurul lucru cât de cât sugestiv pe care l-am găsit.

Poirot netezi hârtia. Scrisul era mare şi dezordonat.

„. Trebuie să am banii imediat. Dacă nu… Ce se întâmplă. Te avertizez.”

Poirot se încruntă. O reciti.

— Interesant, spuse el. Pot s-o păstrez?

— Desigur. Nu există nici o amprentă pe ea. M-aş bucura să scoateţi ceva din treaba asta.

Colonelul Weston se ridică din nou.

— Acum chiar plec. Cum spuneam, ancheta e mâine. Apropo, dumneavoastră nu sunteţi citat ca martor. Doar căpitanul Hastings. Nu vreau ca ziariştii să prindă de veste că vă ocupaţi de caz.

— Înţeleg. Cum a rămas cu rudele sărmanei domnişoare?

— Tatăl şi mama ei sosesc azi din Yorkshire. Vor ajunge cam pe la cinci şi jumătate. Bieţii oameni! Îmi pare atât de rău pentru ei! Vor duce cadavrul cu ei, înapoi acasă, ziua următoare. Scutură din cap. Neplăcută afacere, monsieur Poirot. Nu-mi place deloc.

— Cui ar putea să-i placă, monsieur le colonel! Cum spuneaţi, e o afacere neplăcută.

După plecarea lui, Poirot examină încă o dată bucata de hârtie.

— Un indiciu important? Am întrebat.

Ridică din umeri.

— Cine poate spune? E o aluzie la şantaj! Cineva din grupul nostru din seara aceea a fost presat într-un mod

neplăcut să dea bani. Fireşte, s-ar putea să fie vorba de una din persoanele străine.

Examină scrisul cu o mică lupă.

— Scrisul ăsta nu ţi se pare cunoscut, Hastings?

— Parcă îmi aminteşte de ceva… Da, ştiu! De biletul doamnei Rice.

— Da, spuse încet Poirot. Sunt asemănătoare. Sunt clar asemănătoare. E curios. Totuşi, nu cred că ăsta e scrisul lui madame Rice. Intră, spuse el auzind o bătaie în uşă.

Era comandorul Challenger.

— Doar un moment vă reţin. Vroiam să ştiu dacă aţi mai înaintat.

— Parbleu, în momentul de faţă am senzaţia că mă duc înapoi. Mi se pare că progresez ca racul.

— Asta-i rău, dar eu nu prea cred, monsieur Poirot. Am auzit totul despre dumneata şi că eşti un tip grozav. Se spune că n-ai dat greş niciodată.

— Nu-i adevărat, îl contrazise Poirot. Am avut un eşec în Belgia în 1893. Îţi aminteşti, Hastings? Ţi l-am povestit. Afacerea cutiei cu ciocolată.

— Îmi amintesc, am spus.

Şi am zâmbit amintindu-mi şi că, la vremea când îmi spusese povestea, Poirot îmi dăduse instrucţiuni să-i spun „cutia cu ciocolată” ori de câte ori mi se părea că devine îngâmfat.

A fost foarte ofensat când am folosit parola la doar un minut după aceea.

— Oh, a trecut atât de mult de atunci că nici nu mai contează, spuse comandorul Challenger. O să-i dai de capăt, nu-i aşa?

— Jur. Pe cuvântul lui Hercule Poirot! Sunt câinele care o dată ce a adulmecat urma, n-o mai lasă.

— Bun. Vreo idee?

— Bănuiesc două persoane.

— Îmi închipui că n-am voie să întreb ce persoane.

— Nu ţi-aş spune! Înţelegi dumneata, s-ar putea să greşesc.

— Am încrederea că alibiul meu e satisfăcător, spuse Challenger surâzând.

Poirot zâmbi cu indulgenţă feţei bronzate de lângă el.

— Ai părăsit Devenport la câteva minute după 8:30. Ai ajuns aici la zece fără cinci… la douăzeci de minute după comiterea crimei. Dar distanţa de la Devonport până aici este de doar treizeci de mile şi se parcurge într-o oră căci drumul e bun. Aşa că, vezi dumneata, alibiul dumitale nu-i bun deloc!

— Păi, eu…

— Înţelegi, eu cercetez totul. Alibiul dumitale, cum spuneam, nu e bun. Dar mai există şi alte lucruri pe lângă alibiuri. Ai vrea să te căsătoreşti cu mademoiselle Nick?

Marinarul se înroşi.

— Întotdeauna am vrut să mă însor cu ea, spuse el repezit.

— Chiar aşa. Eh bien… Mademoiselle Nick era logodită cu alt bărbat. Un motiv, poate, de a-l omorî pe acel bărbat. Dar nu e nevoie – el moare ca un erou.

— Aşadar e adevărat că… Nick era logodită cu Michael Seton? Zvonul s-a împrăştiat prin tot oraşul azi dimineaţă.

— Da… E interesant ce repede se răspândesc veştile. N-ai bănuit niciodată?

— Ştiam că Nick era logodită cu cineva… Mi-a spus-o acum două zile. Dar nu mi-a dat nici un indiciu cu privire la cine era persoana.

— Era Michael Seton. Entre nous, îmi închipui că i-a lăsat o avere foarte frumoasă. Ah! Categoric, nu-i momentul potrivit pentru uciderea lui mademoiselle Nick… Din punctul dumitale de vedere. Acum plânge după el, dar inima se consolează cu timpul. E tânără. Iar eu cred, monsieur, că ea ţine foarte mult la dumneata…

Challenger rămase tăcut câteva clipe.

— Dacă ar fi aşa… Îngână el.

În acel moment se auzi o bătaie în uşă. Era Frederica Rice.

— Te căutam, îi spuse ea lui Challenger. Mi s-a spus că eşti aici. Vroiam să ştiu daca mi-ai adus ceasul.

— Oh, da, am fost să-l iau azi dimineaţă.

Îl scoase din buzunar şi i-l înmână. Era un ceas de mână cu o formă destul de neobişnuită – rotund, ca un glob, prins pe o curea simplă de marochin negru. Mi-am amintit că văzusem unul exact la fel la mâna lui Nick Buckley.

— Sper să ai mai multă grijă de el.

— E o pacoste. Întotdeauna se strică ceva la el.

— E de frumuseţe, madame, nu de folosinţă, spuse Poirot.

— N-ar putea fi de amândouă? Se uită de la unul la altul. Am întrerupt vreo şedinţă?

— Nu, madame. Bârfeam… Nu despre crimă. Spuneam cât de repede se răspândesc veştile, şi că acum toată lumea ştie că mademoiselle Nick era logodită cu bravul aviator care s-a prăpădit.

— Aşadar Nick era logodită cu Michael Seton! Exclamă Frederica.

— Te surprinde, madame?

— Un pic. Nu ştiu de ce. Chiar îmi spuneam toamna trecută că se aprinsese tare după ea. Erau mai tot timpul împreună. Iar apoi, după Crăciun, amândoi au părut să se răcească. Din câte ştiu, nu prea s-au mai întâlnit.

— Au păstrat foarte bine secretul.

— Îmi închipui că din cauza lui sir Matthew. Cred că chiar era dus cu sorcova.

— N-ai bănuit nimic, madame? Şi totuşi eşti prietenă intimă cu mademoiselle.

— Nick e un drac când vrea, murmură Frederica. Dar acum înţeleg de ce era atât de surescitată în ultimul timp. Oh, trebuia să-mi fi dat seama din cele ce a spus mai zilele trecute!

— Mica dumitale prietenă este foarte atrăgătoare, madame.

— Aşa spunea o dată şi Jim Lazarus, spuse Challenger cu râsul lui puternic, cam fără tact.

— Oh, Jim!

Femeia ridică din umeri, dar m-am gândit că era supărată. Se întoarse către Poirot.

— Spuneţi-mi, monsieur Poirot, aţi…?

Se opri. Silueta ei înaltă se clătină şi ochii îi rămaseră fixaţi în mijlocul mesei.

— Nu te simţi bine, madame.

Am tras un scaun şi am ajutat-o să se aşeze. Ea dădu din cap îngânând „N-am nimic”, şi se aplecă în faţă cu capul în mâini. O urmăream cu toţii, stânjeniţi.

Se înălţă într-o clipă.

— Ce absurd! George, dragule, nu fi atât de îngrijorat. Hai să vorbim despre crime. Ceva palpitant. Vreau să ştiu dacă monsieur Poirot e pe urmele vânatului.

— E prematur de spus, madame, rosti degajat Poirot.

— Dar aveţi idei… Da?

— Poate. Dar am nevoie de mult mai multe dovezi.

— Oh!

Glasul ei sunase nesigur. Se ridică brusc.

— Mă doare capul. Cred c-am să mă duc să mă întind. Poate mâine mă vor lăsa s-o văd pe Nick.

Părăsi rapid camera. Challenger se încruntă.

— Niciodată nu ştiu ce urmăreşte femeia asta. Poate Nick ţine la ea, dar eu nu cred că ea ţine la Nick. Dar, desigur, când e vorba de femei e greu să te pronunţi. „Draga mea” în sus, „draga mea” în jos, când expresia mai potrivită ar fi „lua-te-ar dracu”. Eşti pe picior de plecare, monsieur Poirot? Întrebă el văzându-l pe Poirot ridicându-se şi luându-şi pălăria.

— Da, am de gând să ies în oraş.

— N-am nimic de făcut. Pot să te însoţesc?

— Desigur, cu plăcere.

Am ieşit din cameră. Poirot se scuză şi se întoarse.

— Bastonul, ne explică el după ce reveni. Prima vizită a lui Poirot fu la o florărie.

— Trebuie să-i trimit nişte flori lui mademoiselle Nick, explică el. Îi fu greu să se decidă. În cele din urmă alese un coş ornamental auriu şi ceru să fie umplut cu garoafe portocalii. Totul urma să fie legat cu fundă mare, albastră.

Vânzătoarea îi dădu un cartonaş pe care el scrise cu înfloriturі: „Cu complimente de la Hercule Poirot”.

— I-am trimis şi eu nişte flori azi dimineaţă, spuse Challenger. Aş fi putut să-i trimit nişte fructe.

— Inutile! Spuse Poirot.

— Poftim?

— Am spus că era fără rost. Nimic ce se mănâncă nu e permis.

— Cine a spus?

— Eu. Eu am dat ordinul. Mademoiselle Nick deja e la curent. Înţelege.

— Doamne Sfinte! Exclamă Challenger.

Părea de-a dreptul şocat. Se uită lung şi curios la Poirot.

— Deci asta era! Spuse el. Încă… Ţi-e frică.

Capitolul 16.

Întrevederea cu domnul Whitfield.

Ancheta a fost o pură formalitate. S-au adus dovezi de identificare a cadavrului, apoi eu am depus mărturie privitor la descoperirea lui. Au urmat probele medicale.

Ancheta fu amânată cu o săptămână.

Crima din St Loo ţinea acum capul de afiş al presei zilnice, luând locul titlurilor precum: „Seton e dat dispărut. Soarta necunoscută a aviatorului dispărut”.

Acum că Seton era mort şi memoriei lui i se adusese cuvenitul tribut, pe tapet era o nouă senzaţie. Cu criza de veşti din luna august, misterul din St Loo era o mană cerească pentru ziarişti.

După anchetă, m-am întâlnit cu Poirot şi amândoi am avut o întrevedere cu reverendul Giles Buckley şi soţia lui.

Doamna Buckely era o femeie tare de caracter, înaltă şi blândă, trădându-şi din plin provenienţa nordică. Soţul ei era mic de statură, cărunt, cu o înfăţişare blândă şi timidă.

Bieţii oameni erau complet năuciţi de nenorocirea care dăduse peste ei, răpindu-le mult iubita fiică, „Maggie a noastră”, cum îi spuneau ei.

— Nici acum nu pot să cred, spuse domnul Buckley. Un copil atât de scump, monsieur Poirot! Atât de liniştită şi altruistă… Gândindu-se întotdeauna la alţii! Cine putea să-i vrea răul?

— Eu nu înţeleg telegrama, spuse doamna Buckley. De ce a fost trimisă doar cu o zi înaintea celei în care am văzut-o plecând?

— Din plină viaţă ne-am trezit în moarte, îngână soţul ei.

— Colonelul Weston a fost foarte amabil, spuse doamna Buckley. Ne-a asigurat că se va face totul ca să fie găsit cel care a făcut asta. Trebuie să fie un nebun. Nu există altă explicaţie.

— Madame, n-am cuvinte ca vă spun cât vă compătimesc pentru pierderea suferită, şi cât vă admir tăria!

— Disperarea nu ne-ar aduce-o pe Maggie înapoi, spuse cu tristeţe doamna Buckley.

— Soţia mea e minunată, spuse clericul. Credinţa şi curajul ei sunt mai mari ca ale mele. Totul e atât de… Atât de tulburător, monsieur Poirot.

— Ştiu, monsieur, ştiu.

— Sunteţi un mare detectiv, monsieur Poirot? Întrebă doamna Buckley.

— Aşa se spune, madame.

— Da, ştiu. Chiar şi în sătucul nostru am auzit de dumneavoastră. O să aflaţi adevărul, monsieur Poirot?

— N-am să-mi găsesc liniştea până nu-l voi afla, madame.

— O să vă fie dezvăluit de Cel de Sus, monsieur Poirot, şopti clericul. Răul nu poate scăpa nepedepsit.

— Răul niciodată nu scapă nepedepsit, monsieur. Numai că uneori pedeapsa e secretă.

— La ce vă referiţi?

Poirot se mulţumi doar să clatine din cap.

— Biata Nick! Spuse doamna Buckley. Îmi pare tare rău de ea. Mi-a scris o scrisoare extrem de înduioşătoare. Spune că simte că ea a chemat-o pe Maggie aici ca să moară.

— E morbid să spui aşa ceva, se opuse domnul Buckley.

— Da, dar ştiu cum se simte. Aş dori să mă lase s-o văd. Pare atât de neobişnuit să nu-i laşi familia s-o vadă.

— Doctorii şi surorile sunt de neînduplecat, spuse evaziv Poirot. Ei fac legile în sanatoriu… Aşa că… Nimic nu le va schimba. Şi, fără îndoială, se tem de emoţia ei firească pe care ar avea-o văzându-vă.

— Se poate, rosti cu îndoială doamna Buckley. Dar eu nu sunt de acord cu sanatoriile. Nick s-ar simţi mult mai bine dacă ar fi lăsată să vină la noi acasă.

— E posibil… Dar mă tem că nu vor fi de acord. De când n-aţi mai văzut-o pe mademoiselle Buckley?

— Din toamna trecută. A fost Scarborough. Maggie s-a dus şi ea acolo şi au petrecut ziua împreună, apoi s-au întors şi Nick a dormit la noi. E o făptură drăguţă… Totuşi, nu pot să spun că-mi plac prietenii ei. Nici viaţa pe care o duce… Ei bine, asta nu prea e vina ei, sărăcuţa. N-a primit nici un fel de educaţie.

— E o casă ciudată… End House, spuse gânditor Poirot.

— Mie nu-mi place, spuse doamna Buckley. Niciodată nu mi-a plăcut. E ceva putred în casa asta. Nu puteam să-l sufăr pe sir Nicholas. Mă înfiora.

— Mă tem că nu era un om bun, spuse soţul ei. Dar avea un farmec ciudat.

— Eu nu l-am simţit niciodată. În casa asta pluteşte o senzaţie de rău. Mi-aş dori să n-o fi lăsat pe Maggie a noastră să meargă acolo.

— Ei bine, nu vreau să vă deranjez şi mai mult, spuse Poirot. Am dorit doar să vă prezint sincerele mele condoleanţe.

— Aţi fost foarte amabil, monsieur Poirot. Vă suntem recunoscători pentru tot ce faceţi.

— Când vă întoarceţi în Yorkshire?

— Mâine. O călătorie tristă. La revedere, monsieur Poirot, şi încă o dată mulţumiri.

— Nişte oameni simpli şi foarte încântători, am spus după ce am plecat.

Poirot dădu din cap.

— Te doare inima, nu-i aşa, mon ami? O tragedie atât de inutilă… Atât de fără rost! Cette jeune fille… Ah, cât de amarnic mi-o reproşez! Eu, Hercule Poirot, eram la faţa locului şi n-am împiedicat crima!

— Nimeni nu putea s-o împiedice.

— Vorbeşti fără să gândeşti, Hastings. Nici o persoană obişnuită nu putea s-o prevină, dar la ce bun să fii Hercule Poirot cu celulelebcenuşii de mai bună calitate ca ale celorlalţi, dacă nu eşti în stare să faci ceea ce oamenii obişnuiţi nu pot să facă?

— Dacă vrei s-o iei aşa…

— Da, aşa o iau. Sunt înjosit, deprimat… Mă simt total înjosit.

M-am gândit că, la Poirot, sentimentul înjosirii semăna în mod ciudat cu cel al îngâmfării la alţi oameni, dar m-am ferit să fac vreo remarcă.

— Şi acum en avant, spuse el. La Londra.

— La Londra?

— Mais oui. O să prindem fără probleme trenul de două. Aici e linişte acum. Mademoiselle e în siguranţă la sanatoriu. Nimeni nu-i poate face rău. Ca atare, câinii de pază pot să lipsească o vreme. Am nevoie de câteva informaţii.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns la Londra a fost să le facem o vizită avocaţilor căpitanului Seton, domnii Whitfield, Porgiter & Whitfield.

Poirot aranjase dinainte vizita şi, deşi era trecut de ora şase, am fost primiţi repede de domnul Whitfield, şeful firmei.

Era un bărbat foarte citadin şi cu prestanţă. Avea în faţă o scrisoare de la şeful poliţiei şi o alta de la o înaltă oficialitate

de la Scotland Yard.
— E ceva foarte rar întâlnit şi neobişnuit, monsieur… Ah… Poirot, spuse el în timp ce-şi ştergea ochelarii.
— Chiar aşa, monsieur Whitfield. Dar şi crima este destul de rar întâlnită şi, mă bucur s-o spun, neobişnuită.
— Adevărat. Adevărat. Dar nu credeţi că e cam exagerat să faceţi o legătură între această crimă şi testamentul fostului meu client?
— Nu, nu cred.
— Ah, nu credeţi! Ei bine, date fiind circumstanţele… Şi trebuie să recunosc că sir Henry nu lasă loc de interpretări în scrisoarea lui, am să fiu… Ăă… Fericit să fac tot ce depinde de mine.
— Aţi fost sfătuitorul legal al fostului căpitan Seton?
— Al întregii familii Seton, dragul meu domn, O facem – firma o face, vreau să spun – de o sută de ani.
— Parfaitement. Defunctul sir Matthew Seton şi-a făcut testamentul?
— I l-am făcut noi.
— Şi cum şi-a împărţit averea?
— Au fost câteva donaţii… Una pentru Muzeul de Istorie a Naţiunii… Dar grosul marii lui averi, foarte marii lui averi, pot să spun, i-a fost lăsat căpitanului Michael Seton. Nu avea nici o altă rudă apropiată.
— O foarte mare avere, spuneţi?
— Ca bogăţie, sir Matthew era al doilea din Anglia.
— Avea vederi oarecum ciudate, nu-i aşa? Întrebă Poirot.
Domnul Whitfiel se uită sever la el.
— Unui milionar întotdeauna îi e permis să fie excentric, monsieur Poirot. E aproape de aşteptat.
Poirot primi punerea la punct fără să riposteze şi puse o altă întrebare.
— Am înţeles că moartea lui a fost neaşteptată, nu?
— Cât se poate de neaşteptată. Sir Matthew se bucura de o sănătate excelentă. Totuşi, a avut o tumoră internă care a crescut atingând un ţesut vital, şi a fost nevoie să fie operat

de urgenţă. Aşa cum se întâmplă întotdeauna în cazurile astea, operaţia a reuşit cu succes, dar sir Matthew a murit.

— Iar averea lui a revenit căpitanului Seton.

— Aşa este.

— Am înţeles că înainte de a părăsi Anglia, căpitanul Seton şi-a făcut testamentul. Aşa e?

— Da… Dacă ăla se poate numi testament, spuse cu profund dezgust domnule Whitfield.

— E legal?

— E perfect legal. Intenţia testatorului e foarte clară, şi este semnat de doi martori. Oh, da, este legal.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi de acord cu el, nu-i aşa?

— Dragul meu domn, noi de ce mai suntem aici?

Adesea mi-am pus întrebarea asta. Am avut o dată o situaţie în care eu însumi mi-am întocmit testamentul, un testament cât se poate de simplu. Am rămas complet năuc în faţa lungimii şi verbiajului a ce a putut să rezulte de la biroul avocatului meu.

— Adevărul e că la vremea aceea căpitanul Seton avea puţin de lăsat, dacă nu nimic, continuă domnul Whitfield. Depindea de alocaţia pe care o primea de la unchiul sau. Cred că şi-a zis că poate să facă orice.

— Şi ce prevede acest testament?

— Îi lasă absolut tot ce posedă logodnicei sale, domnişoara Magdala Buckley. O numeşte ca executor al său.

— Deci, domnişoara Buckley moşteneşte totul?

— Categoric.

— Şi dacă s-ar fi întâmplat ca domnişoara Buckley să moară lunea trecută?

— Fiind succesoarea căpitanului Seton, mort înaintea ei, banii ar trebui să revină celui numit de ea în testamentul ei ca legator, sau, în lipsa testamentului, principalei rude directe… Ce pot să spun e că cheltuielile de înmormântare ar fi fost enorme, continuă domnul Whitfield cu un aer vesel. Enorme! Trei morţi, reţineţi, unul după altul. Enorme!

— Dar tot ar mai fi rămas ceva, nu? Întrebă moale Poirot.
— Cum spuneam, dragul meu domn, sir Matthew era al doilea om din Anglia ca bogăţie.
Poirot se ridică.
— Vă mulţumesc, domnule Whitfield, mi-aţi fost de mare ajutor.
— Pentru puţin. Pentru puţin. Pot să spun că am să iau legătura cu domnişoara Buckley… Cred că scrisoarea a plecat deja. Voi fi fericit să-i fiu de folos.
— E o domnişoară căreia i-ar prinde bine nişte sfaturi legale înţelepte.
— Mă tem că vor apare vânătorii de zestre, spuse domnul Whitfield clătinând din cap.
— Tocmai de aceea e indicat. Bună ziua, monsieur.
— La revedere, monsieur Poirot. Mă bucur că am putut să vă ajut. Numele dumneavoastră îmi este cunoscut.
O spuse cu amabilitate, cu aerul cuiva care face o concesie.
— Totul este exact cum ai prevăzut, Poirot, am spus când am ajuns afară.
— Mon ami, trebuia să fie. Nu putea să fie altfel. Acum o să mergem la Cheshire Chees să ne întâlnim cu inspectorul Japp la o gustare.
L-am găsit pe inspectorul Japp de la Scotland Yard aşteptându-ne. Îl întâmpină cât se poate de călduros pe Poirot.
— Nu te-am văzut de ani, musiu Poirot. Credeam că cultivi dovlecei la ţară.
— Am încercat, Japp, am încercat. Dar nici chiar când cultivi dovlecei nu scapi de crimă.
Oftă. Ştiam la ce se gândeşte – la ciudata afacere de la Fernley Park. Cât regretam că fusesem plecat în acea perioadă!
— Şi la fel şi căpitanul Hastings, spuse Japp. Cum te simţi, domnule?
— În formă, mulţumesc.

— Şi acum au apărut şi alte crime? Întrebă Japp în glumă.
— Bine spui – „alte crime”.
— Ei bine, nu fi amărât, cocoş bătrân, spuse Japp. Nu te poţi aştepta să ai toată viaţa succesul pe care l-ai avut cândva. Cu trecerea anilor, toţi rămânem de căruţă. Trebuie să le dăm şi tinerilor o şansă, să ştii.
— Şi totuşi câinele bătrân cunoaşte urmele, murmură Poirot. E viclean. Ştie să adulmece.
— Oh, noi vorbim de fiinţe umane, nu de câini.
— E o diferenţă atât de mare?
— Depinde cum priveşti lucrurile. Dar te ţii bine. Nu-i aşa, căpitane Hastings, că se ţine bine? Întotdeauna s-a ţinut. Arată exact la fel… Părul i s-a mai subţiat în vârful capului, dar ciuperca de pe faţă e mai înfoiată ca niciodată.
— Eh? Asta ce mai e? Întrebă Poirot.
— Te felicită pentru mustaţa dumitale, l-am liniştit eu.
— Da, e bogată, spuse Poirot mângâind-o mulţumit.
Japp izbucni într-o cascadă de râs. După câteva minute spuse:
— Ţi-am rezolvat treburile alea. Amprentele alea…
— Da? Întrebă nerăbdător Poirot.
— Nimic rău. Oricine ar fi domnul în cauză, n-a trecut prin mâinile noastre. Pe de altă parte, am telegrafiat la Melbourne şi am aflat că acolo nu se cunoaşte nimeni care să corespundă descrierii.
— Ah!
— Aşa că, până la urmă ar putea fi ceva putred la mijloc. Dar nu e unul din flăcăii noştri. Referitor la cealaltă afacere…
— Da?
— Lazarus şi fiul e o firmă cu o reputaţie bună. Foarte direcţi şi cinstiţi în afacerile lor. Aspri, fireşte, dar asta-i altă problemă. În afaceri trebuie să fii nemilos. În rest, sunt în regulă. Totuşi, au luat-o pe un drum rău… Mă refer la situaţia lor financiară.
— Oh! Aşa?

— Da, criza din comerţul cu tablouri i-a lovit rău. La fel şi cea cu mobila veche. Acum sunt la modă chestiile alea moderne de pe continent. Anul trecut au construit birouri noi şi… Ei bine, nu stau deloc pe roze.

— Îţi rămân profund îndatorat.

— Nici o problemă. Genul ăsta de lucruri, după cum ştii, iese din sfera mea de activitate, dar am vrut să te servesc. Noi obţinem întotdeauna informaţii.

— Bunul meu Japp, oare ce m-aş face fără dumneata?

— Oh, e în regulă! Îmi face întotdeauna plăcere să servesc un vechi prieten. Ţi-am dat câteva cazuri bunicele în vremurile bune, nu-i aşa?

Mi-am dat seama că ăsta era felul lui Japp de a face cunoscut că nu-i rămăsese dator lui Poirot care rezolvase multe din cazurile ce-l puseseră în încurcătură pe inspector.

— Da, au fost vremuri bune…

— Nici în vremurile astea n-aş avea nimic împotrivă să mai stau la taclale cu dumneata. Or fi, poate, metodele dumitale învechite, dar mintea dumitale merge direct la ţintă.

— Mai era o problemă. Doctorul Macallister.

— Oh, ăsta! E un doctor de femei. Nu ginecolog. Vreau să spun că e unul din doctorii ăia de nervi care-ţi spun să dormi într-o cameră cu pereţii roşii şi tavanul portocaliu, cu care discuţi despre libidou, ce-o mai fi şi asta, şi care îţi spune să-i dai bătaie. După părerea mea, tipul e niţel şarlatan, dar la femei merge al naibii. Se duc buluc la el. Merge mult în străinătate… Cred că lucrează şi la Paris.

— Ce-i cu dr. Macallister? Am întrebat uimit. N-am auzit niciodată numele ăsta. Ce amestec are el în povestea asta?

— Dr. Macallister este unchiul comandantului Challenger, îmi explică Poirot. Îţi aminteşti că ne-a spus că unchiul lui e doctor.

— Ce chiţibuşar eşti! Am spus. Crezi că el l-a operat pe sir Matthew?

— Nu e chirurg, spuse Japp.

— Mie îmi place să-mi bag nasul peste tot, mon ami. Hercule Poirot e un câine bun. Câinele bun adulmecă urma, iar dacă, din păcate, nu e nici o urmă, el adulmecă prin prejur, căutând întotdeauna ceea ce nu miroase a bine. La fel şi Hercule Poirot. Şi adesea – oh, cât de des!

— Găseşte!

— Meseria asta a noastră nu-i o meserie plăcută. Nu, nu-i plăcută. Iar a dumitale e mai rea decât a mea. Lucrând neoficial, dumneata lucrezi mai mult pe sub mână.

— Eu nu mă deghizez, Japp. Niciodată nu m-am deghizat.

— Nici n-ai putea, spuse Japp. O dată să te vadă omul şi nu te mai uită.

Poirot se uită la el cam cu îndoială.

— Mă amuz, prietene, nu mă băga în seamă, spuse Japp. Un pahar de porto? Dacă vrei dumneata…

Seara se dovedi a fi foarte plăcută. Curând ne pomenirăm în mijlocul amintirilor. Cazul ăsta, cazul ăla, cazul celălalt. Trebuie să mărturisesc că-mi făcea plăcere să vorbesc despre trecut. Fuseseră într-adevăr vremuri bune. Cât de bătrân şi cu experienţă mă simţeam acum!

Îmi dădeam seama că sărmanul Poirot era depăşit de acest caz. Forţele nu-i mai erau ca altă dată. Aveam sentimentul că o să dea greş, că criminalul care o omorâse pe Maggie Buckley n-o să fie adus niciodată în faţa juraţilor.

— Curaj, prietene, spuse Poirot bătându-mă pe umăr. Nu e totul pierdut. Te implor, nu mai fi atât de amărât.

— E-n ordine. Mi-e bine.

— Şi mie mi-e bine. Şi lui Japp tot aşa.

— Tuturor ne e bine, declară comic Japp.

Şi, pe acest ton optimist, ne-am despărţit.

În dimineaţa următoare ne-am întors la St Loo. Ajungând la hotel, Poirot sună la sanatoriu şi ceru să vorbească cu Nick.

Brusc, se schimbă la faţă… Aproape că scăpă receptorul.

— Commment? Ce-i asta? Repetă, te rog.

Ascultă câteva clipe apoi spuse:

— Da, da, voi veni îndată.

Întoarse spre mine o faţă palidă.

— De ce am plecat, Hastings? Mon Dieu! De ce am plecat?

— Ce s-a întâmplat?

— Mademoiselle Nick e grav bolnavă. Otrăvire cu cocaină. Până la urmă a ajuns la ea. Mon Dieu! Mon Dieu! De ce am plecat?

Capitolul 17.

Cutia cu ciocolată.

Tot drumul până la sanatoriu Poirot a mormăit şi a bolborosit de unul singur. Se învinuia neîncetat.

— Trebuia să fi ştiut, mârâi el. Trebuia să fi ştiut! Şi totuşi, cum puteam şti? Am luat toate măsurile de prevedere. E imposibil… Imposibil! Nimeni nu putea ajunge la ea! Cine mi-a încălcat ordinele?

La sanatoriu furăm introduşi într-o cămăruţă de la parter unde, la scurt timp, veni dr. Graham. Era epuizat şi alb la faţă.

— Îşi va reveni, spuse el. Se va face bine. Necazul a fost că nu ştiam câtă substanţă blestemată din aia a ingerat.

— Ce-a fost?

— Cocaină.

— Va trăi?

— Da, da, va trăi.

— Dar cum s-a întâmplat? Cum a pătruns la ea? Cui i s-a permis să intre?

Poirot ţopăia de agitaţie.

— Nimănui nu i s-a permis să intre.

— Imposibil.

— Ăsta e adevărul.

— Dar atunci…

— A fost o cutie cu ciocolată.

— Ah! Sacré. Şi i-am spus să nu mănânce nimic-nimic care vine de afară.

— N-am ştiut despre asta. E greu să faci o fată să reziste în faţa unei cutii de ciocolată. A mâncat doar una, slavă

Domnului.
— În toate ciocolatele era cocaină?
— Nu, numai în cele trei din stratul de deasupra. Fata a mâncat numai una.
— Cum s-a introdus cocaina?
Foarte simplu. Ciocolata a fost tăiată în două, cocaina amestecată cu umplutura, apoi ciocolata a fost lipită la loc. Treabă de amator.
Poirot mârâi.
— Ah! Dacă ştiam… Dacă ştiam! Pot s-o văd pe mademoiselle?
— Dacă reveniţi după o oră cred că puteţi, spuse doctorul. Adunaţi-vă, monsieur Poirot. N-o să moară.
Ora următoare am petrecut-o bătând străzile oraşului. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-l încurajez pe Poirot, arătându-i că, la urma urmelor, nu se întâmplase nici o nenorocire.
Dar el doar clătina din cap şi repeta necontenit.
— Mi-e frică, Hastings, mi-e frică…
La un moment dat mă apucă de braţ.
— Ascultă, prietene. Greşesc. Am greşit total de la început.
— Vrei să spui că nu banii…
— Nu, nu, în privinţa asta am dreptate. Oh, da. Dar acele două… E prea simplu… Prea simplu! Totuşi, mai există o soluţie. Da, există ceva!
Apoi răbufni indignat:
— Ah! Cette petite! Nu i-am interzis? Nu i-am spus: „Nu te atinge de nimic din afară”? Iar ea m-a nesocotit… pe mine, Hercule Poirot! Nu i-a ajuns că a scăpat de patru ori de la moarte? Trebuia să-şi asume şi al cincilea risc? Ah, c'est inoui!
În cele din urmă ne-am întors. După o scurtă aşteptare, furăm conduşi la etaj.
Nick stătea ridicată în pat. Pupilele îi erau larg dilatate. Părea că are febră iar mâinile îi tremurau violent.
— Iarăşi la treabă, îngână ea.

Poirot fu cu adevărat emoţionat la vederea ei. Îşi drese glasul şi-i luă mâna.

— Ah, mademoiselle… Mademoiselle!

— Nu mi-ar fi păsat dacă îmi venea de hac de data asta, spuse ea sfidătoare. M-am săturat de toate… M-am săturat!

— Pauvre petite!

— Ceva în mine nu se dă bătut!

— Asta e spiritul… Competiţia… Trebuie că eşti o învingătoare, mademoiselle.

— Sanatoriul dumneavoastră n-a fost la urma urmei atât de sigur, spuse Nick.

— Dacă te supuneai ordinelor, mademoiselle…

— Fata păru uşor uimită.

— Dar m-am supus.

— Nu ţi-am interzis să mănânci tot ce vine din afară?

— Nici n-am făcut-o.

— Dar această ciocolată…

— Oh, asta a fost în ordine. Dumneavoastră mi-aţi trimis-o.

— Ce spui, mademoiselle?

— Dumneavoastră mi-aţi trimis-o.

— Eu? Nici vorbă. N-am făcut aşa ceva.

— Ba da. În cutie era cartonaşul scris de dumneavoastră.

— Poftim?

Nick făcu un gest spasmodic spre masa de lângă pat. Infirmiera se apropie.

— Doriţi cartonaşul care era în cutie?

— Da, te rog.

După câteva clipe infirmiera reveni cu el.

— Uitaţi-l.

Şi eu, şi Poirot am tresărit. Căci pe cartonaş, scrise cu înfloriturі, se aflau aceleaşi cuvinte pe care Poirot le scrisese la florărie: „Cu complimente de la Hercule Poirot”.

— Sacré tonnerre!

— Vedeţi? Spuse acuzator Nick.

— N-am scris eu asta! Strigă Poirot.

— Cum?

— Şi totuşi, murmură Poirot, şi totuşi e scrisul meu.

— Ştiu. E acelaşi scris ca cel de pe cartonaşul pe care mi l-aţi trimis o data cu garoafele portocalii. Nu m-am îndoit nici o clipă că ciocolata e de la dumneavoastră.

Poirot clătină din cap.

— Cum puteai să te îndoieşti? Oh, diavolul! Diavolul isteţ şi crud! Să se gândească la asta! Are geniu omul ăsta, are geniu! „Cu complimente de la Hercule Poirot”. Atât de simplu! Da, dar trebuia să te gândeşti la asta. Iar eu… Eu chiar că nu m-am gândit. Am omis să prevăd mişcarea asta.

Nick se foi neliniştită.

— Nu te agita, mademoiselle. N-ai nici o vină… Nici o vină. Eu sunt cel vinovat, nenorocitul de imbecil care sunt! Trebuia să fi prevăzut mişcarea asta. Da, trebuia s-o fi prevăzut.

Bărbia îi căzu în piept. Era imaginea nenorocirii.

— Cred că… Spuse infirmiera.

Se plimba de colo-colo, cu o expresie de dezaprobare pe faţă.

— Eh? Da, da, voi pleca. Curaj, mademoiselle. Asta e ultima mea greşeală. Mi-e ruşine, sunt dezolat… Am fost dus de nas, păcălit ca un băieţel de şcoală. Dar asta n-o să se mai întâmple. Nu. Îţi promit. Vino, Hastings.

Primul lucru pe care-l făcu Poirot fu să stea de vorbă cu directoarea sanatoriului. Cum era şi normal, femeia era foarte necăjită de tot ce se întâmplase.

— Mi se pare incredibil, monsieur Poirot, absolut incredibil, că un lucru ca ăsta s-a putut întâmpla în sanatoriul meu.

Poirot procedă cu tact. După ce o linişti, începu să-i pună întrebări privitoare la împrejurările în care ajunsese pachetul acolo. Directoarea îi spuse că cel mai nimerit era să-l întrebe pe sanitarul care fusese de gardă la ora aceea.

Omul cu pricina, pe care-l chema Hood, era un tânăr cu o înfăţişare stupidă dar cinstită, la vreo douăzeci şi doi de ani. Părea nervos şi înspăimântat. Poirot îl calmă.

— Nu eşti învinuit de nimic, spuse el cu blândeţe. Însă vreau să-mi spui exact când şi cum a ajuns acest pachet.

Sanitarul păru încurcat.

— E greu de spus, domnule, roşti el încetişor. O grămadă de lume vine, întreabă şi lasă câte ceva pentru diferite paciente.

— Infirmiera spune că acesta a sosit aseară, am spus eu. Pe la şase.

Flăcăul se lumină la faţă.

— Acum îmi amintesc, domnule. L-a adus un domn.

— Un domn slab la faţă… Blond?

— Era blond, dar nu ştiu dacă era slab la faţă.

— Să-l fi adus Charles Vyse personal? L-am întrebat în şoaptă pe Poirot.

Uitasem că flăcăul putea să cunoască numele.

— N-a fost domnul Vyse, spuse el. Îl cunosc. Era un domn mai solid… Arătos… A venit cu o maşină mare:

— Lazarus! Am exclamat.

Poirot îmi aruncă o privire de atenţionare şi mi-am regretat ieşirea.

— A venit într-o maşină mare şi a lăsat acest pachet. Îi era adresat domnişoarei Buckley?

— Da, domnule.

— Şi ce-ai făcut cu el?

— Nu l-am atins, domnule. Infirmiera l-a adus sus.

— Chiar aşa, dar tot l-ai atins când l-ai luat din mâna domnului respectiv, nu?

— Asta da, domnule, fireşte că l-am atins când i l-am luat din mână şi l-am pus pe masă.

— Pe care masă? Arată-mi, te rog.

Sanitarul ne duse în hol. Uşa de la intrare era deschisă. În hol, lângă ea, se afla o masă lungă, acoperită cu o placă din marmură, pe care se găseau scrisori şi pachete.

— Tot ce vine e pus aici, domnule. Apoi infirmierele duc lucrurile sus, la paciente.

— Îţi aminteşti la ce oră fost lăsat pachetul ăsta?

— Trebuie să fi fost cam cinci şi jumătate sau puţin mai mult. Ştiu că tocmai trecuse poşta, ori ea trece de regulă la cinci şi jumătate. A fost o după-amiază foarte aglomerată, o mulţime de oameni au lăsat flori sau au urcat să vadă pacientele.

— Mulţumesc. Cred că acum vom merge să vorbim eu infirmiera care a dus sus pachetul.

Aceasta se dovedi a fi una dintre practicante, o persoană micuţă şi drăgălaşă, moartă după senzaţii tari. Şi-a amintit că dusese pachetul sus când intrase de gardă, la şase.

— Şase, murmură Poirot. Asta înseamnă că pachetul a rămas pe masa de la parter cam douăzeci de minute.

— Poftim?

— Nimic, mademoiselle. Continuă. I-ai adus pachetul domnişoarei Buckley?

— Da, erau câteva lucruri pentru ea. Pachetul ăsta şi nişte flori… De la domnul şi doamna Croft, parcă. Le-am dus în acelaşi timp. Şi acolo era un pachet care sosise prin poştă… Şi, ce-i ciudat, era tot o cutie cu ciocolată Fuller.

— Comment? O a doua cutie?

— Da, asta zic şi eu coincidenţă! Domnişoara Buckely le-a deschis pe amândouă şi a spus: „Oh, ce păcat! N-am voie să mănânc”. Apoi a desfăcut capacele ca să vadă dacă sunt la fel, şi a văzut că în una din cutii era un cartonaş de la dumneavoastră, şi a spus: „Du de aici cutia cealaltă, soră. S-ar putea să le încurc”. Vai, cine s-ar fi gândit la una ca asta! Parcă-i din Edgar Wallace, nu-i aşa?

Poirot îi reteză vorbăria.

— Două cutii, spui? De la cine era cealaltă?

— Nu era nici un nume înăuntru.

— Şi care era cea care a venit… Care aparent venise de la mine? Cea prin poştă sau cealaltă?

— Sinceră să fiu, nu-mi amintesc: Să mă duc s-o întreb pe domnişoara Buckley?

— Dacă eşti atât de drăguţă…

Fata urcă în fugă.

— Două cutii, murmură Poirot.

Infirmiera se întoarse gâfâind.

— Domnişoara Buckley nu ştie precis. Le-a dezvelit pe amândouă, apoi s-a uitat în ele. Dar cred că nu era cutia venită prin poştă.

— Eh? Întrebă Poirot, puţin derutat.

— Cutia de la dumneavoastră era cea care nu sosise prin poştă. Cel puţin aşa crede ea, dar nu e sigură.

— Diable! Spuse Poirot în timp ce plecam. Nu există nimeni care să fie foarte sigur? În romanele poliţiste, da. Dar în viaţa reală totul e o învălmăşeală. Eu însumi sunt cât de cât sigur de ceva? Nu – de o mie de ori, nu.

— Lazarus, am spus.

— Da, asta-i o surpriză, nu?

— Ai să-i spui ceva despre asta?

— Categoric. Mă interesează cum o să reacţioneze. Apropo, am putea totodată să exagerăm starea lui mademoiselle. N-ar fi rău să dăm de înţeles că se află în pragul morţii: înţelegi? Ia-ţi o faţă gravă… Da, admirabil. Semeni foarte bine cu un cioclu. C'est tout à fait bien.

Am avut norocul să-l găsim pe Lazarus. Era aplecat deasupra caroseriei maşinii lui din faţa hotelului.

Poirot merse direct la el.

— Ieri după-amiază ai lăsat o cutie cu ciocolată pentru mademoiselle, monsieur Lazarus, începu el fără nici o altă introducere.

Lazarus păru destul de surprins.

— Şi?

— A fost foarte amabil din partea dumitale.

— De fapt, era de la Freddie, de la doamna Rice. M-a rugat s-o duc eu.

— Oh! Înţeleg.

— Am fost cu maşina şi l-am lăsat.

— Înţeleg.

Tăcu câteva clipe, apoi întrebă.

— Unde e doamna Rice?

— Cred că în holul hotelului.

Am găsit-o pe Frederica la ceai. Se uită la noi cu o faţă neliniştită:

— Ce-i cu povestea asta Nick e bolnavă?

— Este o treabă extrem de misterioasă, madame. Spune-mi, i-ai trimis ieri o cutie cu ciocolată?

— Da. Cel puţin, ea m-a rugat să-i duc.

— Ea te-a rugat să-i duci?

— Da.

— Dar nimeni n-a fost lăsat să intre la ea. Cum ai vorbit cu ea?

— Mi-a dat telefon.

— Ah! Şi ce ţi-a spus?

— Că ar fi vrut o cutie de un kilogram cu ciocolată Fuller.

— Ce voce avea… Slabă?

— Nu, deloc. Foarte puternică. Dar oarecum aparte. La început nu mi-am dat seama că ea vorbea.

— Până nu ţi-ai spus că ea este?

— Da.

— Eşti sigură, madame, că era prietena dumitale?

Frederica păru şocată.

— Eu… Eu… Vai, fireşte că era. Cine altcineva putea să fie?

— E o întrebare interesantă, madame.

— Doar nu vreţi să spuneţi…

— Ai putea jura madame, că era glasul prietenei dumitale… Lăsând la o parte ce-a spus?

— Nu, n-aş putea, spuse încetişor Frederica. N-aş putea. Avea un glas cu totul diferit. M-am gândit că-i din cauza telefonului… Sau poate că fiind bolnavă…

— Dacă nu ţi-ar fi spus cine era, ai fi recunoscut-o?

— Nu, nu cred. Cine era monsieur Poirot? Cine era?

— Asta am de gând să aflu, madame.

Gravitatea feţei lui îi trezi bănuielile.

— Nick a… a păţit ceva? Întrebă ea fără suflare.

Poirot dădu din cap afirmativ.

— E bolnavă… Bolnavă grav. Ciocolata aceea, madame… Era otrăvită.

— Ciocolata trimisă de mine? Dar e imposibil – imposibil!

— Nu e imposibil, madame, din moment ce mademoiselle se află în pragul morţii.

— Oh, Doamne Dumnezeule! Îşi luă faţa în mâini, apoi şi-o ridică, albă şi schimonosită. Nu înţeleg… Eu nu înţeleg. Cealaltă da, dar nu asta. Nu putea fi otrăvită. Nimeni în afară de mine şi Jim nu s-a atins de cutie. Faceţi o greşeală cumplită, monsieur Poirot.

— Nu eu am greşit… Chiar dacă în cutie era numele meu.

Femeia îl privi tâmp.

— Dacă mademoiselle Nick moare… Spuse el şi făcu un gest ameninţător.

Frederica scoase un ţipăt înfundat.

Poirot se întoarse şi, ţinându-mă de braţ, mă trase în camera noastră de zi de la etaj.

Îşi aruncă pălăria pe masă.

— Nu înţeleg nimic, absolut nimic! Sunt în beznă. Sunt un copilaş. Cine are de câştigat prin moartea lui mademoiselle? Madame Rice. Cine cumpără ciocolată şi recunoaşte, îndrugând o poveste cu un telefon primit, pe care n-ar înghiţi-o nici un copil? Madame Rice. E prea simplu, prea stupid. Ori ea nu e proastă… Nu.

— Păi atunci…

— Dar ea ia cocaină, Hastings. Sunt convins că ia cocaină. Iar în ciocolata aia era cocaină: Şi ce-a vrut să spună când a spus „Cealaltă da, dar nu asta”? Şi alunecosul monsieur Lazarus… Care e amestecul lui în toate astea? Ce ştie madame Rice? Ştie ea ceva, sunt sigur, dar n-o pot face să vorbească. Nu e din acelea pe care o poţi face să vorbească de frică. Dar ştie ceva, Hastings. E adevărată povestea ei cu telefonul, sau a inventat-o? Dacă e adevărată, al cui glas era? Ţi-o spun, Hastings, suntem în beznă.

— Întotdeauna după beznă vin zorile, am încercat eu să-l liniştesc.

Poirot clătină din cap.

— Şi-apoi, cealaltă cutie – cea care a venit prin poştă. Putem s-o eliminăm? Nu, nu putem, pentru că mademoiselle nu e sigură. Ce supărător!

Tocmai vroiam să vorbesc, când, mă opri.

— Nu, nu. Nu mai vreau încă un proverb. Nu pot să suport. Dacă mi-ai fi un bun prieten, un prieten săritor…

— Da, am spus repede.

— Du-te, te rog, şi cumpără nişte cărţi de joc.

M-am holbat la el.

— Foarte bine, am spus rece.

Nu puteam decât să bănuiesc că îi trebuia o scuză ca să scape de mine.

Totuşi, l-am judecat greşit. În seara aceea când, pe la zece, am intrat în camera de zi, l-am găsit pe Poirot construind cu grijă case din cărţi de joc… Şi mi-am amintit!

Era un vechi obicei de-al lui, care îl ajuta să se calmeze. Îmi zâmbi.

— Da, ţi-ai adus aminte. E nevoie de precizie ca să pui o carte peste alta, exact acolo unde trebuie, ca să nu se năruiască. Du-te la culcare, Hastings. Lasă-mă aici, cu casele mele. Îmi limpezesc mintea.

Era cam cinci dimineaţa când am fost trezit. Poirot stătea lângă patul meu. Arăta mulţumit şi fericit.

— A fost exact cum ai spus, mon ami. Oh, a fost chiar aşa. Mai mult, a fost spirituel!

M-am chiorât la el, încă buimac de somn.

— Întotdeauna după beznă vin zorile – asta ai spus. A fost beznă adâncă, iar acum s-a crăpat de ziuă.

M-am uitat la fereastră. Avea dreptate.

— Nu, Hastings. În cap! Mintea! Micile celule cenuşii!

Se opri, apoi spuse liniştit:

— Înţelegi, Hastings, mademoiselle e moartă.

— Ce? Am strigat trezindu-mă de-a binelea.

— Sst! E aşa cum îţi spun. Nu în realitate, bien entendu, dar se poate aranja. Da, timp de douăzeci şi patru de ore,

se poate aranja. Aranjez cu doctorul, cu infirmierele. Înţelegi, Hastings? Criminalul a reuşit. A încercat de patru ori şi a eşuat. A cincea oară a reuşit. Iar acum, o să vedem ce va urma… Va fi foarte interesant.

Capitolul 18.

Chipul de la fereastră.

În mintea mea, evenimentele zilei următoare sunt complet înceţoşate. Am avut ghinionul să mă trezesc cu febră. Eram predispus la valurile astea de febră de când suferisem de malarie. În consecinţă, evenimentele din ziua aceea seamănă în mintea mea cu un coşmar, un coşmar cu un Poirot apărând şi dispărând ca un fel de clovn vrăjitor ce apare periodic în arena circului.

Îmi închipui că savura din plin farsa. Poza lui de disperare uimită era admirabilă. N-aş putea spune cum reuşise să-şi atingă scopul pe care şi-l propusese şi pe care mi-l împărtăşi în zorii acelei zile, dar şi-l atinsese.

Nu cred să fi fost uşor. Englezilor nu le e caracteristic să mintă la scară mare, şi tocmai asta le cerea Poirot. În primul rând trebuise să-l convingă pe dr. Graham să-i fie părtaş la farsă.

Dr. Graham o dată convins, urmară directoarea şi o parte a personalului. Şi aici dificultăţile trebuie să fi fost imense. Probabil influenţa doctorului Graham înclinase balanţa.

Apoi au fost şeful poliţiei şi poliţiştii. Aici, Poirot avusese de înfruntat autorităţile, oficialitatea. Totuşi, până la urmă îi smulse aprobarea colonelului Weston, care însă ţinu să precizeze că nu-şi asumă sub nici o formă responsabilitatea. Poirot şi numai Poirot se făcea responsabil de împrăştierea acestor rapoarte mincinoase. Poirot fu de acord. Atâta timp cât i se permitea să-şi pună planul în aplicare, ar fi fost de acord cu orice.

Mi-am petrecut majoritatea zilei zăcând într-un fotoliu, cu o pătură pe genunchi. La fiecare două-trei ore, Poirot năvălea înăuntru şi îmi raporta progresele făcute.

— Comment ça-va, mon ami? Cât te compătimesc! Dar poate că e mai bine aşa. Dumneata nu te pricepi să joci o farsă, aşa cum mă pricep eu. Am dat comandă pentru o coroană… O coroană imensă, splendidă. Crini, prietene, foarte mulţi crini. „Cu regrete profunde. Hercule Poirot.” Ah, ce comedie!

Plecă din nou.

— Vin de la o discuţie cu madame Rice, fu următoarea lui informaţie. Foarte corect îmbrăcată, în negru. Sărmana ei prietenă… Ce tragedie! Am suspinat compătimitor. Nick, spunea ea, era atât de veselă, atât de plină de viaţă! Ţi-e imposibil să crezi că a murit. Am aprobat-o. „Asta-i ironia morţii”, am spus „ia pe cine nu trebuie. Pe cei bătrâni şi inutili îi lasă”. Oh, là là! Am suspinat din nou.

— Te delectezi, am îngânat slab.

— Du tout. Toate astea fac parte din planul meu. Ca să joci cu succes comedie, trebuie să pui inimă. Ei bine, după convenienţele de rigoare, madame s-a întors la oile noastre. Toată noaptea a stat trează gândindu-se la dulciurile alea. E imposibil… Imposibil. „Madame”, am spus eu, „nu-i imposibil. Poţi să vezi analizele de laborator”. Atunci ea a spus cu glasul nesigur: „Era… Cocainǎ, spuneţi?” Am confirmat. Iar ea a spus: „Oh Dumnezeule! Nu înţeleg.”

— Poate că-i adevărat.

— Înţelege prea bine că e în pericol. E inteligentă. Ţi-am spus-o înainte. Da, e în pericol, şi ştie asta.

— Şi cu toate astea mi se pare că, pentru prima dată, nu crezi în vinovăţia ei.

Poirot se încruntă. Agitaţia i se stinse.

— E profund ceea ce spui, Hastings. Nu… Mi se pare că, într-un fel, faptele nu se mai potrivesc. Ce a marcat până acum cel mai mult aceste crime? Subtilitatea, nu? Or aici nu-i pic de subtilitate… Doar cruzime, pur şi simplu. Nu, nu se potriveşte.

Se aşează la masă.

— Voilà, să examinăm faptele. Există trei posibilităţi. Există dulciurile cumpărate de madame Rice şi predate de monsieur Lazarus. Iar în acest caz vinovăţia cade pe unul dintre ei, sau pe amândoi. Telefonul e o pură invenţie. Aceasta este soluţia evidentă, soluţia care îţi sare în ochi. Soluţia 2: Cealaltă cutie cu ciocolată – cea venită prin poştă. Oricine putea s-o fi trimis. Oricare din suspecţii de pe lista noastră de la A la Y. Dar, dacă asta e cutia vinovată, care e poanta cu telefonul? De ce să complice lucrurile cu o a doua cutie?

Am clătinat moale din cap. Cu o temperatură de 39°, orice complicaţie mi se părea total inutilă şi absurdă.

— Soluţia 3: Cutia cumpărată de madame a fost înlocuită cu o cutie otrăvită. În acest caz povestea cu telefonul este adevărat şi de înţeles. Madame urma să fie ţapul ispăşitor. Ea urma să scoată castanele din foc. Aşadar, soluţia 3 este cea mai logică… Dar, vai, şi cea mai dificilă. Cum să fii sigur că cutia e înlocuită la momentul potrivit? Sanitarul ar fi putut să ducă cutia la etaj… Existau şanse de o sută la unu ca substituirea să fie împiedicată. Nu, chiar că n-are sens.

— Decât dacă a fost Lazarus, am spus.

Poirot se uită la mine.

— Ai febră, prietene. Creşte, nu-i aşa?

Am confirmat din cap.

— Curios cum câteva grade de fierbinţeală pot stimula intelectul. Ai formulat o observaţie de-o simplitate absolută. Atât de simplă încât mie mi-a scăpat. Dar asta ar presupune o stare de lucruri foarte curioasă. Monsieur Lazarus, iubitul lui madame, face tot posibilul s-o vadă condamnată. Asta oferă posibilităţi cu un caracter ciudat, dar complex… Foarte complex.

Am închis ochii. Mă bucuram că fusesem sclipitor, dar nu vroiam să mă gândesc la nimic complex. Vroiam să mă duc la culcare.

Poirot continua să vorbească însă nu-l ascultam. Glasul său era vag liniştitor.

Data următoare când l-am văzut era aproape seară.

— Micul meu plan a adus averi florăriilor, mă anunţă el. Toată lumea a comandat coroane. Monsieur Croft, monsieur Vyse, camandorul Challenger…

Ultimul nume mi-a săgetat mintea.

— Ascultă, Poirot, trebuie să-i spui adevărul. Cred că e distrus de durere, sărmanul. Nu-i corect.

— Ai avut întotdeauna o afecţiune pentru el, Hastings.

— Îmi place. E un tip absolut decent. Trebuie să-i împărtăşeşti secretul.

Poirot clătină din cap.

— Nu, mon ami. Nu fac excepţii.

— Doar nu-l bănuieşti că are vreo legătură cu toate astea?

— Nu fac excepţii.

— Gândeşte-te cât trebuie să sufere.

— Dimpotrivă, prefer să mă gândesc la ce surpriză plăcută îi pregătesc. Să crezi că iubita ţi-e moartă… Şi s-o descoperi în viaţă! E o senzaţie unică, formidabilă!

— Ce diavol încapăţânat eşti! El ar păstra foarte bine secretul.

— Nu-s atât de sigur.

— E un om de onoare. Sunt convins.

— Tocmai asta face mai greu să ţii un secret. Păstrarea unui secret e o artă şi necesită o mulţime de minciuni neaşteptate, şi o mare aptitudine de-a juca şi a gusta comedia. Ar putea simula comandorul Challenger? Dacă e ceea ce spui că este, în mod cert n-ar putea.

— Atunci, n-ai să-i spui?

— Refuz categoric să-mi pun în pericol ideea de dragul sentimentalismului. Ne jucăm cu viaţa şi moartea, mon ami. În tot cazul, suferinţa e bună pentru caracter. Mulţi din renumiţii voştrii clerici au spus-o… Chiar şi un episcop, dacă nu mă înşel.

N-am mai făcut nici o încercare să-i schimb decizia. Mi-am dat seama că era foarte hotărât.

— N-am să mă schimb pentru cină, murmură el. Sunt un bătrân complet dărâmat. Ăsta e rolul meu, înţelegi. Toată încrederea în mine s-a prăbuşit… Sunt dărâmat. Am dat greş. Abia am să mă ating de mâncare… Am să las farfuria plină. Cred că ăsta e comportamentul adecvat. Am să mănânc în apartamentul meu nişte brioşe şi nişte ecleruri cu ciocolată (aşa zise) pe care am trimis să mi le cumpere de la cofetărie. Et vous?

— Cred că încă nişte chinină, am spus cu tristeţe.

— Vai, sărmanul meu Hastings! Curaj, mâine totul va fi bine.

— Tot ce se poate. Crizele astea durează adesea doar douăzeci şi patru de ore.

Nu l-am auzit când s-a întors. Trebuie că adormisem.

Când m-am trezit, stătea la masa de scris. Avea în faţă o foaie mototolită pe care o netezise. Am recunoscut lista de la A la Y.

— Da, prietene. Am recuperat-o. Acum lucrez la ea dintr-un unghi diferit. Întocmesc o listă de întrebări privitoare la fiecare persoană în parte. Întrebările s-ar putea să nu aibă legătură cu crima… Sunt doar lucruri pe care nu le ştiu, lucruri rămase neexplicate, şi la care caut răspunsul în propriul meu creier.

— Cât de departe ai ajuns?

— Am terminat. Vrei să auzi? Te simţi în putere?

— Da, mă simt mult mai bine.

— A la bonne heure! Foarte bine, ţi le voi citi. Pe unele, fără îndoială, le vei considera puerile.

Îşi drese glasul:

A. Ellen – De ce a rămas în casă şi n-a ieşit să se uite la focurile de artificii? (Neobişnuit, după cum arată limpede mărturia şi mirarea lui mademoiselle). Ce credea sau bănuia că s-ar putea întâmpla? A dat drumul cuiva (lui J. De pildă) în casă? Spune adevărul despre nişa secretă? Dacă există aşa ceva, de ce nu-i în stare să-şi amintească unde e? (Mademoiselle pare foarte convinsă că nu există un.

Asemenea loc, ori ea ar trebui să ştie). Dacă a scornit treaba asta, de ce a scornit-o? Citise scrisorile de dragoste ale lui Michael Seton către mademoiselle, sau surpriza ei la aflarea veştii că mademoiselle Nick era logodită a fost autentică?

B. Soţul ei – E chiar atât de prost pe cât pare? Este el la curent cu cunoştinţele lui Ellen, oricare ar fi ele, sau nu?

Este el în vreo privinţă un caz de boală mentală?

C. Copilul – Plăcerea lui în faţa sângelui este un instinct natural obişnuit la vârsta lui, sau este ceva morbid, morbiditate moştenită de la vreunul din părinţi? A tras vreodată cu un pistol de jucărie?

D. Cine este domnul Croft?

— De unde vine cu adevărat? A pus testamentul la poştă după cum jură? Ce motiv putea să aibă să nu-l pună?

E. Doamna Croft. La fel ca deasupra. Cine sunt domnul şi doamna Croft? Se ascund din vreun motiv… Iar dacă da, care e motivul? Au vreo legătură cu familia Buckley?

F. Doamna Rice. Era în temă cu logodna dintre Nick şi Michael Seton? A ghicit doar, sau chiar a citit scrisorile schimbate de cei doi? (În acest caz ştie că mademoiselle e moştenitoarea lui Seton). Ştia că ea personal era legatara lui mademoiselle? (E posibil, cred. Probabil că mademoiselle i-a spus-o, adăugând, poate, că n-o să se aleagă cu mare lucru din treaba asta). Există vreun strop de adevăr în spusele comandorului Challenger precum că Lazarus a fost atras de mademoiselle Nick? (Asta ar putea explica o anumită lipsă de cordialitate între cele două prietene care se pare că a apărut în ultimele luni). Cine este „iubitul” menţionat de ea în bilet ca fiind cel ce-i furnizează drogurile? Ar putea fi J? De ce i s-a făcut rău în camera asta? Din cauza a ceva ce s-a spus… Sau ceva ce a văzut? Este adevărată relatarea ei privind convorbirea telefonică în care i s-a cerut să cumpere o cutie cu ciocolată, sau este o minciună deliberată? Ce a vrut să spună prin: „Cealaltă

înţeleg – dar nu asta”? Dacă nu e vinovată, ce ştie şi ţine pentru ea?

Poirot se întrerupse brusc şi-mi spuse:

— Întrebările astea privitoare la madame Rice sunt aproape infinite. De la început până la sfârşit, femeia asta e o enigmă. Iar asta mă forţează să trag o concluzie. Fie madame Rice e vinovată, fie ştie, sau, să zicem, crede că ştie cine e vinovat. Însă are dreptate? Ştie sau doar bănuieşte? Şi cum ar putea fi făcută să vorbească?

Oftă.

G. Domnul Lazarus – Curios, practic nu există nici o întrebare privitoare la el, în afară de cea nemiloasă: El a înlocuit dulciurile otrăvite? În rest, am doar o întrebare, absolut neconcludentă, şi anume: De ce a oferit monsieur Lazarus cincizeci de lire pe un tablou care valora douăzeci?

— A vrut să-i facă un bine lui Nick, am sugerat.

— N-ar fi făcut-o în felul acesta. E negustor. Nu cumpără ca să vândă în pierdere. Dacă vroia să fie amabil cu ea putea să-i împrumute bani ca persoană particulară.

— Oricum, n-are legătură cu crima.

— Nu, e drept… Totuşi, aş vrea să ştiu. Studiez psihologia, înţelegi dumneata. Am ajuns acum la H.

H. Comandorul Challenger. De ce i-a spus mademoiselle Nick că era logodită cu altcineva? De ce a trebuit să-i spună asta? N-a spus-o nimănui altcuiva. A cerut-o el în căsătorie? În ce relaţii este cu unchiul său?

— Unchiul său, Poirot?

— Da, doctorul. Personajul acela destul de dubios. A sosit la amiralitate vreo veste privind moartea lui Michael Seton înainte de a fi făcută publică?

— Nu prea văd încotro baţi, Poirot. Chiar dacă Challenger a ştiut dinainte de moartea lui Seton, treaba asta nu ne duce nicăieri. Nu-i dă absolut nici un motiv să omoare persoana iubită.

— Perfect de acord. E cu totul rezonabil ceea ce ai spus. Însă astea sunt doar nişte lucruri pe care mi-ar plăcea să le

ştiu. Înţelegi, sunt câinele care adulmecă după lucruri nu prea plăcute!

I. Monsieur Vyse – De ce a spus ce a spus despre devotamentul fanatic al verişoarei lui faţă de End House? Ce motiv putea să aibă ca să spună asta? A primit, sau n-a primit testamentul? Este el în realitate un om cinstit, sau nu-i cinstit?

Iar acum J – Eh bien, J este ce spuneam înainte – un uriaş semn de întrebare. Există o astfel de persoană, sau nu există… Mon Dieu! Prietene, ce ai?

Sărisem ca ars din fotoliu. I-am arătat cu mâna tremurândă fereastra.

— Un chip, Poirot! Am strigat. O faţă lipită de geam. O faţă înfiorătoare! Acum s-a dus… Dar, am văzut-o.

Poirot se duse la fereastră şi o deschise. Se aplecă în afară.

— Nu e nimeni, spuse el gânditor. Eşti sigur că n-a fost o închipuire, Hastings?

— Absolut sigur. Era un chip oribil.

— Există balconul, fireşte. Oricine putea să ajungă foarte uşor în el dacă vroia să audă ce vorbim. Când spui o faţă înfiorătoare, ce înţelegi prin asta, Hastings?

— Un chip alb, holbat, nu prea omenesc.

— Mon ami, asta-i din cauza febrei. Un chip, da. O faţă neplăcută, da. Dar un chip nu prea omenesc – nu. Ce ai văzut dumneata este efectul lipirii prea apăsate a feţei de geam la care s-a adăugat şocul de a o vedea acolo.

— Era o faţă înfiorătoare, am repetat cu încăpăţânare.

— Nu era faţa cuiva cunoscut?

— Nu, deloc.

— Hm… Totuşi, s-ar putea să fi fost! Mă îndoiesc că în împrejurările date ai recunoaşte-o. Mă întreb acum… Da, tare mă întreb…

Îşi adună cu grijă hârtiile.

— Cel puţin un lucru e bun. Dacă stăpânul feţei a tras cu urechea la discuţia noastră, ei bine, noi n-am pomenit că

mademoiselle Nick e bine-merci. Orice a putut să audă vizitatorul nostru, asta cel puţin i-a scăpat.

— În tot cazul, rezultatul acestei… Strălucite capodopere a dumitale e uşor dezamăgitor până în prezent. Nick e moartă, şi nu s-a petrecut nimic şocant!

— Nici nu m-am aşteptat să se întâmple încă. Douăzeci şi patru de ore, am spus. Dacă nu mă înşel.- Mon ami, mâine se va ivi cu siguranţă ceva. Altfel… Altfel am greşit de la început până la sfârşit. E vorba de poştă, înţelegi dumneata. Îmi pun speranţă în poşta de mâine.

Dimineaţă m-am trezit slăbit dar fără febră. În plus, eram flămând. Am luat micul dejun cu Poirot în camera noastră de zi.

— Ei bine? Am întrebat maliţios în timp ce-şi sorta scrisorile. A făcut poşta ce te aşteptai să facă?

Poirot, care tocmai desfăcuse două plicuri ce conţineau note de plată, nu răspunse. M-am gândit că arată cam abătut, şi nu ţanţoş ca de obicei.

Mi-am deschis şi eu corespondenţa. Prima scrisoare era o invitaţie la o întâlnire spiritistă.

— Dacă dăm greş cu toate, trebuie să mergem la spiritişti, am spus. Adesea mă întreb de ce nu se fac mai multe încercări de genul ăsta. Spiritul victimei se întoarce şi spune numele criminalului. Asta ar putea fi o dovadă.

— Nu prea ne-ar ajuta, spuse absent Poirot. Mă îndoiesc că Maggie Buckley a ştiut ce mână a doborât-o. Chiar de-ar putea vorbi, n-ar avea să ne spună mare lucru. Tiens! Asta-i ciudat.

— Ce e?

— Vorbeşti despre morţi care ar putea vorbi, iar în acest moment eu deschid această scrisoare.

O răsuci spre mine. Era de la doamna Buckley şi suna aşa:

Langley Rectory.

Dragă Monsieur Poirot, Întorcându-mă, aici am găsit o scrisoare scrisă de sărmana, mea copilă după ce a ajuns la

St Loo. Mă tem că nu conţine nimic care să vă intereseze, totuşi m-am gândit că poate aţi dori s-o vedeţi.

Vă mulţumesc pentru amabilitate, A dumneavoastră sinceră, Jean Buckley”.

Conţinutul îmi aduse un nod în gât. Era atât de banal şi atât de neatins de umbra tragediei!

Dragă mama, Am ajuns cu bine. A fast o călătorie foarte confortabilă. Tot drumul până la Exeter n-am fost decât două persoane în vagon.

Aici e o vreme încântătoare. Nick pare în formă şi veselă – niţel cam neliniştită poate, dar nu înţeleg de ce a telegrafiat după mine în felul în care a făcut-o. Putea să fie foarte bine şi marţi.

Deocamdată, atât. Urmează să luăm ceaiul cu nişte vecini. Sunt australieni şi au închiriat căsuţa portarului. Nick spune că sunt amabili dar cam plicticoşi. Doamna Rice şi domnul Lazarus vin să stea aici. El e negustor de artă. Am să pun asta în cutia poştală de lângă poartă astfel încât să prindă poşta. Îţi voi scrie mâine.

A ta fiică iubitoare, Maggie.

P. S. Nick spune că telegrama ei are un motiv. O să mi-l spună după ceai. Este foarte ciudată şi tresare mereu”

— Glasul morţilor, rosti liniştit Poirot. Iar el nu ne spune nimic.

— Cutia de lângă poartă, am spus prosteşte. Acolo a spus şi Croft că a pus testamentul.

— Aşa a spus… Da.

— Nu mai e nimic interesant printre scrisorile dumitale?

— Nimic, Hastings, sunt tare nefericit. Sunt în beznă. Tot în beznă. Nu înţeleg nimic.

În acel moment sună telefonul. Răspunse Poirot.

Am văzut cum se schimbă pe loc la faţă. Deşi purtarea îi era rezervată, n-a putut să-şi ascundă emoţia puternică din privire.

N-am reuşit să înţeleg nimic din discuţia de la telefon, deoarece Poirot vorbea foarte vag.

La un moment dat rosti: Très bien. Je vous remercie, puse receptorul în furcă şi veni spre mine. Ochii îi străluceau de emoţie.

— Ce ţi-am spus, mon ami? Lucrurile au început să se pună în mişcare.

— Cine a fost la telefon?

— Monsieur Charles Vyse. M-a informat că azi a primit prin poştă un testament semnat de verişoara lui, domnişoara Buckley, şi datat 25 februarie.

— Ce? Testamentul?

— Évidemment.

— A apărut?

— Exact la momentul potrivit, n'est-ce-pas?

— Crezi că spune adevărul?

— Sau cred că testamentul a fost tot timpul la el? Asta ai vrut să mă întrebi, nu? Ei bine, e niţel curios. Un lucru însă e sigur; ţi-am spus că dacă mademoiselle Nick este considerată moartă o să avem nişte evenimente şi… Iată-le!

— Extraordinar! Ai avut dreptate. Presupun că ăsta e testamentul care o face pe Frederica Rice legatară, nu?

— Monsieur Vyse nu mi-a spus nimic despre conţinutul testamentului. A fost mult prea corect. Dar avem prea puţine motive să nu credem că e vorba de acelaşi testament. Conform spuselor lui, Ellen şi soţul ei au semnat ca martori.

— Aşa că ne-am întors la vechea problemă. Frederica Rice.

— Enigma!

— Frederica Rice, am îngânat. E un nume drăguţ.

— Mai drăguţ decât cel pe care îl folosesc prietenii ei. Freddie, se strâmbă, ce n'est pas joli pentru o tânără doamnă.

— Nu exista multe prescurtări de la Frederica, am spus. Nu e ca Margaret unde poţi găsi o mulţime de diminutive – Maggie, Margot, Madge, Peggie…

— Adevărat. Ei bine, Hastings, eşti fericit? Lucrurile au început să se pună în mişcare. Te bucuri?

— Da, firește. Spune-mi, te așteptai la povestea asta?

— Nu… Nu chiar. Nu aveam nimic precis în minte. Tot ce-mi spuneam era că, dat fiind un anumit rezultat, cauzele care au condus la acel rezultat trebuie să iasă la iveală.

— Da, am spus cu respect.

— Ce vroiam să spun înainte de a suna telefonul? Ah, da, scrisoarea asta de la mademoiselle Maggie. Vroiam să mă mai uit o dată la ea. Nu știu de ce, dar ceva mi s-a părut curios.

Am luat-o de unde o pusesem și i-am întins-o.

O parcurse în tăcere. Mă mișcăm prin cameră, privind pe fereastră iahturile care se întreceau pe mare.

O exclamație bruscă m-a făcut să tresar. M-am întors. Poirot își ținea capul în mâini și umbla de colo-colo ca și cum era cuprins de-o mare durere.

— Oh! Gemu el. Am fost orb… Orb!

— Ce s-a întâmplat?

— Complex, am spus? Complicat? Mais non. Extrem de simplu, cum nu se poate mai simplu. Iar nenorocitul de mine n-am văzut nimic – nimic!

— Doamne Sfinte Poirot, cum de te-ai luminat așa, dintr-o dată?

— Stai… Nu vorbi! Trebuie să-mi aranjez ideile. Să le rearanjez în lumina acestei descoperiri atât de formidabile.

Apucă lista cu întrebările și le parcurse în tăcere, mișcându-și repede buzele. De câteva ori dădu din cap cu tărie.

Apoi o, puse jos, se lăsă pe speteaza scaunului și închise ochii. După un timp, m-am gândit că adormise.

Brusc, oftă și deschise ochii.

— Desigur! Spuse el. Totul se leagă! Toate lucrurile care mă nedumireau, toate lucrurile care mi se păreau puțin nefirești se leagă. Își au toate locul lor.

— Vrei să spui că… Știi totul?

— Aproape tot. Tot ce e important. În unele privințe, deducțiile mele au fost corecte. În altele, ruşinos de departe

de adevăr. Dar totul e limpede. Am să trimit azi o telegramă în care am să pun două întrebări… Dar ştiu deja răspunsul… Îl ştiu aici! Îşi atinse fruntea.

— Şi când primeşti răspunsul?

Sări în picioare.

— Îţi aminteşti, prietene, că mademoiselle Nick ne-a spus că vroia să pună în scenă o piesă la End House? Diseară, noi punem în scenă o piesă la End House. Dar va fi o piesă regizată de Hercule Poirot. Mademoiselle Nick va avea un rol în ea. Rânji. Înţelegi, Hastings, în piesa asta va exista o stafie. Da, o stafie. End House n-a văzut niciodată o stafie. O va vedea la noapte. Nu, nu mă întreba nimic. La noapte ne vom regiza comedia… Şi vom dezvălui adevărul. Acum, însă, am multă treabă… Multă treabă.

Ieşi grăbit din cameră.

Capitolul 19.

Poirot regizează o piesă.

În seara aceea, la End House, s-a întâlnit o adunare curioasă.

Pe Poirot abia dacă-l văzusem toată ziua. Ieşise să ia cina în oraş, însă îmi lăsase un mesaj în care îmi cerea să fiu la End House la ora nouă. Ţinuta de seară nu era necesară, adăugase el.

Toată treaba era ca un vis destul de caraghios.

Când am ajuns, am fost condus în sufragerie şi, uitându-mă în jur, mi-am dat seama că toate persoanele de pe lista lui Poirot, de la A la I, erau prezente. (J era din oficiu exclus ca „neexistând o astfel de persoană”).

Chiar şi doamna Croft era acolo, într-un fel de cărucior de invalid. Îmi zâmbi în semn de salut.

— Asta-i o surpriză, nu-i aşa? Spuse ea veselă. Trebuie să spun că pentru mine înseamnă o schimbare. Cred că am să încerc să ies din când în când din casă. Totul e ideea lui monsieur Poirot. Veniţi şi luaţi loc lângă mine, căpitane Hastings. Simt întrucâtva că e o afacere destul de grotească… Dar domnul Vyse a insistat în mod deosebit.

— Domnul Vyse? Am întrebat surprins.

Charles Vyse stătea lângă poliţa căminului. Lângă el, Poirot îi spunea ceva pe ton jos dar însufleţit.

M-am uitat prin cameră. Da, eram cu toţii acolo. Ellen stătea pe un scaun chiar lângă uşă. Pe un alt scaun, stând drept şi respirând greu, era soţul ei. Copilul, Alfred, se foia stânjenit între tatăl şi mama lui.

Ceilalţi stăteau în jurul mesei. Frederica, îmbrăcată în negru, Lazarus lângă ea, George Challenger şi Croft de partea cealaltă a mesei. Eu stăteam puţin la distanţă de masă, lângă doamna Croft. Cu o ultimă înclinare din cap Charles Vyse luă loc în capul mesei, iar Poirot se strecură pe un scaun de lângă Lazarus.

Era limpede că regizorul, cum îşi spuse bombastic Poirot, nu-şi propusese să joace un rol proeminent în piesă. Se părea că cel care avea să conducă dezbaterile era Charles Vyse. Mă întrebam ce surpriză îi rezervase Poirot.

Tânărul avocat îşi drese glasul şi se ridică. Arăta exact ca de obicei – impasibil şi formal.

— Întrunirea din această seară e neconvenţională, spuse el. Însă circumstanţele sunt cu totul deosebite. Mă refer, desigur, la circumstanţele legate de moartea verişoarei mele, domnişoara Buckley. Se va face, fireşte, o autopsie… Dar se pare că nu există nici un dubiu că a murit prin otrăvire, şi că otrava i-a fost administrată cu intenţia de a o ucide. Asta este treaba poliţiei şi n-am să intru în ea. Sunt sigur că poliţia ar prefera să n-o fac… În mod obişnuit, testamentul unei persoane decedate este citit după înmormântare, dar, de accord cu monsieur Poirot, şi la dorinţa lui expresă, vă propun să-i dau citire înainte de a avea loc înmormântarea. De fapt, vă propun să vi-l citesc aici şi acum. Asta este motivul pentru care aţi fost invitaţi cu toţii. După cum spuneam, circumstanţele sunt neobişnuite şi justifică o îndepărtare de la procedură. Însuşi testamentul mi-a parvenit într-un mod oarecum neobişnuit. Deşi e datat februarie, a ajuns la mine prin poştă azi

dimineaţă. Totuşi, nu încape îndoială că e scrisul verişoarei mele, n-am nici un dubiu în privinţa asta, şi cu toate că este un document extrem de neformal, este atestat în mod corespunzător.

Se opri şi îşi drese încă o dată glasul.

Toţi ochii erau aţintiţi pe faţa lui.

Deschise un plic lung şi îi scoase conţinutul. După cum am putut vedea, era o foaie obişnuită pentru însemnări şi avea ceva scris pe ea.

— Este foarte scurt, spuse Vyse. Făcu pauza corespunzătoare, apoi începu să citească: „Acestea sunt ultimele dorinţe şi ultimul testament al Magdalei Buckley. Dispun ca toate cheltuielile cu înmormântarea mea să fie plătite şi îl numesc ca executor pe vărul meu Charles Vyse. Las tot ce posed lui Mildred Croft, în semn de mulţumire pentru serviciile făcute de ea tatălui meu, Philip Buckley, servicii care n-au fost niciodată răsplătite.

Semnat – Magdala Buckley.

Martori – Ellen Wilson.

William Wilson.”

Eram năuc! La fel cred că erau şi toţi ceilalţi. Doar doamna Croft dădea din cap cu înţelegere.

— E adevărat, spuse ea liniştită. Nu că am intenţionat vreodată să fac caz de asta. Philip Buckley a fost în Australia, şi dacă n-aş fi fost eu… Ei bine, n-am să intru în amănunte. A fost un secret şi e mai bine să rămână aşa. Totuşi, ea ştia de asta. Nick, adică. Trebuie că i-a spus tatăl ei. Am venit aici pentru că vroiam să vedem acest loc. Întotdeauna am fost curioasă cum arată această End House de care tot vorbea Philip Buckley. Iar draga de fată ştia şi nu ştia ce să ne mai facă. Vroia să venim să locuim cu ea. Dar noi n-am vrut. Aşa că a insistat să luăm căsuţa portarului, fără să plătim un ban chirie. Fireşte, noi am spus că plătim, nici nu încăpea vorbă de asta, dar ea ne-a dat banii înapoi. Iar acum – asta! Ei bine, dacă mai spune

cineva că nu există recunoştinţă pe lume, eu îi spun că se înşeală! Uite dovada!

Domnea o tăcere încărcată de uimire. Poirot se uită la Vyse.

— Aveai idee de asta?

Vyse clătină din cap.

— Ştiam că Philip a fost în Australia. Dar n-am auzit niciodată vreun zvon despre vreun scandal acolo.

Femeia clătină din cap.

— Nu, de la mine nu veţi afla o vorbă. N-am spus niciodată o vorbă şi nici n-am să spun. Voi duce secretul cu mine în mormânt.

Vyse nu spuse nimic. Stătea liniştit, bătând uşor cu creionul în masă.

Poirot se aplecă înainte.

— Presupun că dumneata, ca rudă directă, ai putea contesta testamentul, monsieur Vyse, nu-i aşa? Am înţeles că acum e vorba de o avere imensă care nu exista la ora la care a fost făcut testamentul.

Vyse îl privi cu răceală.

— Testamentul e perfect valabil. Nici nu-mi trece prin cap să contest dreptul verişoarei mele de a dispune după plac de averea ei.

— Sunteţi un om cinstit, spuse doamna Croft. Voi avea grijă să nu fiţi în pierdere.

Charles se cambră niţel în faţa acestei remarci bine intenţionate dar uşor stânjenitoare.

— Ei bine, mamă, asta da surpriză! Spuse domnul Croft cu un elan pe care nu şi-l putu reţine. Nick nu mi-a spus şi mie ce avea de gând.

— Draga de ea, murmură doamna Croft ducându-şi batistă la ochi. Aş vrea să ne poată vedea acum. Poate o şi face… Cine ştie?

— Poate, o aprobă Poirot.

Brusc, păru să-i vină o idee. Se uită în jur.

— Am o idee! Suntem cu toţii în jurul mesei. Hai să ţinem o séance.

— O şedinţă de spiritism? Întrebă doamna Croft, oarecum şocată.

Dar…

— Ba da, ba da, va fi cât se poate de interesant. Hastings are puteri de medium. (De ce tocmai eu? M-am gândit). Să primim un mesaj de pe lumea cealaltă… Asta-i o ocazie unică! Condiţiile sunt propice, o simt. Şi tu simţi acelaşi lucru Hastings, nu?

— Da, am spus cu convingere, intrând în joc.

— Bun. Ştiam. Repede, lumina.

În clipa următoare se ridică şi stinse lumina. Toată treaba se petrecu atât de repede încât nimeni nu avu energia de a protesta, cum poate ar fi vrut. De fapt cred că încă mai erau zăpăciţi din pricina testamentului.

Camera nu se afla complet în întuneric. Fiind o noapte fierbinte, ferestrele erau larg deschise şi prin ele pătrundea o lumină slabă. După câteva clipe, am fost în stare să disting contururile mobilei. Mă întrebam ce se aştepta de la mine să fac şi îl blestemam pe Poirot că nu mă instruise în prealabil.

Oricum, am închis ochii şi am început să respir destul de hârâit.

La un moment dat Poirot se ridică şi veni în vârful picioarelor lângă scaunul meu, apoi, întorcându-se la locul său, şopti:

— Da, e deja în transă. În curând… Lucrurile vor începe să se petreacă.

Statul acela în întuneric, aşteptarea, aveau ceva apăsător, de nesuportat. Ştiam că toţi eram cu nervii încordaţi la maxim şi că tocmai ăsta era şi scopul. Totuşi, nu aveam nici cea mai mică idee despre ce urma să se întâmple. Dacă ştiam ceva în mod cert, era că nimeni nu ştia.

În pofida tuturor acestora, îmi simţeam inima-n gât şi am văzut cum uşa sufrageriei se deschide uşor.

Se deschidea atât de uşor, fără absolut nici un zgomot (cred că balamalele fuseseră bine unse) încât efectul a fost cumplit. Se deschise încet, şi preţ de câteva clipe, asta fu tot. O dată cu deschiderea ei, o pală de aer rece păru să pătrundă în cameră. Îmi închipui că asta se datora curentului făcut de fereastra deschisă, dar am simţit-o ca pe fiorul de gheaţă descris în toate poveştile cu stafii pe care le-am citit.

Şi atunci am văzut-o cu toţii! În pragul uşii stătea o siluetă albă, ceţoasă. Nick Buckley…

Înainta încet şi fără zgomot, un fel de plutire eterică ce crea impresia unei făpturi nepământeşti…

Mi-am dat seama ce actriţă pierduse lumea. Nick dorise să joace un rol la End House. Acum îl juca, şi eram ferm convins că-i mergea la suflet. Îl juca perfect.

Înainta plutind… Şi, atunci, tăcerea fu ruptă.

Din scaunul de invalid de lângă mine se auzi un strigăt bolborosit. Domnul Croft scoase un fel de gâlgâit. Challenger o înjurătură. Charles Vyse îşi trase scaunul înapoi. Lazarus se aplecă în faţă. Doar Frederica nu scoase nici un sunet şi nu făcu vreo mişcare.

Şi atunci un ţipăt zgudui încăperea. Ellen sări de pe scaun.

— E ea! Ţipă ea. S-a întors. Merge! E ea! E ea!

Şi atunci, cu un clic, lumina se aprinse.

L-am văzut pe Poirot lângă comutator, zâmbind. Nick stătea în mijlocul camerei, în valurile ei albe.

Cea care vorbi prima fu Frederica. Întinse o mână neîncrezătoare… Îşi atinse prietena.

— Nick, eşti… Eşti reală! Spuse ea, aproape în şoaptă.

Nick râse. Înaintă.

— Da, spuse ea. Sunt destul de reală. Îţi mulţumesc foarte mult pentru ce ai făcut pentru tatăl meu, doamnă Croft, dar mă tem că nu te vei putea bucura încă de acest testament.

— Oh, Doamne! Icni doamna Croft. Oh, Doamne! Se foi în scaun. Du-mă de aici, Bert. Du-mă de aici. Vai, totul a fost o glumă… N-a fost decât o glumă.

— O glumă sinistră, spuse Nick.

Uşa se deschisese din nou şi un bărbat intrase atât de încet încât nu-l auzisem. Spre mirarea mea, am văzut că era Japp. Schimbă o privire rapidă cu Poirot, ca şi cum ar fi vrut să se convingă de ceva. Apoi se lumină la faţă şi înaintă spre silueta agitată din scaunul de invalid.

— Ia te uită! Spuse el. Ce văd? O veche prietenă! Milly Merton în persoană! Şi tot cu vechile sale trucuri, draga mea.

Se întoarse uitându-se la cei din jur, neluând în seamă protestele ascuţite ale doamnei Croft.

— Cea mai isteaţă falsificatoare care ne-a trecut prin mână, Milly Merton asta. Ştiam că maşina cu care o şterseseră a avut un accident. Nici chiar coloana rănită n-a făcut-o să renunţe la trucurile ei. Milly e o artistă, da!

— Testamentul ăsta e un fals? Întrebă Vyse pe un ton uimit.

— Fireşte că e un fals, spuse dispreţuitoare Nick. Doar nu credeţi c-am putut să fac o aşa prostie! Ţi-am lăsat ţie, Charles, End House, iar restul Fredericăi.

În timp ce vorbea se duse lângă prietena ei, şi, chiar în acel moment, s-a întâmplat!

Fulgerul unei flăcări dinspre uşa de la terasă şi şuieratul unui glonte. Apoi altul şi zgomotul unui geamăt şi al unei căderi afară.

Iar Frederica în picioare, cu o dâră subţire de sânge curgându-i în jos pe braţ...

Capitolul 20.

Totul a fost atât de neaşteptat încât nimeni n-a ştiut ce se întâmplă.

Apoi, cu o exclamaţie puternică, Poirot se repezi la uşă. Challanger îl urmă.

Un moment mai târziu reapărură, cărând trupul moale al unui bărbat. După ce l-am pus cu grijă într-un fotoliu mare de piele şi am putut să-i văd chipul, am scos un strigăt.

Chipul... Chipul de la fereastră...

Era bărbatul care se uitase la noi în cameră seara precedentă. L-am recunoscut pe loc. Mi-am dat seama că exagerasem când spusesem că nu prea arăta a om.

Totuşi, faţa aceea avea ceva ce-mi justifica impresia. Era o faţă rătăcită… Faţa cuiva care pierduse legătura cu umanitatea.

Albă, slabă, descompusă, semănând mai degrabă a mască. Din partea de jos se scurgea un şuvoi de sânge.

Frederica veni încet în faţă.

Poirot o interceptă.

— Eşti rănită, madame?

Femeia clătină din cap.

— Glontele mi-a zgârâiat umărul, atâta tot.

Îl dădu la o parte cu un gest blând şi se aplecă.

Bărbatul deschise ochii şi o văzu privindu-l.

— Sper că de data asta ţi-am făcut-o, spuse el cu un mârâit răutăcios, apoi, cu glasul brusc schimbat, semănând cu al unui copil, rosti: Oh, Freddie, n-am vrut asta! N-am vrut. Ai fost întotdeauna atât de cumsecade cu mine…

— E în ordine…

Îngenunche lângă el.

— N-am vrut…

Capul îi căzu. Fraza rămase neterminată.

Frederica îşi ridică privirea spre Poirot.

— Da, madame, e mort, spuse acesta cu blândeţe.

Frederica se ridică şi rămase uitându-se în jos la cadavru. Îi atinse fruntea, cu milă parcă. Apoi oftă şi se întoarse spre noi.

— Era soţul meu, spuse ea liniştită.

— J., am murmurat.

Poirot îmi prinse remarca şi aprobă repede din cap.

— Da, spuse el moale. Mereu am simţit că există un J. Am spus-o de la început, nu-i aşa?

— Era soţul meu, repetă Frederica. Glasul îi era cumplit de obosit. Se lăsă să cadă în scaunul adus de Lazarus. Abia acum pot să vă spun totul… Era… Complet decăzut. Era

dependent de droguri. El m-a învăţat să iau droguri. Lupt împotriva acestui obicei de când l-am părăsit. Cred că, în sfârşit, sunt aproape lecuită. Dar a fost greu. Oh, îngrozitor de greu! Nimeni nu ştie cât de greu!… Niciodată n-am putut scăpa de el. Mereu se întorcea şi-mi cerea bani… Amenințându-mă. Un fel de şantaj. Dacă nu-i dădeam bani, avea să se împuşte. Aşa mă amenința, mereu. Apoi a început să mă amenințe că mă împuşcă. Nu era responsabil. Era nebun… Presupun că el a împuşcat-o pe Maggie Buckley. Fireşte, n-a vrut s-o împuşte pe ea. Trebuie să fi crezut că eram eu… Ar fi trebuit să spun, presupun. Dar, la urma urmelor, nu eram sigură. Iar celelalte accidente ciudate ale lui Nick m-am făcut să mă gândesc că, poate, n-a fost el, totuşi. Putea să fie cu totul altcineva… Iar atunci, într-o zi, am văzut pe masa lui monsieur Poirot un colţ de hârtie cu scrisul lui. Era un fragment dintr-o scrisoare pe care mi-o trimisese mie. Atunci am ştiut că monsieur Poirot era pe urmele lui. De atunci am considerat că-i doar o problemă de timp… Dar nu înţeleg povestea cu ciocolata. El nu avea de ce să vrea s-o otrăvească pe Nick. Şi, oricum, nu văd cum ar fi putut avea vreo legătură cu asta. M-am tot gândit şi m-am tot întrebat.

Îşi duse ambele mâini la faţă, apoi le coborî şi rosti cu o hotărâre ciudat de patetică:

— Asta e tot…

Capitolul 21.

Persoana… K.

Lazarus veni repede lângă ea.

— Draga mea, spuse el. Draga mea.

Poirot se duse la servantă, umplu un pahar cu vin alb şi i-l aduse, stând lângă ea până când îl bău.

Frederica îi întinse paharul şi zâmbi.

— Acum mă simt bine, spuse ea. Ce… Ce ar trebui să facem în continuare?

Se uită la Japp, dar inspectorul clătină din cap.

— Eu sunt în concediu, doamnă Rice. Tot ce-am făcut a fost să servesc un vechi prieten. Poliţia din St Loo se ocupă de caz.

Femeia se uită la Poirot.

— Iar monsieur Poirot e în slujba poliţiei din St Loo?

— Oh, quelle ideé, madame! Eu sunt doar un umil sfătuitor.

— Monsieur Poirot, spuse Nick. N-am putea muşamaliza treaba asta?

— Asta doreşti, mademoiselle?

— Da. În definitiv… Eu sunt persoana cea mai implicată. Iar de-acum n-or să mai existe atacuri asupra mea.

— Nu, asta-i drept. De-acum nu se va mai atenta la viaţa dumitale.

— Vă gândiţi la Maggie. Dar, monsieur Poirot, nimic nu o va readuce la viaţă! Dacă veţi face publică toată povestea asta, nu veţi face decât să-i aduceţi o mulţime de necazuri şi publicitate Fredericăi… Iar ea n-a meritat una ca asta.

— Spui că n-a meritat?

— Fireşte că n-a meritat! Chiar de la început v-am spus că a avut o brută de bărbat. Aţi văzut în seara asta… Cum era. Ei bine, a murit. Lăsaţi să fie ăsta sfârşitul poveştii.

Lăsaţi poliţia să continuie să-l caute pe cel care a împuşcat-o pe Maggie. Doar că n-or să-l găsească, atâta tot.

— Deci aşa spui dumneata, mademoiselle? Să muşamalizăm tot.

— Da. Vă rog. Oh! Vă rog, dragă monsieur Poirot.

Poirot se uită încet în jur.

— Ce spuneţi?

Fiecare vorbi pe rând.

— De acord, am spus eu când Poirot se uită la mine.

— Şi eu, spuse Lazarus.

— E cel mai bun lucru, sări Challenger.

— Să uităm tot ce s-a întâmplat în seara asta în aceasta cameră, rosti foarte hotărât Croft.

— Cine vorbeşte! Interveni Japp.

— Nu fi supărată pe mine, iubito, se smiorcăi soţia lui în faţa lui Nick care o privi cu dispreţ, dar nu răspunse.

— Ellen?

— Eu şi William nu vom sufla o vorbă. Cu cât se spune mai puţin, cu atât trece mai repede.

— Şi dumneata, monsieur Vyse?

— Un lucru ca ăsta nu poate fi muşamalizat, spuse Charles Vyse. Faptele trebuie cunoscute de forurile în drept.

— Charles! Strigă Nick.

— Îmi pare rău, dragă. Eu privesc treaba asta din punct de vedere legal.

Poirot izbucni în râs.

— Aşadar sunteţi şapte la unu. Bunul Japp e neutru.

— Sunt în concediu, rânji Japp. Nu intru la numărătoare.

— Şapte la unu. Doar monsieur Vyse se opune. El e de partea legii şi a ordinei. Să ştii, monsieur Vyse, eşti un om de caracter!

Vyse ridică din umeri şi spuse:

— Situaţia este foarte clară. Există doar un lucru de făcut.

— Da, eşti un om cinstit. Eh bien… Şi eu mă situez de partea minorităţii. Şi eu sunt pentru adevăr.

— Monsieur Poirot! Strigă Nick.

— Mademoiselle… Dumneata m-ai târât, în cazul ăsta. Am intrat în el la dorinţa dumitale. Acum nu mă poţi reduce la tăcere.

Îşi ridică ameninţător arătătorul într-un gest pe care îl cunoşteam prea bine.

— Luaţi loc cu toţii, iar eu vă voi povesti… Adevărul.

Reduşi la tăcere de atitudinea lui imperioasă, ne-am aşezat cuminţi şi ne-am uitat cu atenţie la el.

— Ecoutez! Am aici o listă… O listă cu persoanele care au legătură cu crima. Le-am numerotat cu literele alfabetului până la J inclusiv. J reprezenta persoana necunoscută care avea legătură cu crima prin intermediul uneia din celelalte persoane. Până în seara asta n-am ştiut cine era J, dar am ştiut că există o asemenea persoană. Evenimentele din

seara asta au dovedit că am avut dreptate. Însă ieri mi-am dat brusc seama că făcusem o gravă eroare. Omisesem ceva. Am mai adăugat o literă pe lista mea. Litera K.

— Încă o persoană necunoscută? Întrebă uşor dispreţuitor Vyse.

— Nu chiar. Am adoptat J ca pe un simbol al unei persoane necunoscute. O altă persoană necunoscută ar fi fost doar încă un J. K are o semnificaţie diferită. K reprezintă o persoană care ar fi trebuit să fie inclusă în lista originală dar care a fost scăpată din vedere.

Se aplecă spre Frederica.

— Linişteşte-te, madame. Soţul dumitale n-a fost vinovat de crimă. Persoana K a fost cea care a împunşcat-o pe mademoiselle Maggie.

Frederica îl privi lung.

— Dar cine e K?

Poirot îi făcu un semn din cap lui Japp. Acesta înaintă şi vorbi pe tonul care amintea de vremurile când depunea mărturie în sălile de tribunal.

— Acţionând pe baza informaţiilor primite, am ocupat poziţie aici la începutul serii, fiind introdus în secret în casă de către monsieur Poirot. Eram ascuns în spatele draperiei din salon. Când toată lumea s-a adunat în această cameră, o tânără doamnă a intrat în salon şi a aprins lumina. S-a dus la cămin şi a deschis o mică nişă în lambriu prin acţionarea unui arc. Din nişă a scos un pistol. Cu el în mână, a părăsit camera. Am urmat-o şi i-am urmărit prin crăpătura uşii mişcările. În hol erau hainele şi pardesiele lăsate de oaspeţi. Tânăra doamnă a înfăşurat cu grijă pistolul într-o batistă şi apoi l-a băgat în buzunarul unui mantou gri, proprietatea doamnei Rice…

Nick scoase un strigăt.

— Nu e adevărat, nici un cuvânt nu-i adevărat!

Poirot arătă cu mâna în direcţia ei.

— Voilà! Spuse el. Persoana K! Mademoiselle Nick a fost cea care şi-a împuşcat verişoara, pe Maggie Buckley.

— Sunteţi nebun? Strigă Nick. De ce s-o fi omorât pe Maggie?

— În scopul de a moşteni banii lăsaţi ei de Michael Seton! Ea se numea tot Magdala Buckley, şi cu ea era el logodit, nu cu dumneata.

— Sunteţi… Sunteţi…

Stătea acolo tremurând, incapabilă să vorbească. Poirot se întoarse spre Japp.

— Ai dat telefon la poliţie?

— Da, acum aşteptă în hol. Am mandat de arestare.

— Sunteţi nebuni cu toţii! Strigă Nick dispreţuitoare. Se duse repede lângă Frederica. Frederica, dă-mi ceasul tău ca… ca amintire, vrei?

Frederica îşi desfăcu încet ceasul de la mână şi i-l întinse lui Nick.

— Mulţumesc. Iar acum… Presupun că trebuie să punem capăt acestei comedii absolut ridicole.

— Comedia pe care ai plănuit-o şi ai pus-o în scenă la End House. Da, dar n-ar fi trebuit să-i dai rolul principal lui Hercule Poirot. Asta a fost greşeala dumitale, mademoiselle… O greşeală foarte gravă.

Capitolul 22.
Sfârşitul povestirii

— Vreţi să vă explic?

Poirot se uită în jur cu un zâmbet satisfăcut şi cu aerul hâtru-umil pe care i-l cunoşteam atât de bine.

Ne mutaserăm în salon, iar numărul ni se împuţinase. Servitorii se retrăseseră cu tact, iar cei doi Croft fuseseră luaţi de poliţie. Rămăseserăm Frederica, Lazarus, Challenger, Vyse şi eu.

— Eh bien, recunosc, am fost prostit… Prostit complet şi absolut. Micuţa Nick m-a jucat pe degete, cum se spune. Ah, madame, câtă dreptate ai avut când ai spus că prietena dumitale este o mică mincinoasă isteaţă! Câtă dreptate!

— Nick minţea mereu, spuse Frederica liniştită. De asta n-am crezut cu adevărat în acele formidabile scăpări de la

moarte.

— Iar eu, imbecil ce-am fost, am crezut!

— N-au avut loc cu adevărat? Am întrebat. Eram, recunosc, încă ameţit.

— Am fost inventate, foarte isteţ, tocmai pentru a ne da impresia că au avut loc.

— De ce?

— Au creat impresia că viaţa lui mademoiselle Nick era în pericol. Dar voi începe cu ce s-a întâmplat înaintea lor. Vă voi spune povestea aşa cum am pus-o eu cap la cap, nu cum am prins-o pe parcurs, imperfect şi în hopuri. Să încep deci povestea cu această fată, această Nick Buckley, tânără şi frumoasă, lipsită de scrupule şi devotată cu pasiune şi fanatism acestei case.

Charles Vyse dădu din cap.

— Eu v-am spus asta.

— Şi ai avut dreptate. Mademoiselle Nick iubea End House. Dar nu avea bani. Casa era ipotecată. Ea vroia bani, îi vroia cu frenezie, şi nu putea să-i obţină. Îl întâlneşti pe acest tânăr Seton la Le Touquet, iar el e atras de ea. Nick ştie că, după toate probabilităţile, el e moştenitorul unchiului său şi că unchiul valorează milioane. Bun, steaua ei e în urcare, gândeşte ea. Numai că el nu e atras chiar în mod serios. Se gândeşte să se distreze cu ea, atâta tot. Se întâlnesc la Scarborough, el o ia cu el în avion şi apoi… Are loc catastrofa. El o cunoaşte pe Maggie şi se îndrăgosteşte de ea la prima vedere.

Mademoiselle Nick rămâne cu gura căscată. Verişoara ei Maggie pe care niciodată n-a considerat-o drăguţă! Dar pentru tânărul Seton fata este „deosebită”. Singura fată din lume pentru el. Se logodesc în secret. O singură persoană ştie – trebuie să ştie. Acea persoană este mademoiselle Nick. Biata Maggie… Ea e bucuroasă că există o persoană cu care poate să vorbească. Fără îndoială că-i citeşte verişoarei sale fragmente din scrisorile logodnicului ei. Aşa

ajunge mademoiselle să afle de testament. La vremea respectivă nu-i dă nici o atenţie, dar îi rămâne în minte.

Apoi intervine moartea subită a lui sir Matthew Seton şi, aproape imediat, zvonurile cu privire la dispariţia lui Michael Seton. Şi, pe loc, în mintea domnişoarei noastre se înfiripă un plan diabolic. Seton nu ştie că şi numele ei e Magdala. El o cunoaşte doar ca Nick. Testamentul lui este foarte neprotocolar – o simplă menţionare a unui nume. Dar în ochii lumii Seton e prietenul ei! Cu ea a fost asociat numele lui. Dacă urma să afirme că a fost logodită cu el, nimeni nu s-ar fi mirat. Dar pentru asta, Maggie trebuia eliminată.

Timpul e scurt. Aranjează ca Maggie să vină să stea la ea câteva zile. Atunci înscenează şi scăpările ei de la moarte. Tabloul a cărui sfoară o subţiază ea. Frâna maşinii la care umblă. Bolovanul… Asta se poate să fi fost adevărat iar ea a inventat doar povestea că se afla pe poteca de dedesubt.

Iar apoi… Vede numele meu în ziar (ţi-am spus că toată lumea îl cunoaşte pe Hercule Poirot, Hastings!) şi are îndrăzneala să mă ia pe mine complice! Glonţul care trece prin pălărie şi cade la picioarele mele. Oh, drăguţă comedie! Iar eu cad în plasă! Cred în pericolul care o pândeşte! Bon! Are un martor valoros de partea ei. Îi fac jocul cerându-i să trimită după o prietenă.

Ea înhaţă ocazia şi-i trimite vorbă lui Maggie să vină cu o zi mai devreme.

Ce simplă e crima în realitate! Ea ne lasă la masă şi, după ce aude la radio că moartea lui Seton e un fapt dovedit, începe să-şi pună planul în acţiune. Are o grămadă de timp să ia scrisorile lui Seton către Maggie, să se uite prin ele şi să aleagă câteva care să-i servească scopului ei. Pe acestea le pune în dormitorul ei. După aceea, mai târziu, ea şi Maggie pleacă din grădină şi se întorc în casă. Ea îi spune verişoarei sale să-şi pună şalul ei. Apoi, furişându-se afară după ea, o împuşcă. Intră repede în casă, ascunde pistolul în nişa secretă (de a cărei existenţă crede că nu ştie

nimeni), apoi fuga la etaj. Aici aşteptă până când aude voci. Cadavrul e descoperit. Aleargă jos şi iese pe uşa dinspre terasă. Ce bine şi-a jucat rolul! Magnific! Oh, da, a regizat o dramă aici! O dramă bună. Servitoarea, Ellen, a spus că asta e o casă a răului. Sunt înclinat să fiu de acord cu ea. Casa a inspirat-o pe mademoiselle Nick.

— Dar ciocolata otrăvită? Întrebă Frederica. Eu tot nu înţeleg ce-a fost cu ea.

— Făcea parte din acelaşi plan. Dacă se atenta la viaţa lui Nick după moartea lui Maggie, era absolut limpede că moartea lui Maggie fusese o greşeală. Când a socotit că a sosit timpul, a sunat-o pe madame Rice şi a rugat-o să-i cumpere o cutie cu ciocolată.

— Deci era vocea ei?

— Categoric! Ce des explicaţia cea mai simplă e cea adevărată! N'est ce pas? Îşi schimbă puţin glasul – atâta tot, astfel încât să ai îndoieli atunci când eşti întrebat. Apoi, după primirea cutiei, iarăşi ce simplu! Umple trei ciocolate cu cocaină (cocaina o adusese cu ea, bine ascunsă), mănâncă una, şi se îmbolnăveşte… Dar nu prea tare. Ştie foarte bine câtă cocaină să ia şi ce simptome să exagereze.

Iar cartonaşul… Cartonaşul meu! Ah! Sapristi, are un curaj! Era chiar cartonaşul meu, cel trimis o dată cu florile. Simplu, nu-i aşa? Da, dar era de aşteptat…

Urmă o pauză, apoi Frederica întrebă:

— De ce a pus pistolul în mantoul meu?

— Mă gândeam că ai să mă întrebi asta, madame. Spune-mi, ţi-a trecut vreodată prin cap că mademoiselle Nick nu te mai plăcea? Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să te… Urască?

— E greu de spus, rosti încet Frederica. Trăiam o viaţă lipsită de sinceritate. Înainte ţinea la mine.

— Spune-mi, monsieur Lazarus – nu-i momentul potrivit pentru falsa modestie – a fost vreodată ceva între dumneata şi ea?

— Nu. Lazarus clătină din cap. Am fost cândva atras de ea, dar pe urmă, nu ştiu de ce, mi-am pierdut interesul şi i-am făcut vânt.

— Ah! Exclamă Poirot dând din cap cu înţelegere. Asta a fost tragedia ei. Atrăgea bărbaţii… Dar apoi ei „îi făceau vânt”. În loc s-o placi din ce în ce mai mult, te-ai îndrăgostit de prietena ei. A început s-o urască pe madame… Madame care avea lângă ea un prieten bogat. Iarna trecută când şi-a făcut testamentul ţinea la madame. Mai târziu, treaba s-a schimbat.

Şi-a amintit de acel testament. Nu ştia că fusese reţinut de Croft şi că nu ajunsese la destinaţie. Madame (sau aşa ar fi spus lumea) avea un motiv să-i dorească moartea. Deci, lui madame trebuia să-i telefoneze şi să-i ceară ciocolată.

În seara asta avea să fie citit testamentul prin care madame era numită legatara ei, iar apoi, în mantoul lui madame avea să fie descoperit pistolul… Pistolul cu care a fost împuşcată Maggie Buckley. Dacă madame îl găsea, s-ar fi putut incrimina singură încercând să scape de el.

— Trebuie că mă ura, murmură Frederica.

— Da, madame. Aveai ce nu avusese ea – cuceriseşi dragostea unui bărbat şi o păstraseşi.

— Sunt cam greu de cap, dar n-am înţeles încă afacerea cu testamentul, spuse Challenger.

— Nu? E cu totul o altă problemă – una foarte simplă. Aici intră în joc familia Croft. Mademoiselle trebuie să facă o operaţie. Ea nu şi-a făcut testamentul. Cei doi Croft, care sunt la pământ, întrezăresc o şansă. Ei insistă, fac presiuni asupra ei să-şi facă testamentul şi se obligă să-l trimită prin poştă. În caz că mademoiselle păţeşte ceva, dacă moare, ei scot la iveală un testament falsificat cu dibăcie prin care banii îi revin doamnei Croft. Nu lipseşte referirea la Australia şi la Phillip Buckley despre care ei ştiu că a vizitat cândva această ţară.

Dar mademoiselle Nick trece cu bine de operaţie aşa că testamentul fals nu serveşte la nimic. Asta deocamdată.

Apoi încep atentatele la viaţa ei. Familia Croft speră din nou. În final, eu anunţ moartea ei. Ocazia e prea bună ca să fie ratată. Testamentul fals e trimis imediat prin poştă lui monsieur Vyse. Fireşte, încă de la început ei au crezut că e mai bogată decât e. Nu ştiau nimic de ipotecă.

— Ce vreau cu adevărat să ştiu, monsieur Poirot, este cum v-aţi prins de fapt de toate astea? Întrebă Lazarus. Când aţi început să bănuiţi adevărul?

— Ah, mi-e ruşine de asta! A durat atât de mult… Atât de mult! Da, existau lucruri care mă îngrijorau. Lucrurile care se părea că nu prea erau în regulă. Discrepanţa dintre ce-mi spunea mademoiselle Nick şi ce-mi spuneau ceilalţi. Din nefericire, întotdeauna am crezut-o pe mademoiselle Nick. Iar apoi, brusc, am avut o revelaţie. Mademoiselle Nick a făcut o greşeală. A fost prea isteaţă.

Când am zorit-o să-şi cheme o prietenă mi-a promis că aşa o să facă… Şi a ascuns faptul că o chemase deja pe mademoiselle Maggie. I s-a părut mai puţin suspect, dar a fost o greşeală. Căci Maggie Buckley a scris acasă imediat după sosire, iar în scrisoarea aceea a folosit o frază care m-a mirat: „nu înţeleg de ce a telegrafiat după mine în felul în care a făcut-o. Putea să fie foarte bine şi marţi”. Ce rost a avut să pomenească de marţi? Însemna un singur lucru. Maggie avea oricum să vină marţi la ea. Or, în cazul ăsta, mademoiselle Nick minţise, sau, oricum, ascunse adevărul.

Atunci, pentru prima dată, am privit-o într-o lumină diferită. I-am analizat afirmaţiile şi, în loc să le cred, mi-am spus: „Ce-ar fi să presupun că n-au fost adevărate?” Mi-am adus aminte de discrepanţa de care v-am vorbit mai înainte. „Ce-ar fi dacă, de fiecare dată, mademoiselle Nick a fost cea care a minţit şi nu cealaltă persoană?” Mi-am spus: „Hai s-o luăm simplu. Ce s-a întâmplat cu adevărat?”

Şi am văzut că ceea ce se întâmplase cu adevărat era că Maggie Buckley fusese ucisă. Doar asta! Dar cine putea să vrea moartea lui Maggie Buckley?

Şi atunci m-am gândit la altceva – la câteva remarci prosteşti făcute de Hastings cinci minute înainte. El spusese că există o mulţime de abrevieri pentru Margaret: Maggie, Margot, etc. Şi atunci mi-a trecut prin cap să-mi pun întrebarea care era numele adevărat a lui Maggie Buckley?

Atunci, tout d'un coup, mi-a venit ideea! „Hai să presupunem că numele ei era Magdala!” mi-am spus. Mademoiselle Nick îmi spusese că era un nume obişnuit în familia Buckley. Existau două Magdala Buckley. Presupunând…

Am revăzut în minte scrisorile lui Michael Seton. Da, nu era deloc imposibil. Exista o referire la Scarborough… Dar Maggie fusese şi ea acolo, cu Nick, aşa îmi spusese mama ei. Iar asta explica un lucru care mă nedumirise. De ce erau atât de puţine scrisori? Dacă o fată îşi păstrează scrisorile de dragoste, le păstrează pe toate. De ce aceste câteva, selectate? Aveau vreo particularitate?

Şi mi-am amintit că în ele nu se menţiona nici un nume.

Începeau în mod diferit, dar începeau cu un termen drăgăstos.

Nicăieri în ele nu exista numele Nick.

Şi a mai fost ceva, ceva ce s-ar fi cuvenit să înţeleg pe loc… ceva ce striga în gura mare adevărul. Mademoiselle a făcut operaţia de apendicită pe 27 februarie. În scrisoarea lui Michael Seton din 2 martie nu există nici o notă de îngrijorare, nici o referire la boală sau la ceva ieşit din comun.

Asta s-ar fi cuvenit să-mi arate că scrisorile îi fuseseră adresate unei cu totul alte persoane.

Apoi am parcurs lista cu întrebări făcută de mine, şi am răspuns la ele în lumina noii mele idei. În afară de câteva întrebări izolate, la toate răspunsul a fost simplu şi convingător. Am răspuns şi la o întrebare pe care mi-o pusesem mai înainte. De ce şi-a cumpărat mademoiselle Nick o rochie neagră? Răspunsul a fost că ea şi verişoara ei trebuie să fie îmbrăcate la fel, iar şalul roşu să fie un semn

distinctiv. Asta era răspunsul adevărat şi convingător, nu celălalt. O fată nu şi-ar cumpăra o rochie de doliu înainte de a şti că iubitul ei a murit. Ar fi un lucru nefiresc.

Şi aşa, la rândul meu, am înscenat o mică dramă. Iar lucrul pe care-l speram s-a întâmplat! Nick Buckley fusese foarte categorică în privinţa nişei secrete. Afirmase cu tărie că nu exista aşa ceva. Dar dacă exista – şi nu vedeam de ce ar fi scornit Ellen povestea – atunci Nick trebuia să ştie de ea. De ce negase cu vehemenţă? Era posibil să fi ascuns acolo pistolul? Intenţionase să-l folosească pentru a arunca bănuiala asupra altcuiva, mai târziu?

I-am dat de înţeles că aparenţele erau complet în defavoarea lui madame Rice. Asta şi plănuise. După cum am prevăzut, n-a putut rezista în faţa probei zdrobitoare. În plus, era mai sigur pentru ea. Nişa secretă putea fi descoperită de către Ellen, iar pistolul în ea!

Noi suntem cu toţii aici. Ea aşteaptă afară momentul în care urmează să-şi joace rolul. Nu e absolut nici un pericol, gândeşte ea, să scoată pistolul din ascunzătoare şi să-l bage în mantoul lui madame… Şi aşa, în cele din urmă, a eşuat…

Frederica se înfioră.

— În tot cazul, mă bucur că i-am dat ceasul meu, spuse ea.

— Da, madame.

Femeia se uită repede la el.

— Ştiţi şi dumneavoastră despre asta?

— Ce-i cu Ellen? Am intervenit eu. Ştia sau bănuia ceva?

— Nu. Am întrebat-o. Mi-a spus că s-a hotărât să rămână în casă în noaptea aia pentru că s-a gândit că „se cloceşte ceva”. Se pare că Nick a insistat cu prea mare vehemenţă să iasă să se uite la focurile de artificii. Ea intuise ura lui Nick faţă de madame. Mi-a spus că „simţea în oase că o să se întâmple ceva”, dar s-a gândit că o să i se întâmple lui madame. Îi cunoştea firea lui Nick, mi-a spus ea, şi că întotdeauna a fost o fetiţă ciudată.

— Da, murmură Frederica. Da, aşa să ne gândim la ea. O fetiţă ciudată. O fetiţă ciudată care nu s-a putut stăpâni… În

tot cazul, eu aşa am să mă gândesc la ea.
Poirot îi luă mâna şi o duse cu blândeţe la buze. Charles Vyse se foi stingher.
— O să fie o afacere foarte neplăcută, spuse el liniştit. Presupun că trebuie să mă îngrijesc să-i asigur în vreun fel apărarea.
— Cred că nu va fi nevoie, spuse blând Poirot. Dacă am dreptate în presupunerile mele, nu va fi.
Se întoarse brusc spre Challenger.
— Acolo ai pus praful, nu? Întrebă el. În ceasurile alea.
— Eu… Eu… Marinarul se bâlbâia neştiind ce să spună.
— Nu încerca să mă păcăleşti cu purtarea dumitale de om bun la inimă. La Hastings a ţinut, nu însă şi la mine. Faci treabă bună cu traficul de droguri, nu-i aşa? Dumneata şi unchiul dumitale din Harley Street.
— Monsieur Poirot!
Challenger se ridică.
Prietenul meu se uită rece la el.
— Dumneata eşti utilul „iubit”. Neagă, dacă vrei, însă eu te sfătuiesc ca, dacă vrei ca treaba să nu încapă pe mâna poliţiei, să pleci.
Şi, spre marea mea uimire, Challenger plecă. Ieşi ca fulgerul din cameră. M-am uitat după el cu gura căscată.
— Ţi-am spus, mon ami. Instinctele dumitale se înşeală întotdeauna. C'est épatant!
— Cocaina era în ceasuri… Am început.
— Da. Aşa se face că mademoiselle Nick a avut-o la îndemână în sanatoriu. Şi, cum şi-a terminat provizia băgând-o în ciocolată, chiar adineaori i l-a cerut lui madame pe al său, care era plin.
— Vrei să spui că nu poate fără ea?
— Non, non. Mademoiselle Nick nu-i dependentă de droguri. Ia din când în când, din amuzament, atâta tot. Dar în seara asta îi trebuie pentru cu totul altceva. De data asta va fi o doză completă.
— Vrei să spui…?

— E calea cea mai bună. Mai bună decât ştreangul călăului. Dar sst! Nu trebuie să vorbim aşa în faţa lui monsieur Vyse care este cu totul pentru lege şi ordine. Oficial, eu nu ştiu nimic. Conţinutul ceasului… Asta-i doar o simplă presupunere.

— Presupunerile dumneavoastră sunt întotdeauna corecte, monsieur Poirot, spuse Frederica.

— Eu trebuie să plec, spuse Charles Vyse şi părăsi încăperea cu o atitudine rece şi dezaprobatoare.

Poirot se uită de la Frederica la Lazarus.

— Vă căsătoriţi, eh?

— Cât mai curând.

— Şi, zău, monsieur Poirot, nu sunt marea consumatoare de droguri pe care o credeţi. M-am redus la o doză micuţă. Cred că acum, când am fericirea în faţă, n-am să mai am nevoie de un ceas de mână.

— Sper să fii fericită, madame, spuse cu blândeţe Poirot. Ai suferit destul. Şi, în ciuda a tot ce-ai suferit, ai rămas totuşi miloasă…

— Voi avea grijă de ea, spuse Lazarus. Afacerile mele merg prost, dar cred că am s-o scot la capăt. Dacă nu, Frederica nu are nimic împotrivă să fie săracă… Lângă mine.

Femeia clătină din cap, zâmbind.

— E târziu, spuse Poirot uitându-se la ceas.

Ne ridicarăm cu toţii.

— Am petrecut o noapte ciudată în această casă ciudată, continuă Poirot. Cred că e, cum spunea Ellen, o casă în care sălăşuieşte răul…

Se uită la tabloul bătrânului sir Nicholas. Apoi, cu un gest brusc, îl trase pe Lazarus de-o parte.

— Te rog să mă scuzi, dar, din toate întrebările mele, există una la care încă n-am găsit răspunsul. Spune-mi, de ce ai oferit cincizeci de lire pe acest tablou? Tare mi-ar plăcea să ştiu, nu de alta, dar n-aş vrea să las nimic nerezolvat.

Lazarus îl privi câteva clipe cu un chip impasibil. Apoi zâmbi.

— Vedeţi, monsieur Poirot, eu sunt negustor.

— Exact.

— Tabloul ăsta nu valorează un penny în plus peste douăzeci de lire. Ştiam că dacă îi ofeream lui Nick cincizeci de lire, ea ar fi bănuit imediat că valorează mai mult şi l-ar fi evaluat în altă parte. Atunci ar fi aflat că îi oferisem mai mult decât făcea. Data următoare mă ofeream să-i cumpăr un tablou pe care nu l-ar mai fi evaluat.

— Da, şi atunci?

— Tabloul de pe peretele din fund valorează cel puţin cinci mii de lire, spuse sec Lazarus.

— Ah! Poirot inspiră adânc. Acum ştiu totul, spuse el fericit.

SFÂRŞIT